

Thánh Giáo niên Mậu Thìn năm 1988

PHƯƠNG CHÂM GIẢI THOÁT

Trần đàn : Đức Xích Thái Cổ Đại Tiên Trưởng

Pháp đàn : Thiên Phục Nguyên

Chơn Đồng : Huệ Minh

BỬU MINH ĐÀN TẠI PHÁP QUỐC

MỤC LỤC

- 1) **Xích Thái Cổ** : Phương châm giải thoát3
- 2) **Xích Thái Cổ** : Lý nhân duyên13
- 3) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân37
- 4) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân 43
- 5) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân61
- 6) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân67
- 7) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân76
- 8) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân83
- 9) **Xích Thái Cổ** : Tuyển trạch nguyên nhân97
- 10) **Khuru Trường Xuân** : Đốn mê khai ngộ 111
- 11) **Xích Thái Cổ** : Đốn mê khai ngộ126
- 12) **Xích Thái Cổ** : Đốn mê khai ngộ143
- 13) **Xích Thái Cổ** : Đốn mê khai ngộ 159

Dậu thời, ngày 15 tháng 04 niên Mậu Thìn (30-05-1988)

PHƯƠNG CHÂM GIẢI THOÁT

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, bây giờ xin Đại Huynh tiếp tục !

Xích-Thái-Cổ : Bây giờ đề tài gì vậy ?

P.Nguyên : “Phương châm giải thoát”, “Lý nhân duyên” và “Lý vô thường”. Bây giờ Tiện Đệ ra đề tài trước, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Cái nào thì làm trước một cái đi !

P.Nguyên : Vậy thì Tiện Đệ ra đề tài : “Phương châm giải thoát”.

BÀI :

Phương hướng tu tâm tỏ diệu mầu,
Châm lòng học Đạo ngộ cao sâu,
Giải qua khốn khổ nơi trần thế
Thoát cảnh bi-ai **lắm** **nào** **sâu** !

HỮU :

Lắm **nào** **sâu** ở nơi thế tục,
Khi thoát rồi huệ thức tu trì,
Không còn phải chịu sanh ly,
Trừ tiêu tử biệt thoát ly cảnh đời.
Ở cảnh đời **lắm** nơi đau khổ !

Vì vô minh ở chỗ Diêm phù.
 Ngày nay giác tỉnh gắng tu, .
 Không còn mê muội mịt mù vô minh.
 Phải lập chí vẹn gìn Đạo cả,
 Mượn tham thiền giục giã tu trì,
 Nằm, ngồi, đi, đứng qui y.
 Thoát qua cảnh khổ ai bi vô thường.

X-T-Cổ :

Phương hướng đường đi vạch lối lẽ,
Châm lòng học Đạo phá u mê.
Giải qua khổ ách đời bi đát,
Thoát chốn lao lung khóa nghiệp về.

HỮU :

Khóa nghiệp về phương châm giải thoát,
 Hỡi Đê hiện bòn mót quả công !
 Cùng chung một dây tâm đồng,
 Đề tài mỗ xẻ gìn trong lối lẽ.
 Gìn lối lẽ u mê xóa bỏ,
 Là đường đi tự ngộ chơn lòng.
 Phương châm ghi rõ **không không**,
 Con đường giải thoát qua vòng tử sanh.
 Vì trần gian hôi tanh mền tục,
 Bởi con người tiềm thức sóng xao,
 Cho nên mãi khổ dạt dào !
 Đắm mê biển ái lộn nhào trần gian.
 Nào con cháu buộc ràng đau khổ,
 Nào gia đình là chỗ chôn thân,
 Biết bao cay đắng phong trần,
 Ra đời chịu nổi tao tân thảm sầu !

Con người giả nào đâu có thiệt,
 Dứt thở rồi đâu biết chuyện gì ?
 Sống trong cái cảnh sanh ly,
 Vào khuôn tử biệt ai-bi thảm nản !
 Đã biết thế đa đoan không lọc,
 Vào đường tu chẳng dốc thành tâm.
 Gây bao nghiệp chướng lỗi lầm,
 Bồi thêm quả báo ngàn năm lu mờ.

Phải không Đệ ? Bây giờ tới Đệ đi !

P.Nguyên :

Ôi thế gian ! Dập dờn đau khổ,
 Quả dập dòn ở chỗ sâu đau.
 Biết tu thì phải hăng trau,
 Tham thiền nội quán làm sao cho tròn !
 Chớ mê muội mà còn dục vọng,
 Thế cho nên tâm trống ma xen.
 Làm sao khai được ánh đèn ?
 Ánh đèn trí huệ là then chốt gài.
 Người tu học hoằng khai diệu lý,
 Tự ngộ mình trực chỉ qui nguyên,
 “Hồi quang phản chiếu” chú chuyên,
 Mùi đời phải sạch vạn duyên không còn.
 Người tu học hạnh tròn lý Đạo,
 Dòm vào trong cải tạo lấy mình,
 Đó là nguyên bản hồi sinh,
 Nhứt trần bất nhiễm chơn linh phục hườn.

X-T-Cổ :

Bởi thế gian vì còn chấp tướng,

Trụ giả thân mới vướng sầu đau,
 Gây nên bảy sóng ba đào,
 Nhấp nhô thuyền giả đắm vào nghiệp sâu
 Ôi ! Thân này vì đâu phải khổ ?
 Bởi vô minh lộn chỗ dương trần.
 Vì mê nên mới có thân,
 Có thân chẳng biết tâm thần sáng soi.
 Thì làm sao ló mòi đạo lý ?
 Vì còn mê ích kỷ tư riêng,
 Gây bao cái cảnh ưu phiền !
 Gió trần mãi dập oan khiên đưa vào.
 Tâm đã nhiễm làm sao sáng đặng ?
 Cái ánh đèn vô tận chưa khai,
 Bởi vì con lốc cứ lay,
 Ánh đèn trí huệ lung lay **lu mờ**.

HỤU :

Lu mờ đạo pháp bởi tâm mê,
 Thân giả sao không tỉnh lối lẽ ?
 Phương hướng tu hành mau tỏ ngộ,
 Con đường giải thoát đến **Bồ Đề**.

Bồ Đề Phật tánh tẩy oan khiên,
 Xá Lợi Mâu Ni chiếu diệu huyền.
 Ngọc Đảnh Tam Tòa mau ngộ tánh,
 Quay về phục bổn đặng **minh nhiên**.

Minh nhiên đáo phục chồn tâm linh,
 Nhứt thế qui y tự cứu mình,
 Tỏ ngộ con đường mau giải thoát,
 Cảnh trần giả dối khổ muôn nghìn !

Khổ muôn nghìn,
 Phải cứu mình,
 Tự hồi minh,
 Thức chơn linh,
 Phải giữ gìn...
 Tánh hồi minh,
 Tụng Huỳnh Đình,
 Phục khí sinh,
 Thần trưởng linh,
 Phải giữ Tinh.

Giữ gìn Tinh Khí trưởng Thần,
 Tu hành phải ráng Kim Thân đáo về.
 Ngày bốn buổi quay về Phật tánh,
 Đêm tham thiền tạo cảnh chơn như,
 Chuyện đời hãy xóa cho lu !
 Để khai đạo pháp sáng từ trong Tâm.
 Đạo huyền mật thậm thâm vi diệu,
 Giải thoát lòng mở khiếu Hườn Nê,
 Đạo lai trở cõi Bồ Đề,
 Niết Bàn nhập đảnh nhàn quê thiên bồng.
 Động đảo nguyên “Chơn Không” tự tại,
 Chốn “Huỳnh Đình” khí hải trừ tiêu,
 Đạt rồi chơn lý cao siêu,
 Không còn huyền cảnh tiêu diêu Niết Bàn.

Phải không Đệ ? Giờ Huỳnh Đệ mình lai rai...
 Bây giờ phải tu sao cho giải thoát đây nè ? Giải thoát thì
 muốn nhưng mà có đặng hay không ?

P.Nguyên : Do mình cố gắng công phu.

X-T-Cổ : Là một cái khác nữa phải không Đệ ? Dù cho có phương châm, nhưng mà phải thế nào mới giải thoát ? Giờ Đệ lai rai trước rồi tới Lão !

P.Nguyên :

Lấy phương châm làm đầu tu luyện,
 Phải giới răn thể hiện lòng thành,
 Chí chơn quyết dạ bạch thanh,
 Không còn nhiễm tục trọn lành mới xong.
 Phải cố gắng thoát vòng đau khổ,
 Khi tỉnh rồi phải độ lấy mình.
 Tham thiền phục bổn hồi sinh,
 Năm, ngồi, đi, đứng vẹn gìn Đạo Tâm.
 Quyết tinh tấn thậm thâm vi diệu,
 Bé sáu căn mới hiểu linh đài,
 Trừ tiêu tam độc nghiệt cay,
 Giả thân không nhiễm trần ai bụi đời.
 Được như vậy thoát nơi bể khổ,
 Rồi tỏ lòng tự ngộ lấy mình,
 Chí chơn phục bổn hồi sinh,
 Không còn quả báo đấm mình trầm luân.

X-T-Cổ :

Vì trầm luân có thân phải khổ,
 Bởi chúng sanh lầm chỗ dương trần,
 Cho nên cứ mãi tao tân !
 Buồn, vui, cười, khóc trăm phần thê lương.
 Nay Lão nói con đường giải thoát,
 Cho nhân duyên nghe lọt vào lòng,
 Để mà Đạo Pháp trọn thông,
 Vạch ra lẽ lối vàng hồng Mâu Ni.

Ai cũng nói qui y Tam Bảo,
Mà việc trần lai đáo nội tâm !
Hằng ngày bao cảnh lỗi lầm,
Gieo thêm nghiệp chướng thẳng trầm nặng vay.
Vì người tu không ngay ý định,
Cái thân này toan tính gì đâu,
Ý kia làm chủ đứng đầu,
Cho nên xoay diễn ngõ hầu kèm ta.
Pháp Lục Độ không hòa bố thí,
Còn dôi lòng không trị cho xong.
Thân này cứ mãi gieo trồng,
Nghiệt oan, oan nghiệt Tâm lòng cột thêm.
Thì làm sao mà kèm Tâm Tánh,
Đến con đường đức hạnh song toàn,
Pháp chơn nhãn nhục lo tròn,
Người tu phải ráng mót bòn chút công.
Không tinh tấn thì không đặng Đạo,
Giải đãi hoài lục đạo trị vì,
Gây ra cái cảnh ai-bi,
Vì ma làm chủ chia ly đạo lòng.
Không thiên định nhìn trong không thấy,
Nói tu ngoài giải đãi không nên,
Đạo lòng thì cứ để quên,
Ngày qua tháng lụn không nên bao giờ !
Vì tâm động dật dờ oan trái,
Cái thân này vương phải trầm luân,
Đường đi hãy ráng dò chừng,
Ma âm quấy phá tung bùng nội tâm.
Không trí huệ sao tầm chơn lý ?
Vì mờ lu điều khí chưa tròn,
Cho nên chẳng dạ sắt son,

Con đường giải thoát vẫn còn xa xăm.

Phải không Đệ ? Bây giờ Huynh Đệ mình nói lai rai “PHƯƠNG CHÂM GIẢI THOÁT”. Phương châm này nói thì dễ, mà thực hành thì rất khó.

P.Nguyên : Khó lắm chứ không phải dễ đâu, không tu sao được giải thoát ? Nói tiếng tu thì nó ngắn nói rất dễ, nhưng mà phải chịu biết bao nhiêu sự thử thách, biết bao sự trì chí, biết bao nhiêu điều luyện !... Xin lỗi ! Kẻ tầm thường làm sao làm nổi, chứ đâu phải tu cái miệng, đâu phải tu ngoài da, đâu phải ăn chay là đủ, phải không Đại Huynh ? Quan trọng là cái tâm.

X-T-Cổ :

Nay Huynh Đệ lập đường giải thoát,
 Dùng phương châm tránh lọt Diêm phù.
 Để giúp ai thật xứng chơn tu ?
 Mau quay gót vệt mù ám khí.
 Có thân này thật là tế nhị,
 Mà không tu làm quỉ làm ma.
 Lão lòng thương thật đấy xót xa !
 Vì tu miệng chưa hòa Tam Bửu.
 Thì làm sao tinh thần kết tụ ?
 Khai huệ đặng phục ngũ triều ngươn.
 Chơn lý thông mở hé phục hườn,
 Khai diệu điền cho tròn công quả.
 Bởi trần gian là đường nghiệt ngã,
 Mà người đời gieo họa vào thêm,
 Nên đạo pháp chẳng có ghi tên,
 Đường giải thoát chưa lên đặng !

Vì người tu không thiên tình tấn,
Mà quán lòng sân hận do đâu ?
Và vật chất cứ mãi mưu cầu,
Làm chìm đắm Bửu Châu chưa mở.
Này nhân duyên ! Nghe rồi tháo gỡ,
Bao oan khiên còn ở trong lòng,
Đường nào đi hãy ráng cho xong,
Mà nhận định trong lòng tiến đạo.
Đường đời mình đừng nên hoài bão,
Không trường tồn lục lạc trần gian.
Còn đường Đạo mình đã quày đàng,
Mau thức tỉnh lo tròn ý chí !
Tu chớ đừng để lòng bi lụy,
Rồi ma lòng nhập quỷ một đoàn,
Hãy lắng lắng thấy tánh chu toàn,
Gìn tâm ý mót bòn đêm tối.
Nay phương châm Lão đề lẽ lối,
Vẽ con đường khóa tối phi thường,
Nếu ai nghe chẳng có vấn vương,
Thì thấy đặng phô trương lý Đạo.
Đường mình đi tự mình cốt tạo,
Hãy trọn lòng lai đáo chơn như,
Hiệp bề trên thiên điển Đại Từ,
Không luân hồi bao thu phải khổ !
Có thân này đón đau mấy độ ?
Cái giả này sống chỗ nhớp nhờn,
Nào oan nghiệt cứ mãi chực chờ,
Rồi bệnh đau dật dờ thân xác.
Vì gia thế làm lòng tan nát,
Của, tiền, tình gây ác biết bao !
Vật chất kia càng lúc càng cao,

Thì linh tánh lộn nhào càng lẹ.
 Nên mùi Đạo giờ đây nhạt tẻ,
 Hãy khơi lòng sưởi lẹ **mau lên** !

HỤU :

Mau lên đến chốn Thiên Đài,
 Sưởi lòng Đạo pháp hồng khai chánh truyền.
 Đường giải thoát đâu yên mà tưởng !
 Dù gặp ghềnh không lưỡng lự lòng,
 Con đường Đạo phải tròn thông,
 Đường đời gạt bỏ cho xong thế tình.
 Vì buộc trói nhân tình thế thái,
 Sống trên đời vướng phải quả nhồi,
 Cho nên đau khổ bao lời,
 Có thân chìm đắm ở nơi **trước trần**.

HỤU :

Trước trần ám khí mãi mê tân,
 Giải thoát mau lên phải ráng lần.
 Một kiếp tu hành qua Bỉ Ngạn,
 Sông mê thoát chốn khổ tao tân.

Thôi Lão thăng...

P.Nguyên : Cung kính Đại Huynh !

Ngọ thời, ngày 20 tháng 04 niên Mậu-Thìn.
(04-06-1988)

LÝ NHÂN DUYÊN

P.Nguyên :

NHÂN hành Đạo pháp cứu trần ai,
DUYÊN hạnh bền tâm gắng miệt mài.
Tỏ ngộ tu trì toan thoát tục,
Chí thành tịnh luyện **dứt bi-ai !**

HỮU :

Dứt bi-ai miệt mài tu luyện,
Lý Nhân Duyên thể hiện nơi mình,
Đạo mâu phục bốn hồi sinh,
Gắng mà tu luyện chí tình mới mong.
Lý Nhân Duyên huyền đồng tất cả,
Giờ Ngọ này mô tả lời lành,
Đệ Huỳnh hiệp lại bạch thanh,
Hòa cùng thiên điển trọn lành cùng Cha.
Hỡi thế gian ! Chan hòa tất cả,
Lý Nhân Duyên hạnh hạ cứu đời,
Tùy theo hoàn cảnh ra lời,
Ai người tỏ ngộ huệ khai mật truyền ?
Xin Đại Huỳnh diệu huyền ân lý,
Giúp Đệ đây trực chỉ qui nguyên,
Cùng nhau thâm thi thể nguyên,
Ra đi cứu khổ trần miền Kỳ Tam.

Xin thỉnh Đại Huynh !

X-T-Cổ : Sao gọi là Lý Nhơn Duyên ?

P.Nguyên : Xin Đại Huynh giảng !

X-T-Cổ : Bởi vì do cái bực trung dung mà ra, phải không ? Không cao, không thấp. Vì cao trung cũng hòa đặng, thấp trung cũng hòa đặng, cho nên mới gọi là Lý Nhơn Duyên.

Vậy Lý Nhơn Duyên là sao ? Là tùy theo nhơn duyên, tùy lúc tùy thời.

P.Nguyên : Đúng rồi Đại Huynh, hay lắm, tùy hoàn cảnh ?

X-T-Cổ : Phải không Đệ ? Bởi vì một khi Ngài Ma-Ha Ca-Diếp có bạch Đức Thế Tôn như thế này : “Tại sao Ngài A-Nan không nghe lời giáo huấn của Thế Tôn ? Bao nhiêu đệ tử tất cả đều nghe theo mà chỉ có A-Nan không nghe”, rồi Thế Tôn chỉ trả lời là : “Bởi vì nhân duyên”. Do nhân duyên, do căn cơ phải không Đệ ?

P.Nguyên : Sau này A-Nan nhân duyên với Ma-Ha Ca-Diếp.

X-T-Cổ : Tùy nhân duyên hợp hoặc tùy theo căn cơ thích hợp với nhân duyên đó, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng đó Đại Huynh !

X-T-Cổ : Cũng như thầy Lão nhân duyên với bảy huynh đệ Lão, tại sao bao nhiêu đệ tử thầy Lão không độ đặng mà độ chỉ có bảy thôi, phải không Đệ ? Đó là do nhân duyên. Mà tại sao giờ Lão gặp Đệ mà không gặp bao nhiêu người khác cũng do cái nhân duyên !

Tại sao gọi là nhân ? Tại sao gọi là duyên ? Sao gọi là nhân, gọi là quả ? Phải phân biệt rõ ràng !

Là bởi do từ vô thủy đến nay, nhân duyên kết hợp lại, không phải do cái kiếp hiện tại này cũng không phải do từ lúc đầu hay lúc sau này mà do bởi nhân duyên vô lượng kiếp mà gặp nhau. Đường tu cũng do cái nhân duyên. Bởi vì thế, mới sao có người tu ở trong núi tu đặng là bởi có nhơn duyên. Có người tu tại gia tu đặng bởi nhân duyên. Có người xuất gia cũng bởi nhân duyên. Cho nên Lão mới lấy cái nhân duyên bậc trung để hành đạo cho dễ dãi. Còn quá cao đôi khi trình độ, căn cơ nhân duyên chưa tới làm sao tu đặng ? Vì cái bậc thấp chưa thấu đáo thì làm sao hợp với phần cao được, phải không Đệ ? Còn bậc cao quá mà không có nhân duyên với phần thấp, làm sao phần thấp nghe đặng ? Chi chi cũng do cái nhân duyên.

P.Nguyên : Đúng vậy.

X-T-Cổ :

Chi chi cũng do cái nhân duyên.

NHÂN quả từ lâu khởi xướng về,

DUYÊN lành mực thước đạo Bồ Đề.
KẾT nhau việc đạo cùng tinh tiến,
HỢP mới huỳnh tương giải não nề.

BÀI :

Lý Nhân Duyên dạy về tương hợp,
 Do căn cơ từng lớp ban đầu.
 Lý này thật rất cao sâu,
 Tùy người diệu dụng thấp cao độ đời.
 Vì có nhân nên lời duyên chứng,
 Không nhân lành duyên cũng không chi,
 Nhân duyên hợp lại huyền vi,
 Âm-ba hấp lực ghi trì trong tâm.
 Lý nhân duyên thậm thâm vi diệu,
 Hành đạo rồi ngộ liễu càng sâu,
 Nhân duyên đã có từ lâu,
 Nào trong hiện tại trước sau bây giờ !

Phải không Đệ ? Có nhân, có duyên mới độ đặng,
 không nhân không duyên cũng không độ đặng. Tùy
 nhân duyên.

Tùy nhân duyên bình tâm hiểu Đạo,
 Do căn cơ triệt đáo y hành,
 Cũng do định luật tương sanh,
 Đề tài giải thoát nội hành qui y.
 Do nhân duyên mà ly tất cả,
 Dem thân này phụng họa thể thiên,
 Đó là cái lý nhân duyên,
 Tùy thời tùy lúc gieo truyền Đạo thâm.

Phải không Đệ ? Nếu không có nhân duyên nói cũng không có ai nghe, nếu không có nhân duyên lời nói mình cũng không có ý nghĩa, dù cho mình thật là cao siêu, dù cho mình lịch lãm, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng vậy bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ :

NHÂN hành hiệp mỗi Đạo huyền vi,
DUYÊN chủng trồng xưa đúng kịp kỳ,
HỢP ĐẠO cùng nhau tua giải thoát,
 Trục lòng kiến tánh **hiệp Mâu Ni**.

HỤU :

Hiệp Mâu Ni,
 Hạnh huyền vi,
 Phải tu trì,
 Ngộ qui y,
 Đời phải ly,
 Đã đúng kỳ,
 Đạo thể suy,
 Đạo thì ky,
 Chiếu huyền vi
Mở Tam kỳ.

Mở Tam kỳ thực thi mỗi Đạo,
 Ráng tu hành lai đáo bản tâm,
 Nguyện trong đi, đứng, ngồi, nằm.
 Tùng theo luật Đạo thậm thâm cứu mình.
 Tự cứu mình hy sinh một kiếp,

Đường tu hành hồ điệp tiêu tan,
 Chuyện đời đâu có vương mang.
 Nghĩ trong việc Đạo lo toan cứu đời.
 Đời lắm khổ trong nơi trước cầu ;
 Đời điêu tàn tráo đấu lường cân.
 Đời gây đau khổ xác thân,
 Đời trong giả dối muôn phần thê lương !
 Đời giả tạm mình nương tu học,
 Đời gây ra thảm khóc chiến tranh,
 Đời thương cầu xé giựt giành,
 Cho nên mở Đạo Tam Thanh diệu hòa.
 Đạo ra đời khải ca chơn lý,
 Đạo gieo truyền trực chỉ hành thâm,
 Đạo lòng xét nét ngồi, nằm,
 Đạo khai thực thể ứng tâm bên trong.
 Đạo vi diệu thanh lòng mới thấy ;
 Đạo độ đời đào thải âm ma,
 Đạo “Trung” cũng xướng chữ Hòa,
 Diu nhau giải thoát vượt qua thảm nàn.

PHÚ :

Vì đời giả tận toan lao lý,
 Có thân này suy nghĩ viên vông.
 Vì có thân, nên mới khổ lòng !
 Không thân xác nằm trong vũ trụ.
 Thì làm sao biết ăn biết ngủ ?
 Đâu khổ đau tích tụ bao đời.
 Nay không thân nghiệp ngã sao rời...
 Dù có thân mà đời không nhiễm.
 Lấy Đạo lòng tri thiên huệ kiếm,
 Để Đốn trừ đường Tiệm đã đi,

Có giả thân cùng khổ ai-bi,
Nay biết giả mình ly tất cả.
Mượn xác phàm mau mau hồi hải,
Tìm Phật lòng giải họa chúng sanh,
Thoát mau lên trong biển hôi tanh !
Là biển tục sóng gềnh đau khổ.
Đường trần gian đi qua biết chỗ,
Là trường đời để độ linh hồn.
Mau quay về học Đạo là khôn,
Bằng chìm đắm thì hôn mê tái.
Đạo ra đời cứu người mặc khái,
Dùng lý chơn lẽ phải đem ra.
Đạo thậm thâm vi diệu khắc hòa,
Vớt chúng sanh vượt qua biển ái.
Để kêu người mau mau tỉnh lại,
Mà vững lòng châu tải huyền linh,
Vì có thân nên mới hy sinh,
Ngày mai tử ai gìn được nó ?
Biết khổ rồi mau mau tự ngộ,
Dùng giả thân mà độ chơn hồn,
Ánh Mâu Ni yển sáng bảo tồn,
Hiệp Đại Ngã hườn chơn linh thể.
Hiệp “Hur Vô” màu vi Thượng Đế,
Độ thân này thoát kẻ Ma Vương,
Đường Đạo đi đừng có mãi cương,
Phải diệu dụng tùy đường tùy lúc.
Hòa như duyên ấy là hiểu sức,
Hợp cùng nhau tận lực tu hành,
Đường đời ta đã biết càng lạnh,
Ngược đường Đạo thực hành sâu kín !
Miễn làm sao việc đời đừng dính,

Không nhiễm vào những bịnh trần gian,
Đó là giải thoát lý Kim Cang,
Hòa vi diệu **để sang Tây Vực !**

HỮU :

Để sang Tây Vực thực hành,
Mâu Ni sáng chói diệu thanh cứu mình.
Đời đắm chìm trong nghìn oan trái,
Đem lời chơn mô tả bao điều,
Độ người trần tục huệ khêu,
Vượt qua bể ái, cao siêu lý huyền.
Ồi cuộc đời đảo điên, điên đảo !
Như tấn tuồng giả tạo gây ra,
Khi cười lúc khóc thật là :
Lúc vui khi khổ lẫn hòa với nhau.
Đó giả tạm khổ đau dương thế,
Nay hiểu rồi lý lẽ huyền vi,
Mau mau tu học hành trì,
Mượn thân giả tạm qui y tu hành.
Đường tu hành đã dành sẵn lối,
Hãy bước vào mở trói oan khiên,
Đường tu do Lý Nhân Duyên,
Tùy căn cơ hiểu gieo truyền Mâu Ni.
Này Đệ ơi ! Thực thi cứu độ.
Dùng nhân duyên đúng chỗ mới hay,
Đúng trong ruộng tốt lúa khai,
Mọc đơm nở giống mùi bay linh huyền.

Phải không Đệ ? Cũng như Lý Nhân Duyên, tùy theo chỗ, nhưng mà biết chỗ mới hay, cũng tùy ý thức Đệ thấy chỗ nào tốt thì gieo trồng, không tốt thì thôi,

trông chi cho uổng giống ! Cũng là đất, nhưng Lão nói tùy nhân duyên.

P.Nguyên : Đất chai cứng để giống tốt cũng uổng giống, mắ công mà phí sức mình nữa.

X-T-Cổ :

Vô vi hiệp diễn cứu trần gian,
 Thường lạc chơn tâm đầy chiếc thuyền.
 Lý lẽ siêu nhiên mau giải thoát,
 Học rồi trường Đạo hãy bình an.

Phải không Đệ ? Bởi vì mình biết nó vô thường, thì tự nhiên không lo trước mà chẳng nghĩ sau, đã nói chữ vô thường, vô là không, thường là bình thường. Đã không bình thường mình cứ tự để nó như thế. Đã biết chuyện đời không bình thường.

P.Nguyên : Đã biết nó như vậy mà mình còn trụ chấp nó làm chi ?

X-T-Cổ : Phải không ? Thế cho nên cứ bình tâm, phải không ?

BÀI :

Vô thường diễn biến xảy ra,
 Cái thân giả tạm của ta vô thường.
 Ôi ! Hơi thở dứt đường phải thác,
 Vì vô thường tan tác chơn linh,
 Vô thường có hữu khi sinh,
 Tử rồi phải hoại ta nhìn nhận đâu ?

Lý vô thường thâm sâu lẽ Đạo,
 Người tu hành cõi tháo khổ sầu.
 Vô thường cứ mãi chuốt trau,
 Đầu nằm rèn luyện đi vào chơn linh.
 Vì vô thường sanh nghìn đau khổ !
 Vì vô thường phải độ linh hồn ;
 Vô thường sự thể không tồn ;
 Nay còn mai mất dập dồn đón đau.
 Vì vô thường xác nào vĩnh cửu ?
 Vì vô thường không trụ bao giờ.
 Vô thường đau khổ người ơi !
 Có thân phải chịu đến giờ tử ly.
 Vì vô thường không trì được xác,
 Vì vô thường tan tác luân hồi,
 Vô thường chấp nhận quả nhồi,
 Vô thường chuyên biến ôi thôi ngày giờ.

Phải không Đệ ? Bởi vì luật vô thường nó như thế đó, vô thường có hợp rồi sẽ tan, có tan rồi sẽ hợp phải không Đệ ? Vì vô thường phải có sinh rồi có tử, cho nên đã biết luật vô thường như thế ta phải ráng tu, vì vô thường hơi thở thấy coi nó như thế rất ngắn ngủi, vì vô thường hơi thở đâu có tồn tại với xác thân của ta đặng mà nó tồn tại thì đâu có trường cửu ?

P.Nguyên : Đã nói ngưng hơi thở là bỏ xác rồi.

X-T-Cổ : Phải không ?

P.Nguyên : Đã nói là vô thường mà, cho nên giác ngộ phải cố gắng tinh tấn tu.

X-T-Cổ : Giờ Huynh Đệ mình lai rai !

P.Nguyên : Tới Đệ nhé !

Lý vô thường biết bao đau khổ !
 Hỡi người ơi ! Tỏ ngộ tình hồn.
 Tu sao giục già bôn chôn !
 Bằng không phải chịu linh hồn tử sinh.
 Lý vô thường chỉ rành tất cả,
 Khi ngộ rồi hạnh hạ tu mau,
 Nằm, ngồi, đi, đứng năng trau,
 “Hồi quang phản chiếu” lầu lầu chơn tri.
 Lý vô thường ai-bi đau khổ,
 Khi giác rồi tự độ lấy mình,
 Tham thiền quán xét hồi minh,
 Chớ nuôi giả tạo đắm mình trầm kha !
 Lý vô thường chan hòa tất cả,
 Phải tri nguồn lấm họa tử sanh,
 Tại sao không ránh tri phanh ?
 Cho tròn đạo cả xác hành còn đâu ?
 Ôi ! Thế gian nào sâu đau khổ,
 Vì vô thường đọa chỗ Diêm phù.
 Tiên thân không tỉnh để tu,
 Ngày nay phải chịu mịt mù vô minh.
 Lý vô thường đắm mình bẻ ái,
 Nay tỏ rồi tình lại bỏ người !
 Mượn thân tu niệm huệ khai.
 Không còn mù mịt đọa đày bao vây.
 Lý vô thường ai-bi chê chán,
 Khi giác rồi soi sáng lấy mình,
 Để mà phục bỗ chơn linh,
 Đến khi dứt nghiệp hữu tình còn đâu !

Lý vô thường mưu cầu thêm quả,
 Phải trôi trần sa đọa đời đời,
 Làm sao tri ngộ lý lời ?
 Phật Tiên giáng thế ở nơi cảnh này.
 Vì tình thương chuyển xoay đạo cả,
 Lấy lời lành giục giã người mê,
 Tĩnh tâm hồn nọ quay về,
 Niết Bàn tự tại nhàn quê của mình.

Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Bởi vô thường mới sanh sự khổ ;
 Do vô thường thố lộ đạo màu ;
 Vô thường càng nghĩ càng đau :
 Dinh hư tiêu trưởng ta nào tồn lâu ?
 Bởi vô thường khổ đau đau khổ !
 Bởi vô thường mới có lời này.
 Con người khi tỉnh lúc say,
 Vô thường nào biết an bày thế thiên ?
 Khi hợp đặng nhân duyên trần thế,
 Tưởng rằng lầm mắc kẻ khổ than !
 Vui vậy sum họp đảng hoàng,
 Vô thường chữ tử kéo sang Âm phủ.
 Đã biết thế hãy tu tỏ ngộ,
 Có thân này sống chỗ trước nhờ.
 Đừng bao giờ phải hững hờ !
 Tri nguyên trực ngộ Đờ Thơ gieo truyền.
 Vì có thân là duyên tiền kiếp,
 Còn vô thường chuyển kiếp về sau,
 Thiên hình vạn trạng muôn màu,

Nào ai biết trước việc nào hay đâu ?

Phải không Đệ ?

THI :

Vô thường vật đổi với sao đời,
Luân chuyển muôn đời khổ lắm ơi !
Mãi kiếp trần gian bao hồi hận.
Tu hành trực ngộ lánh tuồng đời.

BÀI :

Rượu tiên thiên mời đây mấy chén,
Hãy uống vào đê nén tâm tư !
Trần gian tăm tối mịt mù,
Khổ đau thân giả phàm phu đêm ngày.
Đường trần gian dặt dài đau khổ.
Đã biết rồi tự độ linh hồn,
Đệ ơi ! Tiếp diễn lời ngôn,
Lão đây xoay chuyển bảo tồn Như Lai.
Đạo chí quyết hoàng khai sáng tỏ,
Cứu đời tàn thoát khổ phong sương.
Vì đời đã mất kỷ cương,
Đắm chìm vật chất chẳng nương tu trì.
Thế cho nên suy vi đạo pháp.
Trong Tam Kỳ thác vác là ai ?
Đạo mầu mà muốn hoàng khai,
Tìm chơn chánh giác ra tay dặt dìu.
Nhưng phải biết trưng chiêu giả hợp,
Lý nhân duyên trụ cột y hành,
Vô thường biến đổi trường sanh,
Oại oản thống thiết tan tành gió mưa !

Vì đời mãi thích ưa cảnh giả,
 Nên giờ này lã chã châu roi,
 Đạo thời chẳng nói ra lời,
 Tù cơ ứng biến vậy thời việc xong.

VĂN BIÊN NGẪU :

Nhân duyên thấu triệt trong lòng,
 Bởi do tiền kiếp Đạo Tâm để dành.
 Vì bởi thế Tam Thanh điện giáng,
 Độ cho người giải nạn phù sinh,
 Đạo không có vẽ ra hình,
 Ai nhìn thấy đặng bởi minh trong lòng.
 Đạo thời chỉ một cái vòng,
 Âm dương chẳng có nằm trong nghiệt đài.
 Thì đâu có hoằng khai chơn lý !
 Bởi con người buông nghĩ mông lung,
 Cho nên Đạo phải đem dùng,
 Tù căn sâu cạn trùng phùng hiệp nhau.
 Đạo không nói thấp cùng cao,
 Cứu người khách tục đi vào huyền linh,
 Đạo đâu có tử hay sinh,
 Đạo nào sắc tướng không kinh cứu đời !
 Tù nhân duyên ra lời mặc khái,
 Để cho trần tỉnh lại mau mau,
 Để người khách tục rên trau,
 Tu tâm sửa tánh lổ màu Như Lai.

Tâm kinh Bát Nhã huệ khai,
 Huệ thông chánh kiến thiên đài hòa trung,
 Đời thường tranh cạnh vật dùng,
 Đạo “Không” tất cả tận cùng lý chơn.

Vì mê có giác mất còn,
Không mê chẳng giác bảo tồn Mậu Ni.
Vì mê mới sợ sanh ly,
Giác rồi chẳng ngại thực thi tu hành.
Vì mê vật chất tranh giành,
Không mê tu học trọn lành điền thiên.
Lão đây lời nói gieo truyền,
Thậm thâm bí pháp khai nguyên Tam Kỳ.
Đường trần gian càng đi càng lún,
Nếu tỉnh rồi diệu dụng mò lên,
Quả công hãy gắng đắp nền,
Công phu tinh tấn mà quên chuyện ngoài.
Để trọn tu hoa khai kiến tánh,
Mùi đạo lòng sáng ánh huyền vi,
Đạo tâm hãy ráng thực thi,
Huyền thiên trợ điền mà phi tướng lòng.
Đạo tinh hư **không không** tất cả,
Đạo diệu hòa không tả đặng đầu !
Đạo thời bí nhiệm càng sâu,
Càng đi càng thấy leo cao trong lòng.
Vạn thù qui nhứt tam tông.
Vòng tròn vẽ lại chơn không y hành.
Vì tán đi nên sanh cảnh giả,
Nay qui thù tất cả vào trong,
Thì tâm đạo mới tròn thông,
Nếu mà vẽ mãi không xong đạo lòng.
Vì một âm một dương hiệp lại,
Sanh bốn nhà tề tái lòng Cha.
Bởi vì cứ tán gây ra,
Ngày nay hiệp lại ta hòa khắc sanh.
Gắng qui thù để dành chơn khuyết,

Chỉ một vòng lưỡng hiệp âm dương,
 Không còn nói ghét hay thương,
 Không còn cười khóc vắn vương tình đời.
 Vì bởi nhiễm xa rời tư tưởng,
 Không dính thời chẳng vướng bùn nhờn.
 Phải mau lịch lãm Đồ Thơ,
 Dùng trong Bát Quái đúng giờ thiên ban.
 CÀN trong sanh lửa nhãn tàng,
 Diệu kinh chơn khuyết Kim Cang nội hành.
 Hòa với KHẨM tan tành mưa gió,
 Để độ hồn mới ngộ lý chơn,
 Vì đời giành mãi chữ còn,
 Đạo thời hãy mất mới tròn công phu.
 Đời thường suy nghĩ mịt mù,
 Đạo lòng đã phát đi từ bên trong,
 Vì xét CHẤN gây lòng đau khổ,
 Lửa CÁN già không độ được hồn,
 Ngày nay muốn độ được hồn ;
 Khảm, Ly ký tế vĩnh tồn thâm sâu.

Đạo thường không nói tròn câu,
 Tròn thời đâu nghĩa thật cao vi huyền.
 Đạo đâu có chữ tiên mua đặng !
 Cũng không dùng vật chất bán buôn,
 Nhưng mà chỉ có một khuôn,
 Dem vào y vậy một luồng điển thiên.

TỐN thời là gió chẳng hiền,
 Thổi vào lạnh lẽo ngôi yên đặng nào !
 Vì lửa lòng chao dao mới khổ,
 Dem nước thần để độ tắt đi,

Đất kia hãy dụng chữ LY,
 Điền vào ba phát Mâu Ni nội hành.
 Cây Bồ Đề trưởng sanh mộc thảo,
 Động Đào Nguyên rớt ráo mà đi,
 Trong lòng tu học từ bi,
 Tình thương ban rải mầu vi hòa đời.
 Này Đệ ơi ! Bao lời đã nói,
 Để Đệ hiền cùng lối mở ra,
 Cùng nhau con của một Cha,
 Độ đời phải gắng Ta-bà khổ đau !
 Dù cho thân xác héo xào,
 Nhưng lòng thiết thạch rèn trau tâm từ.
 Vì có khổ “An Lu Lập Đảnh”,
 Diệt khổ rồi trọn hạnh từ bi,
 Nào còn có cảnh sanh ly ?
 Diệt đi tử biệt kéo tri đặng đâu !

Thì đâu nói Đạo thấp cao,
Không không hườn lại một màu không không.
 Không trong không sáng chớ không,
 Không đen, không tối trong vòng “hư vô”.

Đó, Đệ hiểu ý Lão nói không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ hiểu ý.

X-T-Cổ :

Đệ ơi ! Uống rượu bày phô,
 Đệ tường lý Đạo điếm tô trọn lòng.
 Đạo mầu đâu có tam tông,
 Gượng lời mà nói trong vòng khắc sanh.

Vì đời trong lý Ngũ Hành,
Mượn thân giả tạm mà thành “Chơn Không”.

Cho nên Lão vẽ cái vòng;
Cái vòng “Vô cực” chắm trong một đường.

Để mà phối hợp Âm Dương ;
Âm đen, Dương đỏ bốn phương sanh liên.

Đông, Tây, Nam, Bắc khôn kiên,
Để xoay Bát Quái, định yên trong lòng.
Đó là “Tứ tổ qui tông”.

Nổi hai đen đỏ hiệp vòng Càn Khôn.

Trung ương Mồ Thổ độ hồn,
Phát sanh sức nóng bảo tồn chơn linh.

Để mà đi trọn Huỳnh Đình,
Đó là máu chót trưởng sinh đạo màu.

Đường tu không nói lâu mau,
Tùy căn cơ thấp hay cao tỏ tường.

Chữ tu chẳng nói ghét, thương,
Nhân duyên hiểuặng phô trương đạo màu.

Giờ Đệ lai rai với Lão hay Lão độc xứng một
mình ?

P.Nguyên : Giờ Đại Huỳnh tiếp luôn !

X-T-Cổ :

Vì âm dương sanh ra cuộc sống,
Thế cho nên lắng đọng tâm tư,
Đừng thường than thở bầy chừ !
Đó là lý lẽ đi từ nhân duyên.

Như Lão đây vì duyên kiếp trước,
Trọn tu hành mới được hôm nay,

Đệ Huynh ta hãy lai rai,
 Đệ đòi cứ mãi hoằng khai chánh truyền.
 Đạo tùy lúc, tùy duyên khai ngộ,
 Đạo tùy thời mới lộ thiên cơ,
 Lão đâu có để hững hờ,
 Bởi thương trần thế còn ngư trong lòng.
 Biết nó giả trông vòng cái giả,
 Gỡ không ra lã chã châu rơi.
 Biết rằng cái giả cuộc đời,
 Nhưng mà Đệ, diễn ôi thôi thâm sâu !

Phải không Đệ ? Lão nói như vậy Đệ thấy sao ?

P.Nguyên : Đại Huynh nói đúng như vậy.

X-T-Cổ : Đó, biết nó giả mà không gỡ đặng, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đó là cái nghiệp mà biết nghiệp mình, có chuyên nghiệp cũng giải đặng. Cũng như xưa kia Đại huynh Khuu Trường Xuân biết nghiệp mà có ý chí cũng giải nghiệp đặng.

X-T-Cổ : Biết nó như vậy mà cũng khó là bởi vì do cái lý nhân duyên. Đó là do Lão nói cái lý nhân duyên.

THI :

Ác tà lặn bóng tuổi đời cao,
 Sanh tử thường khi chẳng hẹn nào !
 Biết thế thanh lòng mau trở bước,
 Tu hành vẹn chí hãy rèn trau !

X-T-Cổ : Đặng một hột kim đơn là như thế !

P.Nguyên : Tiên, Thánh, Phật cũng có một pháp thôi.

X-T-Cổ : Phải không ? Bây giờ Lão lấy cái đề tài này Lão giảng để cấu tạo anh nhi trong bốn sơ của người mẹ mà ra, trở về với cái “Khí Thái Hu” huyền huyền tẩn tẩn ngày xưa.

Trong thân mình, Đơn Điền là chỗ quan trọng chánh yếu đó Đệ, nó là cái lò để nấu thuốc đó !

BÀI :

Lão ngâm bài thuyết vào cảnh giả,
 Tùy nhân duyên hồi hải tu hành,
 Tùy mà cây Đạo trường sanh,
 Đơm hoa kết trái Tam Thanh điển lành.
 Cảnh phù du hôi tanh trước cấu,
 Ở trong đời nung nấu mới hay,
 Mượn thân giả tạm đêm ngày,
 Để tu thiệt tướng hoàng khai trong lòng.
 Kiếp trăm năm thật không chờ đặng,
 Cái thân này lặn độn lao đao,
 Khi còn thơ ấu biết nào !
 Lúc lên khôn lớn nhập vào đời mê.
 Bao nhiêu cảnh ê chề cuộc sống,
 Đã nhiễm rồi không chống đặng đâu,
 Càng đi càng bước càng sâu ;
 Càng đi càng đến mịt mù chơn linh.
 Vì dòng đời Lão nhìn tê tái,
 Còn thói đời nghĩ lại gớm ghê !

Đường đời Lão học ê chề !
Ngày nay Lão nói thuyết về nhân duyên.
Như môi tơ kéo liên chặt lại,
Tự do mình chí phải tháo ra,
Đời thời càng bước càng xa,
Càng mê càng chán phải qua nã nông.
Ôi ! Ái-hà sống trong cảnh khổ !
Tứ đại này trong chỗ nhớp nhờn.
Thuở kia đâu hẹn đến giờ !
Tử thần kêu gọi, ôi thôi thâm sâu !
Lúc xuân xanh ta nào nghĩ đặng ?
Nhưng tuổi già thì chẳng suốt thông,
Tay run, gối mỏi, lưng còng,
Mắt mờ, tai điếc, lòng không tỏ tường.
Nên nghĩ thế mà thương trần tục,
Lão nói ra bao phút thở than,
Chỉ thương cảnh giả trần gian ;
Nghĩ rằng nó thiệt mà mang vào lòng.
Khi có hợp ta không nghĩ lại,
Cảnh biệt ly tê tái lòng người,
Lúc nào ta bỗng chợt cười,
Đến khi khóc mếu ôi thời thở than !
Lúc phú quý vinh sang chỉ nghĩ,
Khi thất thời mất vị công danh,
Ôi thôi ! Cuộc sống tan tành,
Gây ra chán nản mà sanh trong lòng.
Đã biết thế mà không cạn nghĩ,
Đường tu hành trực chỉ giải đau,
Trường đời đã học làm sao ?
Ngày nay hiểu lại đi vào thiên thư.
Đường giải thoát từ từ mở rộng,

Sống trong đời trống rỗng tâm tư,
 Thì đâu ý nghĩ mịt mù,
 Chon linh tỏ ngộ Đại Từ liễu thông.

Phải không Đệ ? Thì giờ mình trực giác, thì cái chuyện sanh tử đối với mình không có gì chướng ngại, dù sanh hay tử mình cũng giải thoát rồi, không sợ. Dù đói hay no mình cũng đã giải thoát rồi, không sợ đói mà cũng không nghĩ đến lúc no. Thế cho nên, đã hiểu rồi thì cảnh đời này là giả hết, mà đã nói cảnh giả thì phải hiểu thế nào là giả, phải không ?

Không giữ được nó thì nó là giả, nếu giữ được nó thì nó không phải là giả, bây giờ mình giữ cái gì đây ? Mình giữ cái gì thật của mình, mình mới giữ được.

P.Nguyên : Mình giữ cái chơn tâm.

X-T-Cổ : Phải không ? Cái không thấy mới là cái thật, còn hữu hình hữu hoại mà thôi.

BÀI :

Cho nên khi đã hiểu rồi,
 Ta nay hãy ráng tô bồi công phu.
 Đừng đắm tục mờ lu chơn tánh,
 Đừng mê lầm trong cảnh khổ đau,
 Làm cho tư tưởng dạt dào,
 Biết rằng giả tạm làm sao thoát vòng ?
 Nay gắng bước nội công luân chuyển,
 Đốt âm phù tinh tiến luyện đơn,
 Ngày đêm nung nấu không sờn,

Tâm không thường trụ một bòn quả công.

Tu làm sao đứng nằm cũng vậy,

Tu làm sao đào thải trước trần,

Tu sao chẳng nghĩ đến thân,

Không trong nóng, lạnh, mùi phần xum xuê.

Bây giờ tới Đệ lai rai một chút đi !

P.Nguyên : Giờ tới Đệ, nhưng thỉnh Đại Huynh tiếp !

X-T-Cổ :

Kỳ mạt pháp vô vi vận chuyên,

Rải ân hồng thiên điển trợ duyên,

Ai người tỏ ngộ tinh chuyên ?

Trau tâm sửa tánh mở xiềng trái oan.

Tu phải biết sang ngang bề tục,

Dòm vào trong chơn thức khai ra,

Để mà trừ quỷ với ma,

Không còn vương bận Diêm La buộc ràng.

Tu như vậy Kim Cang yếng sáng,

Phá vô minh tỏ rạng đạo mâu.

Gìn lòng triết luận cao sâu,

“Hồi quang phản chiếu” nào sàu tiêu vong.

Người tu học thanh lòng tự tại,

Dứt bợn trần thơ thái tâm cương,

Đó là lên Bát-Nhã toàn,

Không còn chìm đắm trần gian nào sàu.

Tu hãy ráng quay đầu trực giác,

Dùng thanh lòng mới đạt lý chơn,

Không còn thương, ghét, giận, hờn.

Thất tình lục dục nào còn trường sanh ?

Kỳ mạt pháp đã dành thiên điển,
 Để người trần ai khiến quây tu,
 Mau mau hiệp lại Đại Từ,
 Long Hoa chuyển biến ôn nhu can cường.
 Còn ba phần trọn đường giải thoát,
 Bảy phần trên đã lọt đi rồi,
 Người nào trực giác năng ngồi,
 Khai truyền tu học tô bồi chánh chơn.
 Phục linh tánh hườn đơn nhứt bản,
 Hoát Mậu Ni xa chốn Diêm phù,
 Đó là mới trọn người tu,
 Dù cho cảnh giả không gì gạt ta.
 Ôi ! Lão đây nói ra mặc khải,
 Nhưng người đời nào phải nghe theo,
 Sau này vướng cảnh hiểm nghèo,
 Chớ đừng trách Lão héo xèo tâm can !
 Vì oan nghiệt dấy loạn trần thế,
 Cơ trả vay chuốc lệ điêu tàn,
 Diệt vong sát phạt lan tràn.
 Bởi do ác tặc đã mang bên lòng.
 Lão vì thương lời không thú thật,
 Để người đời đừng mất tánh linh,
 Ráng tu mà độ cho mình,
 Khai truyền chơn giáo huyền minh trong lòng.
 Để thoát cảnh não nùng nhân thế,
 Giải âm rồi hiệp bộ kim giai,
 Để mà đường đạo hoàng khai,
 Không trong cơn họa có ngày đến vây.
 Cơ sát phạt do Thầy chỉ giáo,
 Hội phong thân lục đạo tiêu tan,
 Lão càng nói đến nát tan,

Thương đời giáng điển thờ than Đệ hiền !
 Vì thương đời gieo truyền đạo lý ;
 Vì thương đời không nghĩ chuyện chi,
 Mở ra chơn lý huyền vi,
 Hợp thành tôn giáo, thực thi cứu đời.
 Đẩy chiếc thuyền ra khơi vượt sóng,
 Mà vớt người chèo chống vào trong,
 Đó là hiệp nhứt qui tông,
 Vớt người khách tục nãi nồng nắng mưa.
 Thuyền đã đắp sao chưa độ khách ?
 Hỡi Đệ hiền ! Có tách bến không ?
 Nhiều ghe chèo chống đầy sông,
 Nhưng thuyền Bát-Nhã lướt dòng biển khơi.

Phải không Đệ ?

Lão thăng chiều tiếp điển đàn,
 Đệ hiền hãy gắng Tâm an cứu đời.
 Gieo chơn lý mà khơi lối đạo,
 Để cho đời tường hãn căn nguyên.
 Đạo Tâm hãy gắng gieo truyền,
 Bồn nguyên nhứt khiếu tham thiên giác Tâm.
 Thôi giờ này thậm thâm ra Pháp,
 Lão thăng đàn để hạp thiên cơ,
 Đệ ơi ! Cứu thế đừng ngơ,
 Vớt người khách tục hững hờ ra đi.

Thôi Lão thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 21 tháng 04 niên Mậu Thìn
(05 – 06 – 1988)

TUYÊN TRẠCH NGUYÊN NHÂN

P.Nguyên : Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

TUYÊN người thiết tướng Đạo hoằng khai.
TRẠCH hội ra tay chọn đức tài.
NGUYÊN lý siêu nhiên hòa mặc khai.
NHÂN lành giống tốt nở **ngày mai**.

Đúng không Đệ ?

HỮU :

Ngày mai khai Đạo Tam Kỳ,
Chọn người thiết tướng ra đi cứu đời.
Vẹn hy sinh vậy thời bố hóa,
Trọn Tâm lành chí cả chánh chơn,
Để mà khai sáng lý hườn,
Hợp chung đồng sức giải cơn não nông.
Chọn giống tốt tròn công quả vị,
Xả thân này chẳng nghĩ điều chi,
Trong lòng tiếp hiệp huyền vi,
Ngoài Thân, Khẩu, Ý phải ly cảnh đời.
Gieo giống tốt điền Trời rưới xuống,
Lúa trở bông trọn cuống đơm đầy,
Mùi thơm tỏa khắp Đông, Tây.
Là hương chơn lý, Cha xây **cứu đời**.

HỤU :

Cứu đời bát ngát ánh hương thơm,
 Tuyển Trạch Nguyên Nhân quả vị tròn,
 Cứu thế Tam Kỳ gieo giống tốt.
 Hy sinh giả tướng Đạo trường tồn.

HỤU :

Trường tồn Đạo pháp huyền vi,
 Xả thân vì Đạo không ly kéo trì.
 Tuyển nguyên nhân ra đi cứu thế,
 Gieo giống lành hầu để mai sau,
 Chọn người thiết tướng thanh cao,
 Ấy là giống tốt trồng vào thân hoa.
 Này Đệ ơi ! Ta-bà độ giáo,
 Hợp sức mình nguồn Đạo khai thông,
 Vô vi hữu thể Đại Đồng,
 Đông, Tây, Nam, Bắc trong vòng Càn Khôn.
 Gieo chơn lý bảo tồn Mật-Diệu,
 Rải nguồn hoa yếu yếu, minh minh ;
 Mùi hương tỏa khắp Huỳnh Đình,
 Độ chung sanh chúng hữu tình đều lên.
 Kỳ mật pháp, xây nền đắp móng,
 Cơ Đại Đồng giống trống cứu đời ;
 Cứu đời chìm đắm luân vơi,
 Trần gian bể khổ bờ rời xác thân.

Giờ tới Đệ đi !

P.Nguyên :

Vì đau khổ não nùng thể xác,
 Do muội mê phải lọt Diêm phù,
 Vì thân không tỉnh để tu,

Tâm kia xáo trộn mịt mù vô minh.

Kỳ mạt pháp siêu hình cứu khổ,
 Dem chơn truyền trang độ thể nhân,
 Tùy duyên khai ngộ tinh thần,

Để mà xiển hóa nguồn ân Đạo màu.

Tuyển nguyên nhân dôi trau đạo lý,
 Diệt Tâm phàm thành ý chí chơn,
 Dù thân có khổ há sòn,

Quyết lo thiết thạch keo sơn tu trì.

Được như vậy, huyền vi điểm hóa,
 Mượn giả thân hạnh hạ độ đời,
 Tùng theo khuôn luật Cha Trời,

Không còn vương bận ở nơi trước trần.

Người tu hành Kim Thân phục mạng,
 Đốt đèn Tâm soi sáng hành trì,
 Đó là hiệp máy vô vi,

Không còn mê muội đã ly cảnh đời.

Tuyển giống tốt gieo nơi thánh địa,
 Là Nam Bang cấy tia ương trồng,
 Kỳ tam phục bốn Đại Đồng,

Chí chơn lo đạo Chủ Ông Cha Trời.

Giờ Dậu này ra lời chơn lý,
 Hòa Đại Huynh thâm thi cùng nhau,
 Để mà cứu khổ đồng bào,

Tùy duyên hóa độ hầu trao chánh truyền.

Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Này Đệ Hiền ! Phục Nguyên tri rõ,
 Máy linh cơ sáng tỏ lý huyền,

Mùa xuân khai Đạo Tiên Thiên,
 Hạ thời tâm thất gieo truyền bố ban.
 Còn mùa Thu hườn Can, Phê vượng,
 Đông đã về thiết tướng Thận suy,
 Đơn Điền hòa cấp Khảm Ly,
 Trở về Mò Thổ đừng đi sai đường !
 Ôi ! Trần gian trăm phương ngàn cảnh,
 Khắp ngũ châu trong ánh Đạo màu,
 Nhân duyên rõ hiệp cạn sâu,
 Do lẩn thiên điền từ bầu Âm Dương.
 Bởi căn lành còn nường Tam Bảo,
 Nay nở mầm hoài bão để tu,
 Bởi vì hiệp điển Đại Từ,
 Cho nên trực giác, tâm tư quay về.
 Vì nguyên nhân ê chê cảnh giả,
 Hàng trọn lành hồi hải rền Tâm,
 Cuộc trần đầu sống trăm năm !
 Cái thân giả tạm, mượn lần bước qua.
 Nay Đệ hiền ! Trong hòa sáng rõ,
 Hoát minh châu ánh tợ Huỳnh Đình,
 Bởi vì trọn đức hy sinh,
 Tròn công đắp quả vẹn gìn thế xưa.
 Nay giống tốt vì chưa mọc kịp,
 Nên Đệ hiền, hãy tiếp tưới mau,
 Bón phân hãy tía đây vào,
 Thiện căn tín trực, cùng nhau tu hành.

Phải không Đệ ? Là bởi do Đệ phải không ?

P.Nguyên : Đúng vậy, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Đừng nói không người tu mà bỏ,
 Vì không tìm nào rõ căn cơ ?
 Giống thời lộn xộn các nơi,
 Nay gom một mối vậy thời trông lên.
 Bởi do lòng không tên không tuổi,
 Trọn đức lành trong buổi hạ ngưng,
 Gian nguy nào có há sồn !
 Đông xông, Tây đục mót bòn giống chơn.
 Rồi ương mọc cho lên đầy đủ,
 Rút Âm Dương kết tụ khí thiên,
 Đó là truyền pháp tham thiên,
 Quay về Tổ khiếu gồm yên định Thần.
 Bởi Tam Kỳ phong thân ra hội,
 Do ám trần sắp tới mịt mù,
 Thế nên càng khó đường tu,
 Nhưng mà ân xá nêu như trọn lành.
 Có khó khăn mới sanh Đạo quả,
 Nếu dễ dàng thì đã không xong,
 Làm sao mực thước đo lòng ?
 Biết bao nông, cạn, sâu, trong mức nào !
 Vì khảo đảo rèn trau tâm tánh,
 Còn bình yên thấy tánh là đâu ?
 Gian nan trắc trở càng cao,
 Thì công Đạo pháp càng sâu thâm hành.

Đúng không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đúng vậy.

X-T-Cổ : Thôi lai rai chút đỉnh. (Cười...) Huynh thăng...
 Dậu thời, ngày 22 Tháng 04 niên Mậu Thìn

(06 – 06 – 1988)

TUYÊN TRẠCH NGUYÊN NHÂN (tiếp theo)

P.Nguyên :

Thỉnh Đại Huynh đề tài ra lý,
 Tuyên nguyên nhân trực chỉ tu hành,
 Trọn lành ý tịch bạch thanh,
 Không còn phàm ngã sẵn dành hy sinh.
 Tuyên nguyên nhân chí tình Đạo cả,
 Quên phận mình giục giã cứu đời,
 Mặc dù đói khổ quần tơi,
 Áo kia tuy rách nhưng lời bạch thanh.
 Tuyên nguyên nhân trọn lành cứu khổ,
 Dem Đạo mâu tịnh độ thế nhân,
 Người tu thì phải chí chân.
 Trọn lành gương mẫu nào phân lợi quyền !
 Được như vậy gieo truyền đạo cả,
 Trọn chí chơn hạnh hạ diu đời,
 Mặc dù đói khổ chiều mơi,
 Nhưng Tâm thiết thạch dụng lời thiện lương.

Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

TUYÊN độ chơn căn thức tỉnh thân,
TRẠCH hiền cứu thế giải tao tân,
NGUYÊN vi thể pháp hòa tâm trường,

NHÂN định thiên tùng tiếp lý chân.

Phải không Đệ ?

BÀI :

Này Đệ ơi ! Luận phân tuyền độ,
 Cứu thế trần thoát chỗ trầm kha,
 Lão đây mặc khải lời ra,
 Tùng thiên hành hóa Ta-bà giáo dân.
 Này Đệ hiền ! Ân cần nghe Lão,
 Nhập tham thiên lai đáo bản nguyên,
 Tùy căn, tùy sức, tùy duyên,
 Tùy thời, tùy lúc, gieo truyền thuyết minh.
 Này nguyên nhân ! Trục minh sáng lý,
 Vì bốn Tâm ích kỷ cõi ra,
 Hiệp cùng thiên điền Trời Cha,
 Ngộ lời giải thoát vượt qua khổ sầu.
 Gương hy sinh từ đầu hãy nhớ,
 Lời nguyện xưa còn ở trong Tâm,
 Huyền vi pháp nhiệm cao thâm,
 Cứu đời hãy gắng âm thầm bươn đi.
 Nhưng Kỳ Tam suy vi Đạo pháp,
 Do con người bạc ác gây nên,
 Đạo thời luân chuyển đã quên,
 Con đường vật chất thì lên hằng ngày.
 Thì trách chi Trời cay nghiệt quá,
 Do bởi mình loạn đã gây ra,
 Thời âm hợp với trược ma,
 Cho nên loạn động hải hà sóng vang.
 Thế cho nên tìm sang ruộng tốt,
 Chọn giống lành cõi lớp ngoài đi,

Bên trong hiệp Đạo huyền vi,
 Tĩnh Tâm tu học hằng trì ngày đêm.
 Biết rằng sống khổ kham ngày tháng,
 Nhưng Tâm mình hãy ráng mới xong.

Phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh tiếp !

X-T-Cổ :

Có thân phải khổ cực lòng.
 Nhưng ta gắng vượt nãi nòng thể gian.
 Biết rằng phải còn mang xác giả,
 Còn chạm đời bản ngã còn cao,
 Nhưng tu hãy gắng rèn trau,
 Ngày qua tháng lụn Đạo sâu diệu màu.
 Dùng thời gian tiếp bầu thiên điển,
 Trọn Tâm lòng điều khiển bên trong,
 Âm dương hòa hợp thông đồng,
 Ấy tua tịnh luyện giải vòng trầm luân.
 Đường đã đi dò chùng bẫy rập,
 Có khảo nhồi rõ thấp cùng cao,
 Nhưng lòng vững chí không nao,
 Trọn bầu thanh tịnh vượt ngàn hiểm nguy.
 Cơ tuyền độ phải đi từng bước,
 Tùy căn duyên sau trước, trước sau.
 Nhưng mà cũng đến một màu ;
 Một màu huỳnh sắc lầu lầu thiện chơn.

Phải không Đệ ? Rồi tới Đệ đi, chớ Lão hoài sao ?

P.Nguyên : Tỉnh Đại Huynh tiếp !

X-T-Cổ : Cũng đề tài này ?

P.Nguyên : Cũng đề tài này, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ :

TUYỂN người rõ học Đạo vi thâm,
 TRẠCH đáo lai nguyên hỷ ứng tâm.
 NGUYÊN lý siêu nhiên hòa thể pháp.
 NHÂN lành rõ máy cứu luân trâm.

BÀI :

Đệ hiền hỷ gắng tri tâm,
 Cái cơ tuyền độ càng thâm sâu dày.
 Vì lòng người trước vậy sau khác,
 Còn đường tu đã gác từ lâu,
 Ngày nay độ rõ trở đầu.
 Nghiệp duyên quả báo càng cao khảo hành.
 Nhưng Kỳ Tam điển thanh ân xá,
 Người trọn lành chí cả bồi công,
 Tu thời hỷ gắng gìn lòng,
 Bền tâm ý chí thoát vòng quần quanh.
 Hòa ngũ chi không sanh khác nữa,
 Hiệp tam tòa mở cửa từ bi,
 Để cho sanh chúng tỉnh đi,
 Vớt nàn Long Hội ma trì qui lỗi.

Phải không Đệ ?

HỤU :

Ngày đêm thiếu đủ,

Lo chi lam lũ,
Đạo không kết tụ
Vì người ử rũ.

BÀI :

Thế đây Lão nói bao lời,
Bởi lòng nhân đã rời rời chia xa.
Bao tông phái không hòa, chẳng hiệp.
Lại đạo lòng nào tiếp cùng nhau !
Thế nên sống cảnh lộn nhào,
Trong cơ sát phạt nói sao cho vừa ?
Lão thương đời vì chưa tỉnh ngộ,
Không quay về tìm chỗ tu tâm,
Cho nên vạch hết lỗi lầm,
Con đường vật chất càng thâm càng hành.
Vì người mê còn sanh quả nghiệp,
Thế cho nên hồ điệp chưa tan,
Không ai thức tỉnh mộng hoàng,
Để mà trời gót lên toàn Tiên Thiên.
Còn vật chất tình, tiền, danh, lợi ;
Mãi tranh nhau đi tới chống nhau,
Cho nên chìm đắm lộn nhào,
Ví như chảo đun các màu trộn qua.
Cơ sát phạt tầm ra thiệt tướng,
Để cho đời mở hướng mà tu,
Nhưng người cứ mãi nhàn cư,
Tu thì giải đãi tâm tư rồi nùi.
Thì làm sao trọn mùi đạo lý ?
Trực “Hồi nguyên nhứt khí hư vô”,
Ví như lượn sóng mãi xô,
Sóng to chẳng lặng, nhào vô sóng thường.

Phải không Đệ ? Lão muốn nói ở chỗ đó, đó Đệ !
 Về việc tu không phải một ngày một bữa, phải do ý chí
 nhiều ngày nhưng mà đừng để ngoại cảnh nó cảm dỗ là
 điểm đó mới hay, điểm đó mới đúng hử Đệ ?

BÀI :

Chớ còn tu không siêng năng tịnh,
 Thấy tánh mình đã dính điều chi,
 Nuôi trong cang lớn ai bì,
 Bởi vì chìm đắm nên đi sai đường.
 Vì vô minh còn vương cảnh khô,
 Bởi mê lầm chẳng ngộ vi thâm,
 Đạo thời tự thấy tự tâm,
 Nào ai kiến tánh diệt lầm mình đâu ?
 Tự giải tỏa khổ đau trần thế,
 Để cho lòng bất kể thàng ngày,
 Tâm thiền định thấy hằng say,
 Lòng chơn phát hiện nở khai hoa thiền.
 Rồi mùi hương hồn nhiên tỏa sáng,
 Bát ngát mùi nở rạng sương sa,
 Hiệp cùng tịnh thủy Ma-ha,
 Hỏa hầu đốt cháy trực tà từ lâu.
 Do công phu rèn trau biến chuyển,
 Thấy Tánh rồi thì hiện Đạo Tâm,
 Nhưng mà tu học phải chăm,
 Chớ đừng lười biếng ngủ nằm không nên.
 Vì công phu làm nền quả Đạo,
 Xét nét lòng rốt ráo thường xuyên,
 Lúc nào Tâm chẳng được yên,
 Trừ ngay cái động là thiền đã minh.

Trừ lục tặc còn nghinh ngang mãi,
Do thất tình kết lại một bầy,
Đường tu phải trải đắng cay,
Chịu nhiều thử thách Như Lai phục hườn.
Trộn đạo công cho lòng thơ thói,
Thanh thần hoài đi tới hư linh,
Mặc dù ma chướng quanh mình,
Nhưng mà chẳng trụ trong tình chúng sanh.
Đó là đã thực hành chơn lý,
Nấu nung lòng, ý chí rèn trau,
Dù cho sắc tướng muôn màu,
Ta không phân biệt thấp cao trong này.
Là đã bình Tâm chay chí mật,
Là đã hành đúng thật người tu,
Đó là Lập Đánh An Lư ;
Đánh lư hiệp mỗi thái thư trong lòng.
Mặc dù làm mà không có biết,
Không trụ vào mới thiệt là tu,
Làm nhưng chẳng nghĩ bù trừ.
Bởi vì giả tạm trọn thời mà thôi.
Thì Đệ ôi ! Chử tu nói dễ,
Nhưng thực hành chẳng thể dễ đâu.
Vì càng bước mãi càng cao,
Từ vô lượng kiếp nghiệp nhồi đòi ta.
Nhưng nhẫn bình phải hòa tất cả,
Hòa bên ngoài phải khóa bên trong,
Nguyện tu sao được động lòng,
Thiên ban trợ điển tròn công thực hành.
Rồi nguyện độ thoát sanh nghiệp chướng,
Bao quả mình đã vương đời xưa,
Nguyện nay sám hối xin chừa,

Không còn gieo nữa ngày đưa tháng tàn !

Rừng quả nghiệp tiêu tan từ chút,

Gió từ bi mỗi phút thổi vào,

Tham, sân, si, hận, rui rồi,

Quả không tạo nữa ta thời tiêu diêu.

Sóng nghiệp chường dập nhiều lượng quá,

Nhưng gió hiền thổi đã lặng bình,

Đó là tròn đức hy sinh,

Dắt diu sanh chúng đắm chìm lụy thân.

Đừng độc thiện kỳ thân phải khổ !

Chữ tu hành cốt độ chúng sinh.

Đâu tu thui thủi một mình,

Rồi ngồi một chỗ giữ gìn mình thôi.

Phải không Đệ ? Cũng chẳng được. Như bảy anh em Lão tu học phải độ lại chúng sanh chỉ có một mình Lão thiếu công đây, mà Lão phải còn khổ đây.

P.Nguyên : Phải còn xuống ... Bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Không độc thiện kỳ thân đặng, còn độc thiện kỳ thân là còn ích kỷ.

BÀI :

Bởi vì đời chìm trong bể khổ,

Mình ngộ rồi thoát chỗ luân hồi,

Nguyện đem ra giúp cho đời,

“Thế thiên hành hóa” tùy thời tùy căn.

Nguyện độ hết nhân sanh chìm đắm,

Người khổ đau bởi lăm nghiệp đeo,

Tử sanh còn sống hiểm nghèo,

Như mảnh treo chỉ thật eo đường nào.

Dứt hơi thở làm sao sống đặng ?

Không thân rồi thì chẳng được tu,

Ngàn đời muôn kiếp phạm phu,

Lộn lên nhào xuống ngục tù thế gian.

Lão vì thương trần hoàn phải nói,

Đề độ đời thoát tội gây ra,

Ồi thôi ! Sóng biển hải hà,

Biết bao quả báo thật là gớm ghê !

Phải không Đề ? Vì người đời đâu có tin tưởng nên nói chớ đâu thấy đâu ? Nhưng trong Kỳ Tam này sẽ cho thấy. Đề biết sao không ? Bằng cách nào cho thấy ?

P.Nguyên : Sàng sảy đó! Đề thấy rồi đó Đại Huynh, thấy dễ sợ quá mà cũng chính Đề nằm trong bàn sàng này nè ! Nhưng mà Đề biết léo lách lổ nên nó không có lọt (Cười...)

X-T-Cổ : Vì hội Long Hoa đề tuyển độ nguyên nhân thiệt tướng, đúng không ?

P.Nguyên : Không có sàng làm sao ra gạo cội, tuyển nguyên nhân thiệt tướng trọn lành.

X-T-Cổ : Biết làm sao thiệt tướng trọn lành ?

P.Nguyên : Không sàng làm sao tuyển lựa ! Tu thì nói tu nhưng mà có thực hành không là một điểm khác.

X-T-Cổ :

Nay Đệ ơi ! Chử tu trường chí,
 Giữ bền lòng cho kỹ mới xong,
 Nội Tâm hãy luyện tròn công,
 Bên ngoài phối hiệp vẹn đồng như nhau.
 Thì mới hiệp một màu thiên điển,
 Chớ bên ngoài nói luyện nói tu,
 Nhưng trong vẫn thói phạm phu,
 Làm sao trọn đặng loại trừ cho mau ?
 Chọn thiệt tướng không cao không thấp,
 Trọn thanh lòng tràn ngập tình thương.
 Cùng nhau giữ vững lập trường,
 Nương nhau tu học thoát đường tử sanh.
 Thế gian này đã dành giả dối,
 Sống trong tình tội lỗi biết bao,
 Nhưng tu tình phải dạt dào,
 Là tình chân thật trọn màu thiên lương.
 Cùng giúp nhau vững đường giải thoát,
 Dìu dẫn đi khỏi lụt Diêm phù,
 Đó là cái hạnh người tu,
 Kính trên nhường dưới đi từ trong Tâm.
 Dụng tình thương lỗi lầm xóa bỏ,
 Cùng khuyên nhau mở ngõ chơn như,
 Động đào đi đến bao thu,
 Nắm tay dìu bước đoạn trừ oan khiên.
 Nhưng thật thương trọn yên giới hạnh,
 Chớ không gì ấm lạnh có nhau,
 Cùng trong cái cảnh khổ đau,
 Mà không thương xót còn gieo khổ lòng.
 Thì làm sao đại đồng tiến hóa ?
 Đúc từ bi mô tả lời nào,
 Nói thì cứ mãi nói cao,

Nhưng hành chẳng thấy phóng lao theo lời !
 Chọn chí cả không dòi tư tưởng,
 Thiệt tướng lành chẳng vương bọn nhơ,
 Ngoài ra lịch lãm Đồ Thơ,
 Tiên thiên Bát Quái cuộc cờ tiên gia,
 Phải nấu nung chế hòa sanh khắc,
 Nhứt khí thời chẳng tắt bao giờ,
 Chử tu không khá lãng ngơ,
 Ngày đêm đấm đuôi trong gờ tu tâm.
 Trộn hy sinh gieo mầm chơn lý,
 Để cứu đời hòa vị thiên thai,
 Đó là đúng thật chơn tài,
 Ấy là chánh giác hoằng khai Đạo mầu.
 Đùng dờ dờ không lâu đâu Đệ !
 Rồi ương ương nào dễ gieo truyền ?
 Đạo thời tùy lúc nhân duyên,
 Nào đâu hàng bán đem tiền mà mau. (Cười...)
 Đùng thấy ít mà tu gom góp,
 Một rùng người hỗn hợp làm sao ?
 Chổng kính bài bác cùng nhau,
 Ôi thôi ! Diển tượng biết bao đoạn trường !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng. À, bạch Đại Huynh ! Đông có ích lợi gì đâu ? Đông như vậy mà đông làm chi, thà rằng không có còn hơn.

X-T-Cổ : Phải không ? Lão nói như vậy Đệ có đồng ý không ?

P.Nguyên : Đệ đồng ý, thà là không có, còn có phải cho thiệt tướng, còn không ấy thôi dẹp hết đi !

X-T-Cổ : Bởi vì vấn đề này khó lắm Đệ, tuyển độ nguyên nhân khó lắm !

P.Nguyên : Tuyển trách nguyên nhân mà !

X-T-Cổ : Vì Tâm chúng sanh biết bao ý tưởng, biết bao nhiêu hành động không tròn theo đạo đức, phải không Đệ ? Rồi bây giờ Lão giả sử đi, có ba người mà một người không thiệt tu, còn tư tưởng của chúng sanh thì cũng ảnh hưởng.

P.Nguyên : Ảnh hưởng chớ, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Phải không Đệ ? Ảnh hưởng bằng cách nào, Đệ biết không ?

P.Nguyên : Về tinh thần thì làm xáo trộn hết, còn về hình thức thì làm gương xấu.

X-T-Cổ : Bởi như thế, nên đạo tràng của Thầy Lão chỉ còn có bảy người là chỗ đó.

P.Nguyên : Cho nên đúng là cái cơ tuyển trách, vì thế nên Tiệm Đệ mới ra đề tài “Tuyển trách nguyên nhân”.

X-T-Cổ : Bởi vì tùy căn cơ, tùy nhân duyên, không bắt buộc đặng.

P.Nguyên : Đạo đâu bắt buộc ai, tự họ giác ngộ mà thôi.

X-T-Cổ : Vì căn cơ bước lên mức đó không đặng thì không gì kéo đặng, mà bây giờ nhân duyên nó ở bực đó mà kéo xuống cũng không đặng.

BÀI :

Đệ hiền tri rõ nguyên nhân,
 Trong cơ tuyền trạch những phần tinh hoa.
 Chọn giống tốt tâm ra thiết tướng,
 Rồi gieo vào mảnh ruộng Tam gia.
 Đó là Lão chỉ Bửu Tòa,
 Nguyên nhân sàng lọc thanh hòa mai sau.
 Không vị ngã thấp cao, cao thấp,
 Không mê lầm cố chấp điều chi,
 Thanh lòng trọn đạo huyền vi,
 Muối dưa chay lạt hành trì uy nghi.
 Không còn bị lôi trì vật chất,
 Xả thân này léo lách dầu nhân,
 Dù cho mấy đạo phong trần !
 Nhưng không nao núng xác thân giả hình.
 Lòng từ bi, giữ gìn đạo pháp,
 Vì thương người giải thoát chúng sinh,
 Biết bao vạn vật hữu tình,
 Đợi chờ cứu độ muôn nghìn khổ đau !
 Sao không tỉnh rền trau đức hạnh ?
 Rồi Tâm từ tiếp đánh thiên thai,
 Để mà chuyển hóa hoằng khai,
 Độ đời hãy gắng ngày ngày lập thân.

Đúng không Đệ ? Đó mới là chỗ đó, đó mới là “Tuyên trách nguyên nhân”.

P.Nguyên : Thiệt tướng mới đặng, bạch Đại Huỳnh !

X-T-Cổ : Phải không ? Vì nếu nó là nguyên nhân thì không còn nghĩ xác thân này là của mình.

P.Nguyên : Đúng như vậy, bạch Đại Huỳnh !

X-T-Cổ : Dù nó là cái xác của mình nhưng đừng nghĩ là của mình, chỉ là cái xác giả, đi làm những việc cho mình chớ đâu phải cho ai vì mình tu là mình trả quả, trả nghiệp biết bao nhiêu lượng kiếp rồi hờ Đệ ? Hôm nay mình tu để mình lập công trả quả chớ có chi đặng.

P.Nguyên : Mình làm để trả quả chớ đâu phải làm cho ai mà so đo hơn thiệt, phải không bạch Đại Huỳnh ?

X-T-Cổ : Phải không ? Nghĩa là sao ? Nghĩa là tu từ bên trong lẫn bên ngoài, từ lúc đầu Lão đã nói biết bao nhiêu rồi, tu bên ngoài là tu phải có tình thương, không tình thương thì không làm cái gì đặng.

P.Nguyên : Có tình thương thì không còn ích kỷ.

X-T-Cổ : Phải chơn thật, bởi thế mới gọi tình thương chơn thật, thế cho nên muốn chọn thiệt tướng Đệ phải rắng, bởi vì giống tốt thì ít, giống xấu thì nhiều. Nhưng mà bây giờ Đệ suy nghĩ, giống tốt gieo xuống thì mọc rất mau, còn giống xấu thì có cái không mọc, có cái mọc

thì không được tốt, đó là giống xấu, mình nhìn thấy biết liền.

P.Nguyên : Nhưng thấy lép quá thì nhỏ bỏ.

X-T-Cổ : Lão nói Đệ hiểu ý !

P.Nguyên : Đệ hiểu, thời kỳ này là thời đang nhỏ bỏ đó Đại Huynh !

X-T-Cổ : Nhưng Đệ nên biết :

BÀI :

Này Đệ ơi ! Là trang thiệt tướng,
 Hoàn cảnh nào không vướng vào Tâm,
 Chi chi chớ phạm sai lầm !
 Không cho dính bụi hồng trần nhuộm theo.
 Hãy vững lòng mới leo cao đặng,
 Có lập trường lặn đục cũng qua,
 Sống trong cái kiếp Ta-bà,
 Chịu bao hấp lực thật là tai ương !
 Nhưng mình vững con đường chơn lý,
 Thì bụi trần không lý dính vào,
 Làm sao đời đời tâm bào ?
 Trọn lòng thanh khí lầu lầu tiên thiên.
 Giải tất cả vạn duyên thế sự,
 Minh nghĩ rằng chẳng giữ điều chi,
 Thân này có lúc cũng đi,
 Nhưng mà ý nghĩa là ly cách trần.
 Mượn xác giả học lần đạo pháp,
 Làm cho đời thơm ngát mùi hương ;
 Mùi hương thoang thoảng thanh bường,

Là hương chơn lý phô trương cứu đời.

Đúng không Đệ ?

P.Nguyên : Xin Đại Huynh tiếp, hay quá Đại Huynh !

X-T-Cổ : Đệ biết không, không có nói tu cho ai hết cả, mình tu cho mình, vì mình gieo nhân thì phải gặt cái quả, mà bây giờ không muốn gặt cái quả xấu thì đừng gieo cái nhân xấu nữa.

P.Nguyên : Bằng cách nào ? Bằng cách mình tu, tu thì trả quả, trả nghiệp, thì không còn cái gì nữa. Bằng cách tạo tấm gương lành.

X-T-Cổ : Tạo hạnh đức sáng, chớ không phải nói tu giùm cho người này, tu giùm cho người nọ đặng, đó không có ai tu giùm cho ai đặng hết. Bởi vì Lão nói như thế này, nếu mà không chọn đặng thiết tướng thì làm sao gieo truyền nguồn chơn lý ? Gieo thì gieo những giống tốt, cũng như Đệ có khả năng gieo giống để lựa giống tốt thì Đệ cũng phải chọn lựa người có khả năng gieo giống như Đệ chớ, nếu không có khả năng thì giống tốt, giống xấu lộn xộn làm sao đặng ? Bởi vì chỗ đó.

BÀI :

Vì bao đời tạo gây quả nghiệp,
 Thế cho nên kiếp kiếp lộn nhào,
 Giờ mình biết phải làm sao ?
 Không gì hơn được tu rồi thành thời !
 Không còn gây cuộc đời đau khổ,

Không gieo vào các chỗ oan khiên,
Thì sau sẽ gặt chữ Hiền,
Tu đi mới biết nhân duyên thế nào ?

Phải không Đệ ? Chớ giờ Lão nói hoài, không tu cũng như không, có tu thời mới biết lời Lão nói có giá trị. Không tu làm sao biết đặng ? Giờ Đệ công nhận lời Lão không ?

P.Nguyên : Công nhận, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Bởi vì Lão nói chữ tu mà Lão nói hoài không ai thực hành, chữ tu là cái gì ? Có tu mới biết lời Lão nói.

P.Nguyên : Đồng nghề mới hiểu, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Thôi giờ Huynh Đệ mình lai rai đi chớ Lão độc xướng hoài sao đặng hén !

P.Nguyên : Đúng vậy Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Này Đệ ơi ! Lai rai mật tử,
Hãy uống vào khí tỵ điện trung,
Để mà gắng bước vầy vùng,
Theo phương giáo hóa để dùng lý chơn.
Hãy uống đi từng cơn nhấp chén,
Để thơm mùi mới bén nội công,
Riu riu lửa cháy trong lòng,
Bên ngoài mát rượi than hồng vẫn nung.

Một lò sưởi để dùng đông giá,
 Dù mưa rơi lã chã không nao,
 Than kia cháy mãi một màu,
 Tro tàn nó rụi xuống vào Vĩ Lư.

Giờ tới Đệ, giờ Đệ lai rai với Lão đi !

P.Nguyên : Xin Đại huynh giờ tạm nghỉ, vì Đồng Tử còn yếu. Mình còn lai rai hoài Đại Huynh.

X-T-Cổ : Còn lai rai hoài.

BÀI :

Này Đệ hiền Lão thăng chúc mãi,
 Đường cứu đời chớ ngại gian nguy !
 Đừng than há thử chuyện gì,
 Thanh lòng giữ vững thực thi phương hành.
 Vì còn khổ Đạo sanh đúng nghĩa,
 Vì còn đời, thấm thía Đạo tâm,
 Gây ra giống tốt mọc mầm,
 Mới là trọn thiệt thậm thâm cứu đời.

Thôi Lão thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

Đậu thời ,ngày 23 tháng 04 niên Mậu Thìn.
(07-06-1988)

TUYÊN TRẠCH NGUYỄN NHÂN (tiếp theo)

P.Nguyễn :

Kỳ **TUYÊN TRẠCH NGUYỄN NHÂN** làm gốc
 Để cứu đời thanh lọc chí chơn,
 Hy sinh dầu khổ há sồn !
 Trọn lành tu học giải cơn thâm nần.
 Người tu học vẹn toàn cốt cách,
 Để cứu đời léo lách qua ngày,
 Hy sinh hiệp sức bắt tay,
 Vô nhơn, vô ngã miệt mài lo chung.
 Lấy tình thương trùng phùng vừa giúp.
 Hiệp cùng nhau chung sức quây đoàn,
 Để mà giải khổ tận toan,
 Làm phương Đạo pháp vén màn Long Hoa.
 Kỳ mật pháp Trời Cha xoay chuyển,
 Hiệp tâm linh thiên điển trọn lành,
 Hòa bầu linh thể diệu thanh,
 Không còn vương bận duyên trần trái oan.
 Được như vậy đầy thoàn Bát Nhã,
 Cùng sức lo phụng họa Đạo Thầy,
 Để mà cứu khổ bi ai,
 Quên mình giúp sức muôn loài giải oan.

Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Vì đời tàn mở mang đạo đức,
 Cứu con người thoát vực hồ mê,
 Chơn linh trực giác quay về,
 “Minh tâm kiến tánh” nhàn quê “Cư huỳnh”.
 Nhưng phải biết giữ gìn “Chơn bản”,
 Hạnh hy sinh giải khốn tự mình,
 Để rồi cứu giúp chúng sinh,
 Thoát bao nghiệp chướng giữ gìn Đạo tông.
 Trước phải cứu mình xong mới đặng,
 Sau cứu người thoát cảnh nghiệp vong,
 Trước tiên phải tự giải lòng,
 Đó là đức hạnh qui tông tham thiền.

Bởi vì Đệ biết ra sao không ? Cơ tuyền trạch nguyên nhân vì đời mạt pháp này con người càng chìm đắm trong đường danh bẻ lợi ; càng chìm đắm trong tình, tiền, vật chất ; càng chìm đắm trong những sân hận, thù oán với nhau, phải không ?

Thế cho nên, phải tuyền trạch những hàng nguyên nhân Chánh đẳng Chánh giác. Vì phải có những ánh đèn sáng như thế đó, nó soi rõ các đường. Biết bao nhiêu ngã tối đang chờ đợi mình, phải không Đệ ? Vì thời mạt pháp này có rất nhiều ngõ ngách, không phải cái đại lộ, cái thiên lộ mà cần rất nhiều cây đèn để soi sáng bao nhiêu ngõ ngách đó, thế cho nên :

THI :

Vì mạt pháp bỏ quên đạo đức,
 Nên kỳ này tìm bực nguyên nhân,

Để mà thức tỉnh chơn Thần,
 Hòa qui tất cả xả thân cứu đời.
 Dem tình thương gieo nơi đau khổ,
 Hạnh từ bi để độ người lành,
 Cùng chung con của Trời xanh,
 Nào đâu khác biệt tranh giành làm chi ?
 Trước khi phải qui y Tam Bảo,
 “Phật, Pháp, Tăng” rớt ráo chuyên cần.
 Ấy là qui củ chuẩn thẳng,
 Hiệp Tinh, dưỡng Khí, tôn Thần, hườn Hu.
 Luyện Tam gia đi từ nguyên bản.
 Hiệp Âm Dương giải khốn quần mê,
 Để cho tỉnh thức quay về,
 Con đường tu học lý đề **Không Không**.
 Nay Đệ ơi ! Vì vòng hỗn độn,
 Bởi trần gian là chôn mịt mù,
 Con người thiếu đức ít tu,
 Gây nên quả báo hận thù thê lương.
 Đời là chốn tai ương hỗn độn,
 Đạo ra đời để “Đốn” trừ yêu,
 Thậm thâm bí chỉ cao siêu,
 Huyền vi châu tải thiên điều ra oai.
 Người tu phải mở khai Tâm Tánh,
 Diệt Ý phàm đức hạnh trọn lành,
 Đạo thời tỏ ngộ tri phan.
 Hà xa thiên điển diệu thanh hợp về.
 Còn xẻ chia não nề thảm khóc,
 Sẽ đắm chìm lẫn lóc đường trần !
 Cho nên phải gắng chuyên cần,
 Tình thương ban rải không cần lợi chi.
 Cùng dìu nhau mà đi một nẻo,

Hãy giúp hòa vào cõi siêu nhiên,
 Tu sao tròn mối đồng duyên !
 Con đường giải thoát hoa liên sen đài.
 Đòi bởi khổ chia hai phần giả,
 Một phần thân bản ngã còn cao !
 Một phần hồn phách dạt dào,
 Cả hai không hiệp lộn nhào trầm luân.
 Nay thức tỉnh huân chung điều khí,
 Hiệp làm sao cho kỹ cả hai,
 Chớ đừng than vắn thở dài,
 Tu thời phải cực mở bày “Thiên môn”.
 Càng cực khổ thì Hồn mới sáng,
 Càng hạ mình giải nạn mới mau,
 Tu thời đừng ngó lên cao,
 Kéo thôi té nặng làm sao đứng liền ?
 Lấy mực trung kẻ liền vạch thước,
 Phải hòa mình sau trước thấp cao,
 Chớ đừng phi báng cống cao,
 Xung tên vỗ ngực làm sao cứu đời ?
 Vì người tu chân thì không dèp,
 Hạnh hạ mình là ép lòng tu,
 Chớ đừng rong duỗi nát như,
 Ra oai thị chúng không từ một ai !
 Thì làm sao hoằng khai Đạo pháp ?
 Hạnh từ bi mới hạp vi huyền,
 Cho nên càng lặng tịnh yên,
 Đó là càng nói vì duyên mật truyền.
 Hòa tình thương không thiên yêu ghét,
 Hiệp cùng nhau chịu hẹp bên mình,
 Đó là tròn đức hy sinh,
 Diu nhân độ chúng mới linh bí truyền.

Còn tư riêng tình, tiền, danh, lợi.
Khép mình vào chảng xối đạo tâm.
Không lành trực chỉ yên thâm,
Làm sao giải nghiệp bao năm đọa đày ?
Hạnh bố thí mở ngay ích kỷ,
Đổi trị lòng tư vị không nên,
Lập công bồi quả xây nền,
Từ bi đổi trị ghét quên thân mình.
Hạnh hỷ xả hòa tình nhân loại,
Cởi mở lòng tháo trái oan khiên,
Đâu còn cái tánh ngửa nghiêng !
Xả rồi nào chấp tự yên tâm lòng.
Vì còn chấp nên không thấu đáo,
Đã đầy rồi thì Đạo đâu sâu,
Đời tình cứ mãi đem vào,
Làm sao không hiểu Đạo mâu yên thâm !
Hạnh khiêm nhã lỗi làm tha thứ,
Hãy ái hòa để giữ tình thương,
Cùng nhau dìu dắt trọn đường,
Để đồng giải thoát khỏi phùng khổ đau.
Quày đoàn chung giúp nhau tu học,
Đệ với Huynh lẫn lóc gió sương,
Không còn sanh tử yêu thương,
Nào đâu ghép đặng mà nương thói đời !
Hòa linh ngã phô khơi lý Đạo,
Bản ngã này lục đạo trừ tiêu,
Để lòng thanh thản tiêu diêu,
Không yên nào động phá nhiều muội mê.
Vì vô minh nã nề linh tánh,
Bởi lòng này lộn cảnh phái phe,
Tu thời càng gắng dặt dè.

Mục trung tất cả chở che Đạo Trời.

Đó, Lão nói ý như vậy Đệ hiểu không ?

P.Nguyên : Không đúng, chẳng sai, không cao, không thấp, không còn nói vấn đề phe phái nữa, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Không phải vì tiền mà tốt, còn không phải vì tiền mà xấu, không phải vì vật chất Đạo cao, không phải vì vật chất Đạo thấp, đúng không ?

P.Nguyên : Đạo đòi hỏi Chơn Tâm, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Kêu là trung dung, mục trung. Bởi vì vật chất nhiều quá thì nó ngã nặng ngoài đời. Nói có Đạo mà mê vật chất nhiều quá thì nói Đạo không có. Nên giữ mục trung, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đệ đồng ý vậy, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Thôi Lão thẳng...

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 03 tháng 05 niên Mậu Thìn.
(16 – 06 – 1988)

TUYỂN TRẠCH NGUYỄN NHÂN (tiếp theo)

P.Nguyên :

Đạo pháp vô vi rất diệu huyền,
Chọn người thiết tướng hiệp siêu nhiên,
Toàn chơn chánh giác hòa linh thể,
Chí nguyện thành tâm **học bí truyền**.

HỮU :

Học bí truyền siêu nhiên diệu lý,
Hăng trọn lành trực chỉ tu trì.
Không còn vướng bận hữu vi,
Mùi trần phủi sạch ra đi cứu đời.
Hàng chánh giác tùy nơi giới luật ;
Giữ khuôn vàng tận sức cùng nhau,
Hòa mình huynh đệ đồng bào.
Đâu lưng xây cất Tâm trao giúp đời.
Thiết tu hành tòng nơi chơn lý,
Hạnh hạ mình trực chỉ qui nguyên,
Đồng Tâm đẩy chiếc từ thuyền,
Vớt người khách tục thiện duyên quay về.
Về nhứt bốn bờ đề Phật tánh,
Không còn mê xa lánh chợ đời,
Y hành huấn giáo Cha Trời,
Qui tam hiệp nhứt ở nơi cõi trần.

Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Đạo lý vi thâm thức tỉnh đời,
 Hạ ngưng mặt pháp cứu luân voi.
 Tùng theo định luật thường châu tải,
TUYỂN TRẠCH NGUYÊN NHÂN để cứu đời.

BÀI :

Này Đệ hiền ! Hãy tri chơn lý,
 Lão nữ khuyên thâm thử từng ngày.
 Huyền ứng xoay chuyển miệt mài,
 Ra đi hoảng hóa độ ngay khách trần.
 Đượm phong sương xác thân cực khổ !
 Chọn người lành để độ linh căn,
 Hy sinh cho trọn chí chơn,
 Giải bao đau khổ não nồng nhân sinh.
 Nhưng tuyển độ không tình thiên vị,
 Phải vô tu điều khí tiên thiên,
 Căn cơ do bốn linh nguyên,
 Không cao, chẳng thấp gieo truyền đạo sâu.
 Lão chỉ nói một câu yếu lý,
 Tuy cứu đời không lụy tình đời,
 Sông mê biển ái luân voi,
 Cứu người ta hãy ở nơi trên bờ.
 Hàng Chánh giác nào ngờ thiết thạch !
 Cứu rồi hồn tập nập điên thiên,
 Thành chơn giáo lý diệu huyền,
 Nào đâu hàng rẻ mòi liền bán rao !
 Đi độ đời làm sao thức tỉnh ?
 Chớ mềm lòng đời định độ ta,

Dù cho đau khổ vượt qua.
 Nguyên nhân tuyền trách phải ra tướng lành.
 Đòi con người chỉ mảnh hơi thở,
 Có xác trần ví tợ phù sương,
 Hoa đơm nở nhụy mùi hương,
 Mau tàn héo úa vẫn vương làm gì ?
 Ví như đời đến thì độ khách,
 Nhưng độ rồi phải tách mình ra,
 Đùng cho lẫn lộn đồng hòa,
 Làm sao độ đặng gây ra bửu huyền ?

Phải không Đệ ?

BÀI :

Đệ ơi ! Hỡi đệ Phục Nguyên !
 Bao lời thâm yếu Lão truyền sau đây :
 Cơ tuyền độ do tay Đệ đó !
 Độ nguyên nhân rất khó Đệ ơi !
 Đạo thời không nói ra lời,
 Chọn người thiết tướng vậy thời khó khăn.
 Không có hình xác thân hữu hoại,
 Nào hữu vi mắc phải lạc lầm,
 Đó là bí yếu diệu thâm,
 Nếu hàng Chánh giác quay tâm Đạo mau !

PHÚ :

Vì đời mãi lộn nhào căn tánh,
 Gặp Đạo rồi xa lánh đường đi,
 Đạo đâu lời nói để kéo trì,
 Tùy thức tỉnh huyền vi mặc khải,
 Đạo chẳng nói những lời chậm rãi,

Hay dụ ngôn người phải tùng theo.
 Đạo chẳng bỏ người thế ngặt nghèo,
 Hay rước cả bông đèo vật chất.
 Cũng không trụ Đạo thời sẽ mất,
 Lý nhiệm mâu thành thật lời ra,
 Đường đời đây Lão cũng đi qua,
 Nay nói lại thật là chí lý.
 Đệ hiền ơi ! Thường khi ngẫm nghĩ,
 Thấy diệu huyền bí chỉ bên trong,
 Bao tâm tư Lão để trong lòng,
 Nay thiết thạch khai thông lý lẽ,
 Vì tình thương Lão đây mới hé,
 Cơ độ đời bao kẻ tu đâu !
 Mãng mê say chúc thảm mua sàu,
 Gây đau khổ vì đâu phải hoại.
 Minh cõi mở vòng dây oan trái,
 Giải thoát rồi tự tại Đệ ơi !
 Rượu lai rai Đệ hãy nhấp khơi,
 Cùng với Lão bày phơi thổ lộ.
 Cùng với nhau gây cơ tuyển độ,
 Độ nguyên nhân thoát chỗ trầm luân,
 Chí cả hãy mau vững vẫy vùng,
 Lão chiếu điển Huyền Khung tá trợ.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Tỉnh Đại Huynh tiếp !

X-T-Cổ :

Đường độ đời đừng quên dang dở,
 Cuộc hành trình cách trở vượt qua,

Đoạn đường đời trường học Ta-bà ;
 Học hết lớp thì hòa linh thái,
 Nhưng đang đi thì đừng ngần ngại,
 Quyết chí lòng từng trải mới hay,
 Cơ tuyền độ cứu thế chuyên xoay.
 Mà gom giống tùy ngày gieo xuống.
 Nhưng Đệ ôi ! Rất nhiều tình huống,
 Cát với vàng lẫn lộn phù sa,
 Này Đệ ôi ! Trí huệ tìm ra,
 Vàng thiệt tướng mà ta dụng lấy.
 Còn cát kia nhỏ to rỗ đãi,
 Ấy lý hành Đệ hãy ghi theo,
 Tình Đệ Huỳnh thiết thạch sơn keo,
 Lão đây rượu phèo phèo **Đệ uống**.

Uống đi Đệ !

P.Nguyên :

Đệ uống đây hiệp Thầy thiên điển,
 Ra lời lành ứng hiện tại trần,
 Để mà mượn tạm giả thân,
 Ra đi cứu khổ não nồng người mê.
 Dụng bí truyền bồ đề Phật Pháp,
 Gieo chơn lý hội hạp duyên lành,
 Để mà thọ điển ân thanh,
 Quay về linh bản trọn lành giải oan.
 Rượu tiên thiên đàn tràng Huỳnh đãi,
 Để thấm lòng nhớ lại khi xưa,
 Xuống trần chịu lấm mây mưa ;
 Phong sương gió táp khổ đưa đẩy đà !
 Nhưng quên thân để mà cứu khổ,

Dem lòng vàng trang độ cho nhau,
 Tình thương tất cả ôm vào ;
 Ôm vào tâm huyết làm sao giúp đời !
 Kỹ nhìn đời luân voi đau khổ,
 Dem Đạo màu để độ thế nhân,
 Đại Huynh phụ sức chuyên cần,
 Vô vi hữu thể lê chân hóa hoằng.
 Tiếp điển thiên quyền năng Tạo hóa,
 Ở tại trần hạnh hạ ra đi,
 Hiệp cùng máy tạo huyền vi,
 Gieo lời chơn lý cứu nguy cho người.
 Người tỉnh lại ai ơi ! Mới rõ :
 Rõ đạo màu sáng tỏ nơi Tâm,
 Ngô chơn Bát-Nhã thậm thâm,
 Đó là Chánh giác gieo mầm Kỳ Tam.

X-T-Cổ :

Nghe mấy lời đã làm xúc động,
 Lão nủ khuyên bi thống lời lành,
 Đệ ơi ! Cố gắng tri phanh,
 Tri nguyên lý lẽ trời xanh hóa hoằng.
 Đòi mặt pháp bỏ phần đạo đức,
 Thế cho nên sa vực biển mê,
 Làm sao hồn giác quay về ?
 Trong cơ sát phạt nã nề thê lương !
 Vì vật chất lấp đường linh tánh,
 Bởi giả thân lâm cảnh quỷ tà,
 Cho nên Đạo pháp bỏ qua,
 Nào ai tu học đạt qua máy Trời ?
 Vì bởi thế nương nơi điển tá,
 Lão về đây mô tả đạo màu,

Những mong trần thế tỉnh hầu,
 Quay về chơn lý rèn trau tâm lòng.
 Nhưng thế nhân nào thông chơn pháp ?
 Tu ngoài môi lời đáp qua câu,
 Làm cho Lão bỗng thêm sầu,
 Xót thương trần thế lộn nhào Kỳ Tam !
 Nay tỏ thể Đệ hiền bao tiếng,
 Đường độ đời nguy biến dường bao !
 Lão đây cũng thấy dạt dào,
 Con đường cứu thế nát nhàu tâm can.
 Nay Đệ hiền ! Bàng hoàng chi nữa ?
 Tuyển nguyên nhân gột rửa tánh phàm,
 Dòng đời tục lụy không kham,
 Còn mùi vật chất chẳng ham bên mình.
 Vì Lão thương trong tình bác ái,
 Khuyên người lành tỉnh lại mau đi,
 Đùng cho cái giả lôi trì,
 Kéo đi linh tánh mấy khi trở về ?

Phải không Đệ ?

Rượu tiên Đệ uống cùng nhau,
 Lão đây bày tỏ vẽ màu thiên cơ.
 Đệ ơi ! Tâm trí đừng ngờ,
 Con đường cứu khổ theo giờ thiên ban.
 Đời mê phải khổ thảm nàn,
 Chuốc vào quả báo rõ ràng Đệ ơi !
 Thương sao trần đắm quả nhồi,
 Cái cơ diệt chủng ôi thôi ! Tan tàn !
 Thương đời Lão nói lời lành,
 Nhưng mà ai hiểu tâm thanh diệu huyền ?

Ráng tu chí bửu Phục Nguyên,
Quay về diệu thái chơn truyền vi tâm.

Đúng không Đệ ? Huynh Đệ mình lai rai, Lão tiếp
chút nữa thẳng nghe.

BÀI :

Này Đệ ơi ! Lão thương trần thế,
Khải bao lời lý lẽ thâm sâu,
Đệ ôi ! Hãy gắng ghi vào,
Nguyên nhân tuyền độ nữ nào bỏ xa !
Vi thế xưa đây đà ghi rõ,
Hiệp Ngũ Chi độ khổ chúng sanh,
Tam gia đạo bốn giữ gìn,
Cứu đời phải thọ chúc nghìn thảm thương !
Nhưng khổ xác thông đường linh điện.
Vớt người trần trong biển trầm kha,
Nhọc nhằn bao nỗi xót xa,
Lão thương nhắc nhở cùng qua biển sâu.
Đệ cố gắng tròn câu cứu độ,
Ráng sức mình đoạn chỗ nhân duyên,
Khai truyền giáo lý triền miên.
Gìn chơn vi bốn huyền thiên sáng ngời.
Đời tấp nập bày phơi vật chất,
Đạo cứu đời tìm gặp nguyên nhân,
Lao lung phải khổ xác thân,
Nhưng hồn thơ thái tâm thần an khương.
Chữ thương đây là thương đời khổ,
Nào lụy tình trong chỗ nhân gian !
Thương vì sanh chúng thảm nàn,
Thương người lầm lạc ngang tàng muội mê.

Thương vì đời đã chê đạo đức ;
Thương người đời đã dứt tánh linh,
Thương đời chuốc khổ vào mình,
Thương đời Lão phải tỏ tình lý chơn.
Thôi Lão thẳng để huren Đồng Tử,
Hỡi Đệ hiền ! Hãy giữ gìn luôn,
Đạo lòng Lão gặp cứ tuôn,
Cùng nhau uống rượu qua truông khổ sầu.

Phải không Đệ ? Đúng không ? Khi nào Đệ có gì
kêu Lão về uống rượu lai rai.

P.Nguyên : Lai rai Đại Huynh há !

X-T-Cổ : Đúng không Đệ ?

P.Nguyên : Lai rai, thế gian này nó làm gì thì làm, thuận
thì đi, không thuận thì nghỉ.

X-T-Cổ : Lai rai uống rượu, khi nào khỏe thì uống
mạnh, khi nào không khỏe thì uống ít lại, lai rai phải
không ? Lai rai uống hoài ! Thôi Lão thẳng...

P.Nguyên : Đệ kính Đại Huynh !

Ngọ thời, ngày 05 tháng 05 niên Mậu Thìn.

(18 – 06 – 1988)

TUYỂN TRẠCH NGUYÊN NHÂN (tiếp theo)

X-T-Cổ :

Tuyển độ nguyên nhân phục Khí Thần,
Trạch lòng diệu diệu chiếu láng láng,
Soi đường đốt đuốc cho người rõ,
Thức tỉnh trần gian xả phú bần.

Phải không Đệ ?

Bây giờ mình lai rai về đề tài “Tuyển trạch nguyên nhân”, vì lúc trước Lão đây đang giảng Đệ cử nghi hoải, nên bây giờ phải đi cho trọn hết con đường tuyển trạch nguyên nhân, vì phần này rất là bao quát !

P.Nguyên : Làm phương hướng, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Nó bao quát mà nó phải có, phải cần không phải bao quát rồi mình bỏ luôn không dựng đó !

P.Nguyên : Đúng vậy, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Vì một người tiến thêm bao nhiêu người tiến, một người tu kéo thêm bao nhiêu người tu, phải không ? Nếu người đó thực sự tu giải thoát, bởi vì ra thực sự độ đời đâu phải là chuyện đơn giản, phải không Đệ ?

THI :

Lai rai tử súc với trà hương,
 Đệ hãy ngâm lên để trọn đường,
 Tuyển trạch nguyên nhân thêm đạo hạnh,
 Gìn lòng trực giác cột buồm trương.

BÀI :

Này Đệ hiền phô trương đạo lý,
 Tuyển nguyên nhân trực chỉ thâm hành,
 Đạo lòng hãy gắng phát sanh,
 Cho tròn diệu diệu ngũ hành Âm Dương.
 Người làm gương cho đường đạo pháp,
 Nào dễ đâu kéo nát đạo Thầy !
 Thà rằng không có thì hay,
 Có rồi phải trọn đức tài chí chơn.
 Ra làm gương khải đờn chơn lý ;
 Đờn phải thanh bạch vị trong ngần,
 Chớ đâu đờn điếc tâm thần,
 Làm sao trối giọng kim thân hóa hoẵng ?
 Này Đệ ơi ! Thanh bản tự tại,
 Giữ tịnh lòng mặc khải siêu linh,
 Tuyển người trực giác trọn lành,
 Hườn không tất cả dạng mình làm gương.
 Gìn Tam Bửu trong đường tu học,
 Vẹn đạo lòng tẩy lọc ngày đêm,
 Quả công hãy gắng đắp nền,
 Đức dày phách sáng đừng quên điều này !
 Vì có thân hằng ngày tu sửa,
 Diệt Tâm phàm mở cửa từ bi,
 Dù cho sống cảnh sanh ly,
 Nhưng nào có ngại những gì giả thôi.

Hạnh tu học tô bồi thêm mãi,
 Nhập tham thiên thơ thái điển linh,
 Nào ai thuộc trọn quyển kinh ?
 Quyển kinh Bát Nhã thiên hình thấy đâu ?
 Ra làm gương chiếc cầu đưa khách,
 Nào dễ đâu mà tách bến mê,
 Trọn chơn hiệp Đạo bỏ đề,
 Xả thân hành hóa nã nề tiêu tan.
 Xả cảnh phú không màng bản tiện,
 Miễn tâm tu tinh tiến thời thôi,
 Chớ đường vật chất tô rồi,
 Biết bao màu sắc vậy thời hoại vong !
 Trọn thanh bạch chơn lòng tĩnh tọa,
 Gương cứu đời chí cả bèn công,
 Chớ đừng vướng bận nã lòng,
 Dem làm điều kiện thì không được gì !
 Không ích kỷ tư vì ai cả,
 Đạo thiên nhiên mô tả hợp tan,
 Nào đâu bèn thật mà mong ?
 Hy sinh cứu thế độ ngàn sanh linh.
 Không thiên vị trong tình cảm thế,
 Phải đi lên chớ để kéo trì,
 Làm sao thấu đáo huyền vi ?
 Cũng còn mắc lưới ma trì quỷ lôi.
 Nếu nguyên nhân nghe rồi thơ thái,
 Tĩnh tâm lòng vô ngại vô biên,
 Nghe lời thanh thảo diệu huyền,
 Cởi xong oan nghiệt, nã phiền tiêu tan.
 Gương hy sinh đừng mang vật chất,
 Trói buộc mình thì mất công bằng,
 Làm sao qui củ chuẩn thẳng.

Để đời độ lại bao lần đau thương !
 Mình độ đời không nương ai cả,
 Vững lập trường để tả lý chơn ;
 Đạo thời vi diệu thanh bường,
 Không còn nhiệm nặng bao con oằn !
 Phải trường tồn không còn chi nữa,
 Vững ý mình ngưỡng cửa **không không**,
 Chớ đừng đắm phải cái vòng,
 Để rồi siết chặt thời không độ người.

Phải không Đệ ? Đó là vậy, giờ Huynh Đệ mình
 lai rai đi, mình Lão độc xướng hoài nó khô khan.

P.Nguyên : Thỉnh Đại Huynh cho tròn chương trình.

HỤU :

Tuyển trạch nguyên nhân,
 Vẹn phần thơ thái,
 Tĩnh lại chơn thần,
 Bảo tồn linh bửu,
 Kết tụ Anh Nhi,
 Thoát đi cảnh giả,
 Để trả trần gian,
 Đùng màng vật chất,
 Lê lất qua ngày,
 Mà khai chơn lý,
 Phục thi Viên Minh,
 Đoạn tình trần ái,
 Vô ngại đi qua,
 Hiệp hòa linh thể,
 Chớ để vương vào,

Lộn nhào đau khổ,
 Mất chỗ thanh lương !
 Phải kỹ cương,
 Chẳng xót thương,
 Ráng liệu lòng,
 Đạo cứ nương,
 Vững lập trường,
Phá bi thương !

BÀI :

Phá bi thương trọn đường đạo lý,
 Hỡi Đệ hiền ! Thâm thi Lão đây,
 Cạn lời tiếng nói hoàng khai,
 Cùng nhau độ thế qua ngày sầu đau.
 Vì cứu đời Lão nào ngớt nói !
 Bởi thương trần nhiễm thói chúng sinh.
 Cho nên đắm đuối lụy tình,
 Biết bao bi thống ai nhìn thấy đâu ?
 Lão thương đời mày châu đồ lễ !
 Sát phạt trần Thượng Đế ra oai,
 Cho đời đừng có mê say,
 Tỉnh đi cơn mộng quay ngay Đạo lòng.
 Cơ sát phạt diệt vong sẽ đến,
 Khổ dương trần qua bến mê tha,
 Hồn lìa khỏi xác ra ma,
 Đắm chìm u tối vậy mà điêu linh.
 Vì thương đời trong tình ái truat,
 Nên Lão ra lời thật chơn kinh,
 Đệ ơi ! Vẹn đức hy sinh,
 Trong cơ tuyên trạch giữ gìn thiên lương.
 Giữ cho đúng mùi hương đạo lý,

Gìn thanh lòng Nhứt Khí Tiên Thiên,
 Đạo là siêu đẳng diệu huyền,
 Nào đâu nhiễm tục mắt liền thom tho !
 Vì cận Đệ lần dò độ thể,
 Lão Huynh đây mở kế Thiên Đài,
 Độ người khách tục mê say,
 Dùng siêu triết lý phô bày tinh chung.
 Chớ há ngại vầy vùng độ khách,
 Không quản lòng thiết thạch chơn tri,
 Bởi trần còn đắm luân vui,
 Mãi câu bệ vệ vạy thời khổ đau !
 Ôi ! Tiếng nổ ba đào sóng dậy,
 Bao oan hồn bắt lấy trần gian,
 Làm cho thống thiết bàng hoàng,
 Mất đi linh tánh, Kim Cang xa rời.

Phải không Đệ ? Bởi trong cơ sát phạt !

P.Nguyên : Ghê lắm, bạch Đại huynh !

X-T-Cổ : Phải không ?

P.Nguyên : Đúng vậy, bây giờ Đại Huynh thắng, chiều mình tiếp Đại Huynh há !

X-T-Cổ :

Thắng đàn Lão chúc Đệ qui nguyên,
 Hạnh phúc toàn chơn chí diệu huyền,
 Nghiệm lý siêu nhiên cơ tuyền trạch,
 Độ đời thoát khổ chôn **trần miên**.

HỮU :

Trần miên lắm khổ Đệ ơi !

Lão đây ra tiếng bao lời đau thương.

Này Đệ hiền ! Buồm trương độ khách,

Đẩy chiếc thuyền hãy tách bến mau !

Cứu đời ta phải làm sao ?

Nhảy vào biển cả vớt bao đắm chìm.

Gương hy sinh Phục Nguyên cứu thế,

Còn Lão đây xin kế cận bên.

Chớ đừng thệ nguyện xưa quên,

E lời lỗi Đạo không nên Đệ hiền !

Đừng than thở vì duyên trần thế,

Đừng nhọc lòng chớ để vào Tâm,

Hư vô đây tiếng thăng trầm,

Lão đây khai khúc huyền thâm độ đời.

Thôi Lão thăng...

P.Nguyên : Kinh Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 05 tháng 05 niên Mậu Thìn.
(18 – 06 – 1988)

TUYÊN TRẠCH NGUYỄN NHÂN (tiếp theo)

P.Nguyên :

TUYÊN toàn chánh giác độ siêu nhiên,
TRẠCH hạnh tâm tu hiệp diệu huyền,
NGUYỄN bổn hành thâm thông lý Đạo,
NHÂN lành thoát khỏi cảnh trần duyên.

BÀI :

Hòa linh huyền Tiên Thiên hiệp lại,
Cứu người mê thoát khỏi Diêm phù,
Chí chơn trọn Đạo kham tu,
Không còn vướng bận mê mù trần gian.
Người cứu đời giải oan phủ sạch,
Khi giác rồi léo lách qua ngày,
Chí chơn thanh bạch Tâm chay,
Không còn vướng bận trần ai não phiền.
Gắng tinh tấn chú chuyên tu luyện,
Giải mùi đời tiếp điển của Thầy.
Pháp Luân Thường Chuyển năng xoay,
Pủi mùi tục lụy đọa đày trái oan.
Được như vậy vén màng u tối,
Hằng chí chơn sám hối giờ ngày,
Đó là phục bổn Như Lai,
Trừ tiêu ngã mạng u hoài đam mê !

Kính mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

TUYỂN người thiết tướng hiệp Kỳ Tam,
TRẠCH ứng khai cơ phải thoát phàm,
NGUYÊN lý siêu nhiên không biến động,
NHÂN hiền kết hợp để qui Tâm.

BÀI :

Này Đệ ơi ! Kỳ Tam khai Đạo,
 Mở con đường rớt ráo toàn chơn.
 Sáng khai nguyên lý phục hườn,
 Đưa người giải khổ qua cơn nã nông.
 Vì vực thẳm đã trồng vật chất,
 Đạo ra đời tuyển trạch nguyên nhân,
 Độ người tu học tỉnh Thân,
 Quay về vô ngã Kim Thân ban đầu.
 Do vọng cầu công cao tư tưởng,
 Đã xa rồi chiều hướng thiện chơn,
 Thiên lương bản gốc không còn,
 Gây ra quả báo bao cơn đọa đày !
 Này Đệ ơi ! Ưu hoài đau khổ !
 Do người đời bỏ chỗ hư linh,
 Đắm chìm chuốc khổ muôn nghìn,
 Mất nguồn đạo pháp quên Kinh Niết Bàn.
 Bởi thế nên tâm phang cứu rỗi,
 Để người mê sám hối tội căn,
 Nghiệp trần gây bởi xác thân,
 Ngày nay phải đọa phong thần chuyển cơ.
 Vì dĩ định đúng giờ tuyển trạch,
 Chọn đức tài cốt cách thần tiên,

Không còn đăm đuổi tình tiền,
Phủ rồi danh lợi tùy duyên hóa hồng.
Trọn hy sinh xả thân hành đạo,
Không nghĩ gì hoài bão cuộc đời,
Dù cho thân phải chơi voi,
Nhưng hồn tỉnh tọa chìm nơi Lư Bông.
Dù có xác nhưng không gieo nghiệp,
Phủ tan tàch tìm dịp tu Tâm,
Không còn viễn tượng xa xăm,
Sống trong thực tại lỗi lầm diệt ngay !
Nào mộng ảo lạc loài tư tưởng,
Mặc áo đời còn vương trần gian,
Cho nên thức tỉnh mộng hoàng,
Không còn đăm đuổi tham nản xót xa !
Trang nguyên nhân tìm ra chơn lý,
Hoàn cảnh nào cũng vậy mà thôi,
Bình Tâm định tánh tô bồi,
An thân chẳng động đứng ngồi **Không Không**.
Không sanh trưởng trong vòng lục đạo,
Không nghĩ gì mới tháo oan khiên,
Không nhân nào quả nghiệp duyên ?
Luân hồi đã dứt nơi miền trần gian.
Phải giác ngộ tầm phang cứu thế,
Thúc hồi lòng chớ để luyến lưu,
Phù hoa cuộc sống ngục tù,
Thỏa lòng khoái chí, mờ lu thiện từ.
Sao không vì thiên thu bất toại ?
Dem thân này trang trải độ đời,
Phong ba bão táp chẳng dòi,
Nguyện lòng trí dũng cứu nơi trước trận.
Người tỉnh ngộ không cần tất cả,

Biết giả rồi phải trả trần gian,
 Chết rồi đâu có đeo mang,
 Mà mê chìm đắm, đánh tan diệu huyền.

Đó là Tuyên Trạch Nguyên Nhân, phải không ?

Bởi vì trước cấu trần miền
 Đeo đai cái giả nào yên tâm lòng !
 Do diêu động vì không định tánh,
 Cùng trước trần xa ánh Như Lai,
 Trói trần, trần trói buộc hoài,
 Không bao giờ thoát nghiệt đài âm cung.
 Sao không tỉnh vầy vùng đi hồi !
 Thức tỉnh lòng bươn tới “Hư vô”,
 Trọn lòng thanh tịnh Nam Mô,
 Qui y học Đạo đốt lò “Thiên hư”.

Giờ tới Đệ !

P.Nguyên : Xin Đại Huynh tiếp luôn !

X-T-Cổ :

Vì mê đời tâm tư biến loạn,
 Ngày lẫn đêm thanh toán hại nhau,
 Thế cho nên chìm đắm dạt dào,
 Nguồn đau khổ đời nào tiêu diệt.
 Trang chơn tu tịnh lòng hãy biết,
 Đi cứu đời mà thuyết chơn kinh,
 Trước tự mình phải ráng hồi mình
 Mà bảo dưỡng siêu linh Đại Đạo.
 Đường tu hành hãy mau tận tảo,

Nhặt quả công mà tháo oan khiên.
Hãy tu đi để trọn nhân duyên,
Đừng gieo nghiệp triền miên đau khổ !
Lỡ xuống đời đắm chìm nhao nhỏ,
Nay hườn thanh giác ngộ tự lòng.
Thì cáng đáng sửa tánh cang trong,
Diệt tư tưởng nếu không thanh bạch.
Người tu rồi hườn chơn cốt cách,
Vẹn công phu thiết thạch tư duy,
Đề tìm hướng nhập bốn huyền vi,
Hòa linh thái đoạn trì nhân ngã.
Đường tu rồi bụi trần tan rã,
Đừng dính vào nó phá Chơn Linh,
Đường tu học cũng chẳng gây tình ;
Tình luyện ái làm mình dấy động !
Tu làm sao tâm tư trống rỗng,
Đừng nhiễm vào bụi đồng then cài,
Mau hườn về Phật bốn Như Lai,
Tìm diệt khổ hằng ngày xứng đáng.
Mau trau dồi hạnh lòng tỏ rạng,
Tìm gốc đời đánh tẩn hồn linh,
Vì bởi mê buộc trói vô minh,
Gây quả báo trong nghìn tê tái !
Nay đã tu mình mau tỉnh lại,
Phục Bốn Thần Khí Hải Điền Đơn,
Và rèn trau một điểm lòng son,
Hòa “Trung khí” không còn gì nữa.
Khi tu hành đêm ngày hằng sửa,
Hãy nhìn vào từng bữa trong Tâm,
Tu không nói ngày tháng hay năm,
Mà rót ráo “Huyền thâm đại định”.

Thối âm phù mình mau chấn chỉnh,
Tẩy trừc trần giải bịnh trầm kha.
Đường Đạo Pháp đã bước lướt qua,
Thì vững chãi tìm ra nguyên lý.
Chớ một khi mình đây núng chí,
Bị khảo rồi lại hủ tâm linh,
Thì làm sao đáng mặt chơn tình ?
Ra cứu độ hy sinh xác giả.
Người nguyên nhân lòng trung vàng đá,
Vững sắt son trả giá rất cao.
Đường thên thang đi đến động đào,
Đâu ngăn ngại ai vào cũng được !
Nếu bền tâm tùy theo sau trước,
Cũng đi vào gặp được Thiên Thai.
Nhưng là do chí khí chơn tài,
Mà diệt tướng tìm ngay nguyên bản.
Tại do đâu mình đây chịu khổ ?
Bởi do trần hỗn độn tâm cơ,
Nay đường tu đừng có hững hờ,
Hãy mau ráng, dần giờ thêm khổ.
Vì đường đời Lão đây thổ lộ,
Tùy căn cơ ban bố hồng ân.
Nếu ai tu cái hạnh chuyên cần,
Lão tát trợ mười phần thiên điển.
Còn kẻ tu thường hay lười biếng,
Nào điển linh ứng hiện viên thông ?
Mà liên lạc từ trong ngoài cả.
Bởi tâm lòng còn nhiều cặn bã,
Chưa đào thải nào phá cái mê !
Dù bên trong trông gốc Bồ Đề.
Không phân bón nãi nê cây quý.

Ôi ! Đường tu đừng nên nặng nghĩ :
Giàu hay nghèo, ích kỷ tư riêng,
Hãy xả ra trụ chấp xích xiềng.
Là oan trái, nghiệp duyên trói buộc,
Lão cho đây dùng ngay bài thuốc ;
Thuốc diệt trừ cho được sân si,
Mà không tham đến chỗ huyền vi,
Hòa vũ trụ Khảm Ly chiếu kiến.
Ngũ Uẩn hòa tìm ra diệu điển,
Mà cứu đời trong biển khổ đau,
Đó trực giác nguyên bản thanh cao,
Trọn đức cả Thầy trao trách nhiệm.
Người cứu đời dùng ngay huệ kiếm,
Đánh trừ tà úng biển mới hay ;
Vì tà trong cũng lẫn ngoài sai,
Dùng trí huệ diệt loài giả tưởng.
Tu không nên dùng câu miễn cưỡng,
Phải thật lòng trên lượng ân tha,
Tức Tiên Thiên bố điền dung hòa,
Độ hồn phách tìm ra thoi thái.
Chớ còn tu chứa lòng tà vạy,
Điền sao hòa Khí Hải hiệp giao ?
Tức khắc trong bút ngỗ động đào,
Sao tìm lối thao thao bất tuyệt ?
Cũng không tri ra nguồn chơn khuyết,
Càng rối lòng thì tuyệt chơn dương.
Tu làm sao Âm hợp Dương tương ?
Mà kết lại trọn đường giải thoát.
Này thiện duyên nghe lời dễ ngọt,
Không dễ gì bòn mót quả công,
Tuy lời cay lời đắng thật lòng,

Là lời nói gìn trong chơn lý.
Phải không Đệ ?

BÀI :

Bởi lời chơn lý thật hay,
Đó dùng Đôn ngộ nẻo sai của đời.
Nhưng nếu nghe biết lời cay đắng,
Là nguyên nhân hiểu tận chơn lòng,
Đắng mà rõ Đạo viên thông,
Huyền vi tá trợ giải xong kiếp này.
Ôi ! Xác giả mê say phải khổ,
Vì đắm trần đọa chỗ Diêm La,
Thiệt tu đừng có than ra,
Phải nung nấu chí mà hòa khí thiêng,
Hòa khí thiêng tìm liền bản thái,
Hiệp Âm Dương kết lại huyền vi,
Con đường Đạo Pháp đã đi,
Lão khuyên hãy gắng chơn tri thoát vòng.
Dù cay đắng nhưng lòng thanh thảo,
Dù khổ đau phải ráng người ơi !
Khảo tra để trả quả nhồi,
Tiền duyên gây nghiệp nay bồi trả đi !
Trả cho mau vô vi mới hiệp,
Chớ vay nhiều chuyển kiếp càng thêm.
Đời người đâu có lâu bền,
Ráng xong một kiếp làm nên Đạo Thầy.
Trọn hy sinh, hườn lai mô tả,
Dù tình tiền nơn ngã cũng không,
Dù cho danh lợi ngập đồng,
Nhưng không tư tưởng bạch trong Linh Đài.

Phải không Đệ ? Đúng không ? Đó là Tuyên Trạch
Nguyên Nhân.

BÀI :

Này Đệ ơi ! Lão đây hòa ái,
Tiếp điển lành mặc khả lời chơn,
Gìn công giáo hóa lòng son,
Độ đời chữ “Nhẫn” mót bòn khí linh.
Vì thương đời hy sinh ái truat,
Vẹn đức lành chơn thật chí thành,
Lão đây hỗ trợ tương sanh,
Đệ Huynh thâm thi lời lành bên tai.
Rồi Huynh Đệ lai rai cốc tửu,
Để hiệp cùng lục phủ điều hòa,
Tình thương ban bố cho ra,
Thương đời phải nói Ma-Ha cam lồ.
Vì thương đời ngậy ngô điên dại,
Đã tu rồi không cải tánh xưa,
Nghiệp oan quả báo không chừa,
Làm sao dứt mối dây đưa Đạo lòng ?
Mãi còn gieo thì trồng đau khổ,
Phải gặt hoài ái, ó, tham, sân ;
Bởi do giải đãi không cần,
Ý mình thừa sức mười phần xuyên xang.
Ôi ! Lão thương lạc đảng nguyên bản,
Cùng Đệ hòa búa “Đốn” rìu trong,
Mặc ai hay nói dài dòng,
Đệ Huynh ta cứ huyền đồng điển linh.
Mình độ đời không tình nhân thế,
Chẳng nhiễm vào nào để bên trong,
Lời ra cũng chẳng gì “Không”,

Tùy duyên hóa độ trần hồng ái mê,
 Còn cái câu “Gia tề trị quốc”,
 Còn đắm tham trong cuộc phù hoa,
 Chon tu hãy cởi nó ra,
 Đùng cho vương mắc thì ta đắm chìm !
 “Bình thiên hạ” làm tim nóng bỏng,
 Còn trong vòng lục động trần gian,
 Con đường nhân nghĩa há mang,
 Ấy là giải thoát vượt sang Tây Đài.
 Không có nước nào ai trị chúng ?
 Chẳng còn gì trung dụng bày phơi,
 Đạo Tâm ta ráng năng khơi,
 Đuốc lòng thấp sáng tìm lời lý chơn.
 Mặc cho đời trong cơn chuyển biến ;
 Mặc tình người chìm biển điêu linh,
 Đạo Tâm ta cố giữ gìn,
 Vun bồi Tịch Đốc phục sinh bản huyền.
 Vì còn động trong duyên thế thái,
 Độ đời mình e phải mắc mưu,
 Làm sao thoát khỏi ngục tù ?
 Cũng còn lẫn quản không trừ trái oan.
 Đường danh Đạo lại càng không nói,
 Trọn đức lành nào thói chúng sinh,
 Đời không còn có giựt giành,
 Giành chi danh Đạo không thanh lòng mình ?
 Vì còn danh trong tình nhân ngãi,
 Lời theo sau ta phải chùn chon,
 Làm sao tỉnh tắt linh hồn ?
 Dù cho tu học không tồn lý chơn.
 Không tình Đạo không còn lưu luyện,
 Xa tình đời thoát biển trần mê.

Nhiệm chi tình Đạo lê thê ?
 Trói chân ta khó gằn kẻ Như Lai.
 Vì còn tình còn say cảnh giả ;
 Tình đời thì đả phá với nhau,
 Nhiệm trong tình Đạo lộn nhào,
 Còn mê trước cấu không cao tâm lòng.

Đúng không Đệ ? Đó là “Tuyển trạch nguyên nhân” chứ ?

BÀI :

Rượu tiên thiên Lão mời một chén,
 Này Đệ hiền hãy bén tâm tư,
 Nhọc nhằn đau khổ bao thu,
 Xả thân hành đạo chu du độ đời !
 Đời mãi khổ xa rời Đạo lý ;
 Đời đắm chìm bi lụy thiết tha,
 Chơn tu chánh giác định hòa,
 Đệ ơi ! Hãy tịnh tìm ra nhiệm mầu.
 Lão đang nói một câu yếu lý,
 Đường độ đời trực chỉ hành thâm,
 Dù cho có khổ xác thân,
 Nhưng hồn tự tại an phân thánh thời.
 Vẹn công quả vì đời phải trả,
 Bối nguyện xưa đáng giá ngàn vàng,
 Dù cho thống thiết bi than,
 Hãy mau chấp nhận Niết Bàn đến đây !
 Đường vô lậu về Thầy kẻ cận,
 Đệ thanh lòng tinh tấn chú chuyên,
 Lý chơn mật pháp tham thiên,
 Đắm chìm tư tưởng giải duyên cho đời.

Đòi buộc trói vậ thời đau khổ,
 Để gỡ ra mới độ dương trần.
 Người đòi mê mãi xác thân,
 Đệ đây châu tải hiệp phần viên minh.
 Đòi chìm đắm trong tình nhân nghĩa,
 Đệ cởi ra tìm khóa cạnh lòng,
 Để cho Đạo Pháp lưu thông,
 Khai cơ Mật Diệu đại đồng cứu nguy.
 Qui Tam Giáo thực thi chánh Đạo,
 Hiệp Ngũ Chi rớt ráo kỳ này,
 Đông hòa Nam Bắc cùng xoay,
 Năm châu bốn biển hiệp quày chí chơn.

Lão nói giờ Đệ lai rai cùng Lão đi !

P.Nguyên :

Đệ quyết chí há sờn gian khổ !
 Dem đạo màu trang độ thể nhân,
 Tùy duyên mặc khải Chơn Thần,
 Ai người tỉnh ngộ cân phân chánh truyền.
 Hàng chơn tu qui nguyên nội tánh,
 Diệt lòng phàm lập hạnh Phật duyên,
 Đó là chí bảo chú chuyên,
 Không còn vướng trụ xích xiềng đeo mang.
 Kỳ mật pháp đầy toàn Bát-Nhã,
 Hiệp Phật, Tiên phụng họa kỳ này,
 Pháp luân thường chuyển Đệ xoay,
 Rải nguồn thiên điển Như Lai cứu đời !

Xin mời Đại Huỳnh !

X-T-Cổ :

Đệ cứu đời điển linh ban rải,
 Có Lão đây kết lại tình thương,
 Khai mùi đạo lý phô trương,
 Có vô có hữu tìm đường giải nguy !
 Dù có hữu chưa ly độ thể,
 Phải có vô hiệp thể mới màu,
 Hữu vô, vô hữu trọn câu :
 Trọn câu độ thể giải sâu đau thương.
 Dù có vô tìm nương hữu thể,
 Minh bắt tay chớ trễ Đệ ơi !
 Con đường thăm thẳm cứu đời,
 Gian nguy sẵn đợi ta thời lướt qua !
 Lão khuyên Đệ hiệp hòa thơ phú,
 Đệ ra lời tích tụ nhơn duyên,
 Lão cùng với Đệ kiên thiên,
 Âm dương kết hợp vì duyên tu hành.

Đúng không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đúng vậy.

X-T-Cổ : Vì có vô mà không có hữu cũng không đặng,
 vô tùy hữu mà nương để lập công, còn có hữu mà không
 có vô cũng không đặng.

P.Nguyên : Nương nhau để lập công, phải huyền đồng
 đó, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Phải không ?

Vì hữu thể kỳ này liễu lộ,

Đường độ đời rất khổ Đệ ơi !
 Hữu vi khó nổi ra lời,
 Đánh tan nghiệp chướng vậy thời bao thu !
 Dùng chữ vô để bù đau khổ,
 Lão năng hành chiết độ tùy nhân,
 Đánh cho ma nghiệp xa lân,
 Để mà thanh tịnh chuyên cần công phu.
 Dùng điển oai vệt mù ám khí,
 Nghe Lão rồi trực chỉ qui nguyên.
 Tai thường văng vẳng khi thiên,
 Đó là điển lực đưa liền đi ra.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng ! Bạch Đại Huynh thẳng để khi khác mình tiếp.

X-T-Cổ : Đệ có một điểm mà Lão không đồng ý : cần thì kêu réo cho dữ ! (Cười...) Thôi Lão thẳng...

P.Nguyên : Cung kính Đại Huynh !

Dạu thời, ngày 06 tháng 05 niên Mậu Thìn.
(19 – 06 – 1988)

TUYỂN TRẠCH NGUYỄN NHÂN (tiếp theo)

P.Nguyên :

TUYỂN toàn chánh giác độ chơn thành,
TRẠCH bốn qui y hiệp pháp thanh,
NGUYỄN thí hành thâm hòa vũ trụ,
NHÂN duyên kết quả **trưởng ân lành.**

HỮU :

Trưởng ân lành Kỳ Tam cứu khổ,
Dem đạo màu tận độ thế nhân,
Tùy duyên cảm hóa khách trần,
Để mà cứu khổ tao tân cho đời.
Tuyển nguyên nhân toàn nơi thanh tịnh,
Khai đạo màu chấn chỉnh Nam Bang,
Để mà phục ánh đạo vàng,
Qui về nhứt bốn Kim Cang Phật đà.
Hàng trọn lành Tam Gia Qui Nhứt,
Kẻ chí chơn tòng luật tu trì,
Đó là phục bốn châu nhi,
Cho tròn trí Đạo thực thi Đại Đồng.

Kính mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

TUYỂN đúng nguyên nhân thức tỉnh đời,

TRẠCH người giác ngộ chớ buông lời,
LINH tri diệu pháp hườn duyên giác,
CĂN điên tưng nơi khiêu cửa Trời.

BÀI :

Này Đệ ơi ! Con đường tuyền trạch,
 Để độ đời léo lách ngày qua,
 Cho sao cho đúng tài ba,
 Thức lòng tỉnh ngộ đi ra cứu đời.
 Vì đời lăm luân voi gian xảo !
 Dụng nguyên nhân thấu đáo mọi điều,
 Hạnh tu phương hướng cao siêu,
 Phải trang lịch lãm đúng điều luật qui.
 Vì một khi ra đi cứu thế,
 Dễ nhiễm vào vương kế Ma Vương,
 Nếu trong chưa bỏ ghét thương,
 Sẽ còn thiên vị trong đường nhân sinh.
 Cơ hoằng pháp độ nghìn đau khổ,
 Trang anh hùng ra độ thế nhân,
 Trải bao biến đổi phong trần,
 Không hề than thở xác thân rã rời.
 Phải vững tâm trước đời giông bão,
 Và cứng lòng vững áo bạch y,
 Trọn tu nhứt kiếp qui y,
 Ra đi tế khổn không gì thờ than !

Đúng không Đệ ? Bởi vì đường tế khổn, cứu dân độ thế, hoằng pháp độ sinh, hoằng dương tế khổn không phải dễ mà cũng không phải đơn giản. Bởi vì yếu lòng sẽ bị sa ngã trước những cám dỗ của tình, tiền, vật chất, danh lợi ngon ngọt của thế gian trù mền đã dành cho

mình, phải không ? Cho nên tuyền trạch nguyên nhân để làm gương ra cứu đời phải thoát hết những cái điều vướng mắc, như Lão đã nói đó phải không Đệ ?

BÀI :

Người cứu đời không hề cảm dỗ,
Giữ trong lòng trọn độ nhân sinh,
Gìn Tâm thiết thạch hườn minh,
Không hề quản ngại tự mình ra đi.
Này Đệ ơi ! Ai-bi sẽ khổ,
Vì nguyên nhân có chỗ hết rồi,
Nếu tu trực giác tô bồi,
Linh căn tá thể là ngôi tu hành.
Đệ đừng than Lão dành chơn điển !
Sẽ chuyển về sai khiến từ đây,
Đường đi giáo hóa còn dài,
Hãy nung nấu chí, u hoài không nên !
Nhưng trước phải làm nền xây móng,
Đo lòng người trống rỗng mới hay,
Chớ đừng nhiễm thói hằng ngày,
Lão đây rất ngại ra tay cứu đời.

Đúng không Đệ ? Bây giờ Huynh Đệ mình lai rai phải không ?

BÀI :

Này Đệ ơi ! Trong phần tuyền độ,
Giữ thanh lòng ái ố dẹp đi,
Đúng người quyết chí tu trì,
Bạch thanh chí Đạo không gì giả danh !
Nhường tất cả sẵn dành của thể,

Phải hết rồi không lẽ vương chân,
 Sắc tình hoại diệt tâm thần,
 Lão đây nhắc nhở ân cần điều qui.
 Nam vì sắc sẽ ly chơn tánh,
 Nữ giận hờn mất hạnh đàn bà,
 Làm sao diu Đạo ngày qua ?
 Con đường giáo hóa Ta-bà ắt nguy !
 Lời ngon ngọt mấy khi bỏ đặng,
 E phải làm nếu khăng định đây,
 Lão nung nấu chí Đệ hoại,
 Làm gương độ thể dạn dày tánh linh.
 Hãy xả chấp hư thình diệu diệu,
 Không trụ vào ai biểu mà hành ?
 Tùy cơ sanh khắc, khắc sanh ;
 Tùy cơ ứng biến lòng dành thiện lương.
 Tùy nơi thất nhành dương tịnh thủy,
 Nương chỗ nào lập vị độ đời,
 Không chê cao thấp của đời,
 Ấy là giáo hóa tùy thời nhân duyên.

Đúng không Đệ ? Còn lựa chỗ cao bỏ chỗ thấp
 cũng không đặng. Vậy cũng không phải là cái gương độ
 đời, giờ vì chỗ thấp mà không tiến lên chỗ cao thì cũng
 là trong con đường độc đạo, không bao quát hết.

P.Nguyên : Đúng như vậy ! Đã nói cứu thế thì tận độ
 hết, tùy căn cơ tùy nhân duyên, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Chỗ nào phổ độ thì phổ độ, chỗ nào tuyển độ thì tuyển độ.

X-T-Cổ : Không phải trụ vào chỗ giàu sang bỏ chỗ nghèo hèn ; không phải thương chỗ nghèo mà chán chê chỗ giàu sang, cũng không phải như vậy.

P.Nguyên : Đúng như vậy ! Nói đến Đạo phải tùy nhân duyên phải độ thôi.

X-T-Cổ : Phải độ ! Thôi Huỳnh Đệ mình lai rai đi.

P.Nguyên : Lai rai.

Phải tùy người chí chơn hạnh hạ,
 Để độ người thoát quả trầm luân,
 Căn duyên tuyển độ dành phần,
 Còn riêng tiếp hóa dò lần dẫn lên.
 Dạy tu học xây nền công quả,
 Tiến công phu hạnh hạ cho tròn,
 Để mà bồi đắp chơn gương,
 Quay về Phật tánh không còn mê tân.
 Tùy Nhơn duyên chuyên cần dìu dẫn,
 Không phân chia khía cạnh theo phạm,
 Kêu người phải phải lòng tham !
 Bớt căn quả báo khổ tham luân hồi.
 Tùy căn quả tô bồi đạo lý,
 Lấy tình thương thâm thí diu nhau,
 Dẫn sao đồng đảng chung bào,
 Để mà tế độ làm sao tiến lần !

Xin thỉnh Đại Huỳnh !

X-T-Cổ :

Tiếp hòa Đệ cân phân rõ lý,
 Lão nói lời thiên chỉ bày ra,
 Đệ đây đã hiểu mức xa,
 Phải hành cho đúng hiệp hòa nhân duyên !
 Tùy theo thời gieo truyền Đạo lý,
 Tùy căn cơ lập vị không nên,
 Lưu hành tiếp hóa đừng quên,
 Độ đời phải chịu xóa tên dương trần.
 Minh ra đi không cần chi nữa,
 Hành trang là tu sửa bồi công,
 Ra đi thoang thoảng trong lòng,

Qui y nội tánh hườn không Niết Bàn.

Lấy chữ **Không** vén màng huyền bí,
 Trung Đạo là Nhứt Khí Tiên Thiên,
 Chớ đừng có ngã có nghiêng,
 Lão e sẽ vấp nơi miền trần gian.
 Bước “Trung Dung” là đàng đi đích,
 Độ người trần nào ít kẻ tu !
 Tùy theo căn sức vệt mù,
 Trong vòng nhân nghĩa từ từ tiến lên.
 Đường giải thoát làm nền xây móng,
 Nay Đệ ơi ! Lắng đọng tâm tư,
 Lão hòa mặc khái “an lu” ;
 Đệ nên “lập danh” chơn như diệu huyền.
 Hữu với vô làm thuyền Bát-Nhã ;
 Hữu là hình để phá vô minh.
 Vô vi bày tỏ chí tình,
 Từ không đến có lợi nghìn đau thương !
 Qui hữu vi làm đường mở Đạo,
 Hòa vô vi cõi tháo, tâm mình,

Đó là trực giác nguyên sinh,
Long Hoa đại hội tên mình ghi xong.

Phải không Đệ ?

Này Đệ ơi ! Gìn trong Tam Giáo,
Đệ cứu đời tỉnh lại cơn mê,
Lão thường nhắc mãi lời thề,
Đệ đừng quên lãng nhàn quê Niết Bàn !
Từ chữ không mà mang chữ có,
Đã có rồi hãy bỏ về **không**,
Đó là độc đạo thoát vòng,
Độ đời bồi quả lập công kỳ này.
Để thức tỉnh hoàng khai ngu muội,
Độ khách trần rong duỗi lợi danh,
Sống trong cái biển hôi tanh,
Trôi lên hụp xuống tranh giành gớm ghê.
Mà không chịu quay về đạo đức,
Trụ giả hình khó được bền lâu,
Lão đây càng nói càng đau ;
Càng thương càng xót dạt dào nhân sinh.
Vì có xác tướng tình lục dục,
Nảy nở hoài từng phút gây ra,
Đơm thêm quả báo càng xa,
Khó lòng quay lại tìm ra Chơn Thần !
Vì Lão thương bất cần chi cả,
Hạ mình vào giải họa trần gian,
Địa cầu trực ám dương gian,
Làm ô nhiễm áo Kim Cang Lão rồi !
Nhưng nào nghĩ vì bồi công quả,
Quyết độ đời để trả nghiệp duyên,

Lão nào màng đến diệu huyền !
 Chỉ nương theo Đệ mở xiềng trái oan.
 Và không nghĩ an nhân hư vị,
 Xông pha vào khốn lụy muội mê,
 Chợ đời Lão đã chán chê,
 Tuy nhiên cũng phải nhập kê độ thôi.
 Áo Tiên Thiên mở rồi Đệ nhé !
 Vì trước trần bao kẻ phủ vây,
 Nhưng lòng Lão quyết hoàng khai,
 Xuất thông chơn lý tam tài diệu kinh.
 Dù nhiễm áo nhưng hình vẫn sáng,
 Điền Tiên thiên tỏa rạng Đệ ôi !
 Thông ngôn triết lý ra lời,
 Đánh tan ám trước của đời chung quanh.

Phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đúng lắm.

X-T-Cổ : Biết nó như vậy mà xông pha vào mới hay, biết nó như vậy còn né tránh hoài sao đặng, là còn sợ.

P.Nguyên : Còn sợ thì không được đó, bạch Đại Huynh!

X-T-Cổ : Phải vậy không ?

Lão nguyên độ thể hy sinh,
 Nào đâu có nghĩ xác hình trước dơ.
 Nhưng thiết nghĩ độ đời phải thể,
 Để hòa mình cho Đệ được vui,
 Đạo toàn Đệ đã nếm mùi,
 Chớ đừng than thở rồi nùi tâm can !

Đã hiểu thấu ra tay độ thế,
 Phải xông pha giải kể quần ma.
 Nguyên lòng rảo bước Ta-bà,
 Dù gai đâm đặng chân ta không sàu.

Giờ tới Đệ đi chớ, Lão không vậy ?

P.Nguyên :

Mượn giả thân nào đâu có chán,
 Miễn Tâm mình soi sáng lý chơn,
 Để mà hiệp bốn chơn Hồn,
 Không còn đắm tục trong cơn thảm nản !
 Được như vậy đầy thoàn Bát-Nhã,
 Gióng chuông thần hồi hả chơn linh,
 Tự tri giác ngộ cứu mình,
 Không còn đắm tục tử sinh luân hồi !
 Xin Đại Huynh tô bồi Đạo cả,
 Phụ Phục Nguyên phụng họa kỳ này.
 Pháp luân thường chuyển Đệ xoay,
 Hòa cùng thiên lực của Thầy hư vô.
 Cùng Đại Huynh điếm tô chơn lý,
 Có hữu hình thâm thi giờ này,
 Ấy là pháp chuyển năng xoay,
 Ngày mai cứu khổ hoẵng khai đạo mâu.
 Hòa hữu vô ra câu yếu lý,
 Mối thâm tình thâm thỉ cùng nhau,
 Chung lo siết chặt tay vào,
 Xiển khai Đại Đạo thanh cao diu đời.
 Tiếp thiên điển ra lời mặc khải,
 Hiệp Đại Huynh hòa lại tâm kinh.
 Đó là nhứt điếm chơn linh,

Giáng trần cứu thế muôn nghìn khổ đau.

Xin Đại Huynh dạt dào siêu lý !

Hòa Phục Nguyên trực chỉ hành thâm.

Đó là pháp bảo siêu tâm,

Để mà cứu khổ thẳng trần thế gian.

Xin Đại Huynh tiếp !

X-T-Cổ : (Cười...) Khi cần kêu phụ, không cần thì đuổi
hà ! (Cười...) Đúng không ?

BÀI :

Lão vẫn biết con đường cứu thế,

Nếu độc hành không dễ Đệ ơi !

Đường đi thăm thẳm cứu đời,

Bởi nhiều ám khí vậy thời xông lên.

Do Kỳ Tam đã quên nguồn Đạo,

Còn chúng sanh lục lạc dương trần,

Có thân phải khổ vì thân,

Trước oan ám khí muôn phần góm ghê !

Chín tầng mây Lão về thiên diễn,

Xuống hồng trần là biển nhớp nhờn,

Lão nào đành dạ làm ngơ,

Lẽ đâu mình Đệ độ đời Đệ ơi !

Gần bên Đệ tô bồi thêm sức,

Đùi dất nhau bĩ cực trọn lành,

Hòa câu triết luận tri phan,

Khải nguồn chơn lý rõ ràng hóa nhân.

Này Đệ ơi ! Chuyên cần tịnh luyện,

Còn Lão đây bắt biển khuyết trung,

Cùng nhau giữ vẹn Đại hùng,

Tri cơ độ thế vầy vùng Kỳ Tam.

Đường hoàng dương lo kham độ thế,

Cứu đời tàn nào dễ Đệ ơi !

Bởi vì chìm đắm quả nhồi.

Nguyên nhân quên mất tô bồi linh tâm.

Còn chín hai ức căn chưa đến,

Đã xa lìa bờ bến hư vô,

Làm sao hiệp Đạo không mờ ?

Bây giờ ta độ Đồ Thơ chánh truyền.

Phải không Đệ ?

PHÚ :

Vì bởi đời chưa yên tâm tỉnh,

Hỡi Đệ hiền ! Giải bịnh trần gian.

Có Lão huynh đẩy chiếc từ hoàn,

Mà đưa khách tìm sang bỉ ngạn.

Nhưng quả báo bao đời làm áng,

Thế trần gian gây nạn chiến tranh.

Nên Lão hòa xuống cảnh hôi tanh,

Độ đời tàn tri phanh đạo lý.

Ngày lẫn đêm Lão thường thăm thi,

Cùng Đệ hiền môi chỉ gỡ ra,

Quyết cùng nhau khắp cõi Ta-bà,

Đi giáo hóa tìm ra chánh đấng.

Đường hành trang đi vào vô tận,

Bí nhiệm truyền ân ân huyền vi,

Ôi ! Lão thấy chịu cảnh ai-bi,

Sẽ diệt vong bởi vì ác bá !

Nẻo thiện chơn lòng không cảm hóa,

Gây làm chi tan rã thời gian ?

Lão nói ra cứ mãi bàng hoàng,
 Vì xót thương mở màng huyền bí.
 Do tâm lòng người đời ích kỷ,
 Nên chẳng tu “Bí Chỉ Chơn Tông”.
 Đã nói tu nhưng cột chặt lòng,
 Không hoát mở khai thông diệu điện.
 Biết trần gian là con sóng biển,
 Không vẫy vùng “Chiếu Kiến Tư Duy”,
 Vẫn chìm đắm trong cõi ai-bi,
 Nào “Giai Không” đoạn trì nhân thế !
 Đoạn “Ngũ Uẩn” nào đâu có dễ,
 Dòng tư tưởng là kẻ Ma Vương.
 Lão nói ra càng mãi xót thương,
 Ất sát phạt mười phương loạn lạc !
 Quyền hành kia ! Dành cho tiêu nát,
 Thiên lực khai tan xác trần gian,
 Để cho hồn tỉnh trí mở mang,
 Tri nguồn Đạo tâm sang tu học.
 Chớ để đời mãi càng lẩn lóc,
 Nhiễm đã nhiều nào bóc được ra ?
 Khi thác rồi hồn đắm thành ma,
 Càng gây họa thật là đau xiết !
 Rồi u uẩn Chơn Linh không biết,
 Cứ lừng lơ không diệt Phách Hồn.
 Nên ám khí cứ mãi bôn chôn,
 Phủ địa cầu không tồn thể hóa.
 Hội Long Hoa do quyền Cha Cả,
 Bàn bạc rồi tan rã trần gian,
 Lão thương đời xiết nỗi thở than !
 Chỉ có Đệ cùng đảng độ chúng.
 Nên nhủ khuyên tùy cơ diệu dụng,

Lòng chí chơn triết luận nào ngoi,
 Cùng tri kỷ Lão mới ra lời ;
 Lời thiên lý vì đời phải nói,
 Nay Đệ ơi ! Huynh tương mở lối,
 Tùy căn cơ rửa tội nhân gian,
 Để làm sao hiệp Bốn Nhân Tàng ?
 Nhập Tâm Kinh tâm sang Tây Vức !
 Dù độ đời chịu bao khổ cực,
 Nhưng Đệ Huynh tận lực Đệ ơi !
 Lão khuyên Đệ : chơn thể tô bồi !
 Đệ lai rai ra lời với Lão.
 Lão khuyên Đệ bao lời diu bảo,
 Để thi thâm rớt ráo cùng nhau,
 Miễn Huynh Đệ ta chớ lãng xao,
 Cùng bốn phận đi vào nhân thế.
 Đệ với Huynh tùng theo luật lệ,
 Tùy căn cơ khá trẽ Đệ ơi !
 Hiệp Tam Gia qui mỗi đạo Trời,
 Trọn Ngũ Chi xa rời không đặng.
 Lão khuyên Đệ ngày thường tinh tấn,
 Đệ chúc Lão hòa tận hữu vi,
 Lão cảm thương Đệ khổ ai-bi,
 Cùng hiệp nhau câu thi Đại Đạo !

Phải không Đệ ? Đúng không ?

BÀI :

Hòa nhau thơ phú ra lời,
 Câu kinh tiếng mõ vậy thời thanh bai.
 Đệ ơi Đệ ! Qua cầu nhân thế,
 Lắm gập gềnh không dễ Đệ ôi !

Nhưng mà Lão thiết nghĩ đời,
 Xả thân hành đạo vậy thời chịu luôn.
 Nay Đệ hiền ! Hòa nguồn mật khái
 Có việc chi xin hãy mở lời ?
 Lão đây hòa ái chơi vui,
 Cùng nhau độ thế vẹn lời nguyện xưa !

Giờ Huynh Đệ mình lai rai...

P.Nguyên : Đúng vậy. Bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Này Đệ ơi ! Thuyền đưa độ khách,
 Vững tay chèo léo lách sóng xô,
 Mặt hồ nước dậy tràn vô,
 Đệ hiền tay lái để đò vững yên.
 Có Lão huynh tùy duyên hóa độ,
 Nhủ khuyên nhau cái chỗ thực hành,
 Cùng nhau triết lý tương sanh,
 Đệ Huynh hòa khí thanh thanh diệu mâu.

Giờ sao ? Thôi Lão thảng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

ĐÓN MÊ KHAI NGỘ

Khuu Trường Xuân :

KHUU hòa đạo lý tiếp đàn tiên,
TRƯỜNG cửu ngày nay đến Phục Nguyên,
XUÂN Đạo thơm nồng hương lý lẽ,
Chúc mừng tất cả các nhân duyên.

Lão về đây Phục Nguyên có chi không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Hôm nay xin thỉnh Đại Huynh thuyết một thời pháp, tùy nơn duyên Đại Huynh thuyết... Đệ thân chơn truyền giáo lý để lại cho đời sau này vậy.

K-T-Xuân : Bây giờ Lão một bài, Đệ một bài. Lão nhường cho Đệ trước đó !

P.Nguyên : Xin Đại Huynh ! Đệ ra đề tài : “ĐÓN MÊ KHAI NGỘ”.

THI :

ĐÓN tâm trực cầu giải si làm ;
MÊ tánh làm chi phải đọa trầm ?
KHAI Đạo “Vô Vi” kỳ mật hậu,
NGỘ truyền chánh giáo diệu cao thâm.

K-T-Xuân :

ĐÓN tâm tục lụy mãi thẳng trầm ;

MÊ tánh làm chi nẻo lối lầm ?

KHAI lý “Tiên thiên qui nhứt bản”,

NGỘ rồi trực giác **Đạo** **uyên thâm** !

P.Nguyên :

Đạo **uyên thâm** tri tâm diệu giác,
Phải tham thiền giải thoát Tâm mê.

Đốn trừ nghiệp chướng não nề,

Ngộ hòa Phật tánh nhàn quê Niết Bàn.

Đốn làm sao Tâm an Tánh định !

Mê hồng trần là bệnh chúng sanh,

Khai nguồn Đạo Pháp tỏ rành,

Ngộ khuôn chơn lý bạch thanh điển huyền.

Được như vậy, Phục Nguyên đạo cả.

Rồi tỉnh đời giục giã tâm tu ;

Tu sao vệt áng mê mù !

Không còn đấm tọc mờ lu linh hồn.

Kỳ mật pháp Chí Tôn khai Đạo,

Chiết điển lành lai đạo Nam Bang.

Cùng chung đẩy chiếc từ hoàn,

Vô vi hữu thể bố ban ân lành.

Xin Đại Huynh ý thanh hòa khí !

Hiệp Phục Nguyên thâm thi giờ này,

Đề mà xây Đạo hoằng khai,

Cứu nhơn độ thế Như Lai tỉnh hồn.

K-T-Xuân :

Học hữu nan con đường đạo lý,

Này Đệ hiền ! Suy nghĩ mà ra,

Con đường Lão đã bước qua,

Nay e người thế khó xa luân hồi !

Đường tu hành về Ngôi Nhứt Khí,
 Bao gian nguy lắm quỷ nhiều ma,
 Cho nên không dễ bước qua,
 Lão đây từng bước thiết tha đoạn trường !
 Không ý chí hay thường gãy đổ,
 Rất cực lòng lắm khổ Đệ ơi !
 Quần toi chiếc áo rã rời,
 Chân không mang dép ai thời xót thương ?
 Còn tu hành đào nương công thế,
 Hạnh cúi lòn ai dễ bước qua !
 Đạo thời càng bước càng xa,
 Dày công hạng mã ngã ta đổ rồi !
 Nay Đệ ơi ! Thương đời diệu lý,
 Nên Lão đây thăm thỉ vài câu,
 Ngẫm thương trần thế nào sâu,
 Há đâu chẳng độ qui bầu Kỳ Tam !

Phải không này Đệ ? Vì chữ Đạo không có hình,
 mà đọc thì khó thuộc lắm phải không Đệ ? Khó chỗ đó
 đó Đệ, phải không ? **Hãy chịu cực nữa không đặng
 sướng, mà tình cũng không có, tiền cũng không,
 danh cũng chẳng đặng, lợi cũng không màng, mới
 học đặng đạo !** Học đến nỗi không quần, không áo cũng
 được, không dép, không nón, không nhà, không cửa còn
 bị biết bao nhiêu sự mắng chửi, thành ra Lão thấy khó
 học lắm Đệ !

P.Nguyên : Tầm thường học đâu đặng, bạch Đại
 Huynh!

K-T-Xuân :

Đường Lão qua ngày nay kinh nghiệm,
 Nói cho đời dùng kiếm huệ thông,
 Lập trường cứ mãi vững lòng,
 Dù bao nạn khảo ta không rã rời.
 Do nghiệp chướng nhiều đời nhiều kiếp,
 Nay tu rồi nó hiệp đòi ta,
 Mau mau cứ bước đi qua,
 Chịu cơn khảo đảo là ta vững lòng.
 Nghiệp trả xong thì không có nợ,
 Nẻo luân hồi đâu ở trần gian !
 Đường đời ta bỏ không mang,
 Nào gây quả báo tâm an tịnh lòng.

Lúc bắt đầu tu, ma nghiệp nó về đòi rất nhiều,
 nhưng mà làm sao biết chuyên nó đây ? Một khi nó phục
 tòng thì nó làm đệ tử của mình, đệ tử vô hình đó !

P.Nguyên : Đứng !**K-T-Xuân :**

Ngày xưa gieo nợ quá nhiều,
 Cho nên chủ đến bao điều đòi ta.
 Chấp nhận trả ắt là sẽ nhẹ,
 Hạnh từ bi là kẻ trọn lành,
 Chớ đừng có nói lời hành,
 Nghiệp càng vay mãi không thanh tâm lòng.
 Nhưng ý chí mình không oằn oại,
 Giải trần duyên oan trái cõi xong,
 Đó là nghiệp đến đây đồng,
 Ngày nay chuyển tiếp Hườn Không độ đời.

Này Đệ ơi ! Bao lời thống thiết,
Lão về đây, ấn khuyết thi hành,
Độ đời đâu dễ tương sanh,
Tùy theo duyên thế mà đành sẵn ngôi.

Bởi vì đường Lão đi qua, Lão thấy nó thăm thẳm, khó lắm Đệ ! Quyết chí thì xong, còn người tiểu chí không đặng, do cái lòng đại chí, lúc mình có nợ rồi mình chấp nhận trả, thì chủ nợ không có đòi nữa phải không Đệ ? Không đòi nữa thì mình lấy từ bi ban bố, tức là mình làm chủ lại mấy cái nợ đó rồi, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Theo Tiện Đệ xét thấy trong Kỳ Tam này hàng chánh đẳng chánh giác, chơn tu, theo Tiện Đệ thấy chưa có gặp đó Đại Huynh ! Hóa nhân thì nhiều, theo Tiện Đệ đa số là hóa nhân thì làm sao mà thoát khỏi cảnh quả báo luân hồi ? Bị vì quả báo vô lượng kiếp nó bị thối chuyển... rồi bây giờ mới tiến hóa làm người, bởi vì nghiệp quả bao lượng kiếp, rồi kiếp làm người hiện tại, lại gây thêm quả nữa thì làm sao leo lên lớp “Phật thừa” giải thoát đặng đó Đại Huynh ! Mà leo lên lớp Phật thừa để giải thoát, nếu đi đến Phật thừa thì đương nhiên nó nằm trong “Ngũ uẩn giai không”, vì cái nghiệp chúng sanh còn trụ vào chỗ có thì làm sao đặng ?

K-T-Xuân : (Cười...)

P.Nguyên : Nó có Ngã Tướng, Nhơn Tướng, Chúng Sanh Tướng, Thọ Giả Tướng, rồi có Tâm quá khứ, Tâm hiện tại, Tâm vị lai. Do đó, cái gì nó cũng cầu cho có hết

thầy, dầu nó học Đạo cũng khó dạy, không bao giờ định được cái Tâm. Vì căn mê đã có vô lượng kiếp, bao quả báo, nay được chuyển kiếp lại làm người, là hóa nhân thì làm sao tu chánh định đặng ? Đại Huỳnh có công nhận như vậy không ?

K-T-Xuân : Đúng !

Này bao lời Lão đây xin đáp,
 Vì người đời bạc ác dường bao,
 Nhấp nhô chuyên kiếp ba đào,
 Tánh linh mờ ám làm sao tu hành ?
 Lão biết thế đã dành thiên lý,
 Là nguyện mình độ vị chúng sanh,
 Kỳ Tam ân xá đành rành,
 Tam tâm, tứ tướng, tâm thành nhập nhau.

Phải không Đệ ? Vì Lão biết trước, thế cho nên Lão có đại nguyện trong Kỳ Tam này Lão sẽ độ hết tất cả các người tu, vì Lão biết mỗi thời kỳ chuyển kiếp, mỗi lúc luân hồi thì tánh linh sẽ mờ !

P.Nguyên : Bạch Đại Huỳnh thế này : bây giờ Đại Huỳnh đại nguyện rồi, mặc dầu nó biết nghiệp dày, nó ngòì tứ thời thì Đại Huỳnh độ mới đặng, chớ còn đàng này nó không có thời nào thì Đại Huỳnh độ nó làm sao đặng ?

K-T-Xuân : (Cười...) Tu mà không có thời nào thì tu làm chi ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huỳnh, có công nhận nó nói tu mà

chỉ tu cái miệng, không có ngồi thời nào hết, đồng thời không biết ăn năn sám hối nữa thì Đại Huynh làm sao độ đặng ?

K-T-Xuân : Như Lão đây tu không còn nói chữ tu nữa, mà tu vô thời luôn, không có nói thời nào hết !

P.Nguyên : Đó ! Tiện Đệ nói đây là nói căn cơ tiến hóa đó, tối thiểu cũng phải tứ thời và khi lầm lỗi phải biết ăn năn sám hối, thì chính cái đó mới độ được chớ ! Còn không giữ được tứ thời, không định Tâm và có lỗi mà không chấp nhận cái lỗi thì Đại Huynh làm sao độ được ? Đại Huynh có đồng ý không ?

K-T-Xuân :

Này Đệ ơi ! Tùy căn giáo hóa,
 Đem tình thương mô tả độ đời,
 Cứu người chìm đắm luân vơi,
 Nuơng tùy căn số vậy thời độ thôi.
 Người hạ căn siêng ngồi tịnh tọa,
 Niệm Phật lòng không bỏ ngày đêm,
 Để mà Tâm Tánh năng kèm,
 Quả gậy dựng lại đừng thêm ngút trời !
 Người đại căn vậy thời tu học,
 Năng định thiền chí dốc ngày đêm,
 Đó là tư tưởng tự kèm,
 Tùy duyên hóa độ sẽ bền Đệ ơi !
 Thôi Lão có mấy lời chúc tụng,
 Cho Đệ hiền hữu dụng nhân gian,
 Nhập vào với Bát-Nhã toàn,
 Cứu đời hãy gắng tâm toan qua ngày !

Lão có mấy nhiều lời xin thặng, gặp khi khác sẽ bàn bạc tiếp “Tây du ký”.

P.Nguyên : Mô Phật !

K-T-Xuân : Đệ đồng ý không ? Bởi vì Tâm đạo càng sâu thì thấy mỗi Đạo càng huyền bí.

P.Nguyên : Đúng rồi Đại Huynh !

K-T-Xuân :

Thôi Lão chúc Đệ hiền ở lại,
 Ráng độ đời mặc khải hóa nhân,
 Tùy theo chí lớn chuyên cần,
 Phương châm giải thoát sẵn dành chí chơn.
 Tùy nhân duyên khải đờn đạo pháp,
 Tùy duyên lành ắt đạt lý sâu,
 Đó là nương lý dãi dầu,
 Cứu đời hãy gắng tâm bào nấu nung.
 Thôi Lão thặng nhập cùng hư thái,
 Trả yên lành Đệ hãy bình tâm,
 Đạo thời vi diệu uyên thâm,
 Tùy cơ léo lách ngàn năm bia truyền !

Phải không Đệ ? Thôi Lão thặng...

(Tiếp diễn :)

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

XÍCH-THÁI-CỔ: Lão Khuru cứ kêu hoài, Lão cứ nhắc kêu Lão mãi.

P.Nguyên : Lão Khuru cũng hay lắm Đại Huynh !

X-T-Cổ : Đâu có bỏ Lão đâu, tại Huynh Đệ mình mắc lai rai đăm đạo...

P.Nguyên : Tại chương trình Huynh Đệ mình đang còn Đại Huynh há !

X-T-Cổ : Giờ lai rai nữa không hay là nghỉ ?

P.Nguyên : Tùy Đại Huynh !

X-T-Cổ : Tùy Đệ chớ sao tùy Lão ?

P.Nguyên : Lai rai Đại Huynh há !

X-T-Cổ :

Rượu lai rai mời thêm Đệ nữa,
 Hãy nốc vào mở cửa huỳnh thiên,
 Uống vào chớ có ngựa nghiêng !
 Đất Trời quay lộn chiếc thuyền Đạo Tâm.
 Khi uống vào phương châm giải thoát,
 Vẽ họa đồ Tiên Phật hồng dương,
 Rượu linh nhấp cạn mùi hương ;
 Mùi hương Đạo Lý thẳng đường cử lưu.
 Hơi men xông vệt mù ám khí,
 Bay ba nhà mùi vị thơm tho,
 Uống vào Tâm chẳng nghĩ lo,

Rượu tiên mời chén Nam Mô để vào.

Lão mời, giờ lai rai không Đệ ? Giờ sao ? Đè tài chi ? Giờ Huynh Đệ mình tiếp đề tài “ĐÓN MÊ KHAI NGỘ” phải không ?

THI :

ĐÓN người luyến cảnh chốn trần gian,
MÊ mãi làm chi chuốc thảm nàn ?
KHAI mở chơn kinh huyền diệu điển,
NGỘ lời thánh thiện **sẽ tâm an** !

HỤU :

Sẽ tâm an nghe lời thánh thiện,
 Dem vào lòng thể hiện lý chơn,
 Cao sâu triết lý phục hườn,
 Kinh tâm vô tự giải cơn não nùng.
 Ai cũng có Phật trong ẩn diệu,
 Nhưng vì mình đống khiếu mà thôi,
 Cho nên không trở lại ngôi,
 Làm sao hòa đặng tô bồi linh đơn ?

Phải không ? Ai không có Phật tánh, vì mê muội không thấy lý chơn, thành ra không thấy Phật tánh thôi. Ai cũng có bản nguyên hết, vì mê muội nên mờ ám thế cho nên cái bản nguyên nó đã tối. Vì không sáng mới muội mê, vì muội mê mới mờ ám chơn linh. Vì vô minh nó gây ra quả báo luân hồi, thế cho nên chuyển kiếp mãi mãi, phải không ? Lộn trong ba đường sáu cõi trần gian này ngày nay phải đốn cái mê đó đi ; đốn cái vô minh, loại trừ nó hết thì tự nhiên sẽ khai nguồn chơn lý, phải

không ? Tức là tìm Phật tánh ở trong người mình, phải không Đệ ? Không xa đâu, trong thân mình tất cả.

BÀI :

Bụi trần nay đã đóng rồi,
Hãy mau lau mãi sáng ngời lưu ly !
Vì có mê ma tri quỷ kéo,
Nay ngộ lòng thất theo đi qua,
Ngộ lời chơn lý Bửu Tòa,
Không mê đâu giác tìm ra lý huyền !
Vì có mê đốn liền u tối,
Khai ngộ lòng mở lối chơn như,
Không mê đâu hoại tâm tư,
Nào ra pháp đốn vậy thời nói chi ?

Đó là như thế, vì có mê nên mới có pháp Đốn. Đốn để cho khai ngộ được tâm linh, hòa hiệp với vô hình để trở về cái bản nguyên thì là Chơn Linh, phục lại Anh Nhi bản nguyên ban sơ. Nếu mà không mê thì không có pháp Đốn trị nó mà không có pháp Đốn trị thì làm sao khai ngộ đặng bản Phật tánh trong người này ? Thế cho nên đề tài Đệ ra : “Đốn mê khai ngộ” Lão sẽ tiếp về đề tài này !

PHÚ :

Này Đệ ơi ! Đề tài Đốn Ngộ,
Lão ra lời thi thố đạo màu,
Nay minh triết vạch lý cao sâu,
Để đánh tan từng câu lý chướng.
Vì vô minh muội mê mới vương,
Đốn tuyệt lòng tìm hướng siêu nhiên.

Mau tử ngộ phục bốn tham thiên,
 Mà khai ngộ tùy duyên hóa độ.
 Vì có mê, Đón vào đúng chỗ,
 Rửa bụi trần lem ố từ xưa,
 Để trở về nhứt bản “Vô Thừa”,
 Khai chơn lý tìm đưa độ khách.
 Hỡi trần ơi ! Mình nên tự trách.
 Vì mình mê không sạch chơn linh.
 Thế cho nên có cảnh hữu tình,
 Làm mê miết trăm nghìn đau khổ.
 Nay Lão khuyên đạo mòi nên lối,
 Phục Anh Nhi tìm chỗ hư huyền,
 Nhập bốn thái trọn đấng Huyền Thiên.
 Hòa Anh Nhi trần duyên cõi hết !
 Lời từ tôn Lão đây đã kết,
 Hãy mở ra mà chết lòng trần,
 Dù có trược do bởi xác thân,
 Nhưng ngộ Đạo hương lằng diệu diệu.
 Ráng tu tâm ngày đêm tịnh luyện,
 Tẩy trược trần chiếu kiến hườn đơn,
 Hòa linh tánh nhập máy phục hườn,
 Mà giải khổ lòng còn u uất.

Giờ Huỳnh Đệ mình lai rai !

BÀI :

Này Đệ ơi ! Đề tài ra đó,
 Sao Đệ im chẳng có lời nào ?
 Lão đây khai lý cao sâu,
 Tô thêm Long Hồ một màu Phượng Loan.
 Đạo Tam Gia kết toàn Bát-Nhã,

Hòa lưu ly tan rã bọt trần,
 Hiệp về với bốn Kim Thân,
 Long, Lân, Qui, Phụng trăm phần thơm hương.
 Nay Lão có chơn thường lời nói,
 Xin Đệ hiền hiệp bối Tam Nguơn,
 Cùng nhau trỗi một nhịp đờn,
 Đệ nên hòa khí qua cơn nã nông !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên :

Đạo là gốc khai thông trí huệ,
 Phủi bọt trần hầu để minh tâm,
 Không còn vướng bận trước trần,
 Đó là giải nghiệp tao tâm vô thường.
 Nhờ tỉnh lòng chơn dương hiệp khí,
 Phá lưới mê Trục Chỉ Qui Nguyên,
 Hành thâm Bát-Nhã tham thiên,
 Hồi quang phản chiếu vạn duyên không còn !
 Được như vậy điểm sơn phục bổn,
 Giải u mê khôn đốn luân hồi,
 Mượn thân công quả đắp bồi,
 Đó là cứu khổ hoàng khai Đạo mầu.
 Tùy nơn duyên ra câu mặc khải,
 Để kêu đòi tỉnh lại tu tâm,
 Tu sao phủi sạch lỗi lầm ?
 Không còn đắm tục tối tăm linh hồn.
 Kỳ mật pháp Chí Tôn xoay chuyển,
 Rải nguồn ân Thiên điển khắp nơi,
 Ai người tỉnh ngộ nghe lời,
 Quay về tu học an nơi linh hồn.

Xin mời Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Lão hòa Đệ vẫn còn vang tiếng,
 Ra đề tài thoát biển trầm luân,
 Đốn mê ta phải dò chừng,
 Đề người khai ngộ vẫy vùng đi lên.
 Nay đốn kẻ vì quên linh tánh,
 Hãy trở về đức hạnh chơn tri,
 Điềm son phát sáng huyền vi,
 Lão thường mặc khải mà ly tình đời.
 Do tình đời ở nơi trước cầu,
 Ngọc minh châu quý báu vô chừng.
 Bối lòng chẳng có đại hùng,
 Làm sao sáng chói Huyền Khung nhập hòa ?
 Lão khai ngộ tìm ra chơn lý,
 Nhập độ đời hườn khí Tiên Thiên,
 Vì thương sanh chúng trần miền,
 Đánh tan trước cầu trọn duyên tu hành.
 Lão khai ngộ tri rành chơn lý,
 Tỉnh người đời hườn vị mau mau,
 Chơn như mở cổng bước vào,
 Chớ nên chậm rãi làm sao kịp kỳ ?
 Hội Long Hoa kỳ thi đã mở,
 Nay thí sinh còn ở trần gian,
 Làm sao hòa nhập Kim Cang ?
 Bài thi sẵn đó mà mang chưa về.
 Thế cho nên ê chề điển hóa,
 Lão xuống trần xin trả bài thi,
 Kéo kêu trần thế kịp kỳ,
 Mau mau trở gót vậ thì tiến lên.

Này Đệ ơi ! Xây nền đắp móng,
Hãy vững bền mở cổng từ bi,
Đề tài đôn ngộ cứ đi !
Để mà khai lối siêu vi cho đời.
Thôi bao nhiêu những lời đã đáp,
Lão thăng về hội hạp Tiên Thiên,
Đệ ôi ! Vẹn vẻ Phục Nguyên,
Độ đời hãy gắng tùy duyên hóa hồng.
Đề tài này tiếp lần khi khác,
Mở xẻ thêm cho hạp ý trần,
Đệ ơi ! Hãy ráng cân phân,
Lão đây rút điện Kim Thân nhập về.

Thôi Lão thăng, đề tài này tiếp lần khi khác không phải bao nhiêu đây là hết, bởi vì ĐỐN MÊ KHAI NGỘ mà ! Nhưng phải Đốn làm sao ? Mê ở đâu mà Đốn ? Khai Ngộ : Ngộ ở đâu mà khai, phải không Đệ ? Thôi Lão thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

Đậu thời, ngày 07 tháng 05 niên Mậu Thìn.
(20 – 06 – 1988)

ĐÓN MÊ KHAI NGỘ (tiếp theo)

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, bây giờ Huynh Đệ mình tiếp “Đón mê khai ngộ” nhé !

X-T-Cổ :

ĐÓN kẻ ngu si chẳng thức lòng,
MÊ đời vật chất đọa nghìn năm.
KHAI truyền giáo lý Kỳ Tam hóa,
NGỘ pháp thiên cơ diệu điển hồng.

BÀI :

Đề tài Đệ đã ra lời,
Đón Mê Khai Ngộ cho đời tỉnh tu.
Vì còn mê mịt mù linh tánh,
Thế cho nên đọa cảnh dương trần,
Vô minh khốn lụy xác thân,
Không còn hòa hiệp tâm thân tĩnh yên.
Mãi lao lung như thuyền trên nước,
Lắc lư hoài chẳng được đứng yên,
Biết bao đau khổ tiền khiên.
Có thân chìm đắm triền miên đau sâu !
Sao không tỉnh tâm câu đạo lý ?
Giải mộng hoàng hồi vị linh tiêu,
Trần gian đâuặng bao nhiêu.
Mê chi đau khổ lạc chiều tánh linh ?

Nay Lão thương vì tình ái truat,
 Muốn độ đời chơn thật quay về,
 Niết Bàn hư tịch nhàn quê,
 Vô vi diệu điển Bồ Đề chơn như.
 Đốn tâm mê đi từ thân giả,
 Khai ngộ thông đả phá vô minh,
 Dầu còn sanh chúng nhiễm tình,
 Nhưng lòng thoi thái hồi minh **đạo mầu**.

HỤU :

Đạo mầu trực kiến rất thâm sâu,
 Vì kẻ mê tâm khó đáo đầu,
 Khai ngộ chơn truyền câu bí pháp.
 Đốn Tâm thức tỉnh giải ưu sầu.

Vì đề tài ĐÓN MÊ thế cho nên phải dùng pháp Đốn. Đốn là cái chi ? Đốn để cho người tỉnh, nếu không tỉnh thì mê muội trầm luân mãi mãi. Do mê muội trầm luân nên đời đời, kiếp kiếp không định yên cái chơn tính. Xuống cõi hồng trần này nặng nề trước câu biết bao nhiêu, mà ở cõi này là cõi tanh hôi vô vùng. Thế nên phải dùng pháp Đốn mà Đốn tùy căn cơ, tùy nhân duyên, phải không Đệ ? Bởi vì Lão sẵn có cây búa đây, hễ gốc to cỏ thụ thì dùng cái búa, còn cỏ rác hay những cây nhỏ thì cần chi cái búa, phải không ?

P.Nguyên : Đúng vậy, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Tùy theo căn cơ, tùy theo trình độ, tùy theo nhân duyên, mà cũng tùy theo cái mực cao thấp đó mới khai ngộ đặng chơn lý, phải không ?

P.Nguyên : Căn cơ thấp kém hoặc mới tiến hóa, mình Đốn nó thì nó tự ái đó, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Sao mà tỏ ngộ đặng chơn lý ?

P.Nguyên : Tự ái không nghe, mà nó còn oán lại mình nữa vậy.

X-T-Cổ : Phải không ? Cũng một câu chơn lý đó, mà tùy theo căn cơ, nhân duyên trình độ hiểu theo cái linh căn của bản hư linh ; tùy theo nhân duyên cạn, sâu mà hiểu đạo lý như thế nào ? Thế cho nên gọi là Ẩn Tâm hoặc là Ẩn Khuyết, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng.

X-T-Cổ : Bởi thế mới gọi là truyền Tâm Ẩn là tùy theo cái mức hiểu thấp cao của linh tánh con người từ kiếp xưa, cái bản nguyên thì, phải không ? Giờ Huynh Đệ mình lai rai, tới Đệ đi !

P.Nguyên :

ĐÓN trừ vọng niệm ý đa đoan,
MÊ muội luôn luôn chuốc thảm nàn !
KHAI tánh siêu nhiên thông mật diệu,
NGỘ rồi phục bản **Phật Kim Cang**.

HỰU :

Phật Kim Cang Đạo Vàng siêu diệu,
 Hối nguyên nhân ! Chiếu kiến nội lòng,
 Phủi mùi tục lụy cuộn ngông,

Tâm bình tánh định thoát vòng trần ai !

Dụng pháp đốn Như Lai tỏ ngộ,
Diệt mê trần tránh chỗ tử sanh,
Thuyết minh chơn lý ngọn ngành,

Rõ thông tất cả tri phan chơn truyền.

Đời lắm khổ đảo điên chề chán,
Khi ngộ rồi soi sáng chơn tâm,
Để rồi phủ sạch lỗi lầm,

Không còn vương bận tối tăm mịt mù.

Kiếp vô minh không tu lắm khổ !
Phải độ mình thoát chỗ tử sanh,
Khổ kham nội quán tri rành,

Tham thiên phản chiếu giải oan mê trần.

Vì mê trần có thân phải khổ,
Mượn đạo mâu để độ linh hồn.
Kỳ Tam thiên điện Chí Tôn,

Rải nguồn ân lực dập dồn giác tha.

X-T-Cổ :

Dùng giác tha mà hòa độ thế,
Đem từ bi vớt kẻ mê lầm,
Không tu hồn phải đọa trầm,

Vòng qua lộn lại đen ngăm Diêm Vương.

Vì có thân vô thường niệm vọng,
Thế cho nên chuốc đong đau sầu,
Đệ ơi ! Thương thế vì đâu ?

Không tu gây quả càng cao chất đầy !

Lão thương người giờ đây giáng hạ,
Mãi kêu hoài giải họa mau đi,
Bình tâm trực kiến huyền vi,

Để lòng chơn thật phải ly tình đời.

Do tình đời ở nơi trước cầu,
 Vì vô minh nên tạo nghiệp oan.
 Gia thế đái tử buộc ràng,
 Ruộng vườn vật chất nào mang đặng về ?
 Đã biết thế vẫn mê cuộc thế,
 Biết giả hình vẫn để trường sinh,
 Cho nên trong kiếp vô minh,
 Đeo đai phải khổ vì tình thế gian.
 Lão đốn mê tìm sang đạo lý,
 Khai ngộ lòng hườn vị linh căn,
 Bồng lai thiên điển chơn thần,
 Linh sơn tự toại sáng ngàn hào quang.
 Nhưng còn mê sao an linh tánh ?
 Nhiễm bụi mờ phải đánh bóng mau !
 Ngộ lời chơn lý rất sâu,
 Thức lòng tu học rạng màu lưu ly.

PHÚ :

Vì đời mê ma trì quỷ kéo,
 Cho rằng là thật để dưỡng nuôi,
 Kia ! Trần gian đã nếm biết mùi.
 Không chịu nhả ôi thôi ! Phải khổ !
 Lão thương đời, điển về thường lộ.
 Máy thiên cơ dạy dỗ bao lời,
 Nhưng ai tỉnh trần thế luân rơi ?
 Do vọng niệm cuộc đời sa ngã !
 Đùng trách đời mà do ta cả,
 Đời thế tình phải trả, trả vay.
 Tu hay không do bởi vì ai ?
 Không thức tỉnh mà quày đạo lý !
 Đường thế nhân nếm rồi đúng vị,

Sao không hườn, về khí hư linh ?
Bởi còn mê, chẳng đặng hồi minh,
Mà hườn giác, đoạn tình ái nhiễm.
Thì làm sao đạo lòng thâm liễm ?
Kiến ngộ lời chiêu kiến huyền linh.
Này Đệ ơi ! Réo mãi lời kinh,
Đệ cứu khổ trọn gìn chơn bôn.
Lão đã từng dùng bao pháp Đốn,
Để khai truyền nơi chôn hồng trần,
Đánh tan mê tấy trực xác thân.
Hườn linh vị tinh thần trực ngộ,
Nhưng bởi đời cứng đầu cứng cổ,
Đã nghe rồi bỏ đó không hành.
Thế cho nên cuộc diện tan tành,
Vì sát phạt Lão đành chịu vậy.
Do ơn trên làm sao Lão cãi !
Mấy thiên cơ bao đãi bọc rồi,
Thương cho Đệ, độ thế luân vui !
Bao cực khổ vì đời chê chán.
Lão thương Đệ nên về làm bạn,
Cùng lai rai lý sáng chơn kinh,
Để cùng nhau hòa ái chút tình ;
Tình vô, hữu là tình bất diệt.
Lão thương Đệ không bao giờ tuyệt !
Cùng nương nhau bỏ khuyết tâm kinh,
Đoạn Bát-Nhã nào có ra hình !
Nhưng Huỳnh Đệ phải gìn nguyên lý.
Đã hứa rồi tâm đầu tri kỷ,
Chẳng thất lời khó bị Đệ ơi !
Lão mong Đệ mau trở lại ngôi,

Vì cuộc thế, ôi thôi chê chán !

BÀI :

Lão thương Đệ mãi thẳng trâm,
 Hy sinh xác giả mà tầm chánh chơn.
 Nhưng Đệ ơi ! Đời còn chi nữa ?
 Bởi người mê chẳng sửa tánh tâm,
 Gây bao nghiệp chướng nặng trâm,
 Thế nên quả báo mê lầm nghiệp sâu !
 Nhưng độ đời ta nào có bỏ,
 Tùy căn cơ ai ngộ lý lời,
 Tu sao phách sáng chiếu ngời,
 Chớ còn lung lạc vậy thời trâm luân !
 Đường tu học lừng khùng mãi khổ,
 Quyết chí mau mới độ linh hồn,
 Đời đây đã thấy không tồn,
 Có chi chẳng học lời ngôn diệu huyền ?
 Ôi ! Cuộc sống đảo điên, điên đảo ;
 Vì giả hình, giả tạo làm sao,
 Thương đời Lão nói tâm bào,
 Cứu người độ thế rèn trau chơn lòng.
 Chớ còn Đạo không tầm chánh giác,
 Vì **không không** giải thoát qua rồi.
 Thương đời Lão xuống bậc ngôi,
 Giảng lời triết lý tô bồi Như Lai.
 Vì thương đời đắng cay cuộc sống,
 Nhiễm giả vào tồn động bên trong,
 Ngày qua tháng lụn mắc vòng ;
 Mắc vòng oan trái không không kiếp này.
 Uống kiếp người đọa đày hồn xác,
 Có thân này để lạc nó đi,

Ồi thôi ! Khi thác ma trì,
Luân hồi cứ mãi vậy thì xuống lên.
Sao không quyết kê bên đạo lý ?
Trọn kiếp này Trục Chỉ Qui Nguyên ?
Có thân là trọn nhân duyên,
Không tu phải uổng lời nguyên hôm xưa.

Phải không Đệ ? Có thân này mà không tu thì uổng lắm !

P.Nguyên : Đúng vậy, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Biết bao nhiêu linh hồn muốn tu lại không có thân, còn mình đây có thân sao không tu ?

P.Nguyên : Đúng vậy, bạch Đại Huynh ! Mắc mê quá, vô minh, ngu ngốc, để cho vật chất giả tạm này nó gạt cảm dỗ, lợi dưỡng xác thân, làm vô minh u tối, lại tạo quả thêm nữa, biết đâu lại thối hóa !

X-T-Cổ : Thì kiếp này không tu là phải thối hóa rồi, phải không ? Nếu là lương thiện, có phước thì chỉ hưởng hết cái phước đó mà thôi !

P.Nguyên : Trái lại, tu mà tu cái miệng, không tu cái tâm lại còn nặng tội nữa.

X-T-Cổ : Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng vậy Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Nay Đệ ơi ! Đề tài Đốn Ngộ,
 Lão thuyết trình từ chỗ lý sâu,
 Thương đời Lão cứ dạt dào,
 Đắm chìm bế ái lộn nhào tánh linh.
 Vì còn mê sanh tình ái nhiễm,
 Thế cho nên không tiến đường tu,
 Lỗi lầm chẳng biết đoạn trừ,
 Ma hồn quỷ xác nát như kéo ta !
 Vì không chí nào hòa thư thái ?
 Mãi buông trôi oan trái nghiệp hành,
 Nên ngoài miệng nói tu hành,
 Mà Tâm rối loạn mãi sanh vọng tình.
 Chớ trợn tu không nhìn ngoại cảnh,
 Dòm trong lòng sáng ánh mâu ni,
 Phục Nguyên bốn tánh Anh Nhi,
 Hoát khai vũ trụ trọn đi một vòng.
 Do giả tu không đồng thiên điển,
 Nếu ứng lòng cảm hiện thần cơ,
 Bởi thường đắm tục lãng ngơ,
 Bỏ câu đạo pháp dật dờ hồn linh.
 Thế cho nên, ái tình đắm lụy.
 Bởi vì tu mà khí chẳng thanh,
 Ma trong giành giật lộn hành,
 Người không công đức khó khăn vẫy vùng !
 Lão mãi khuyên đại hùng thế nguyện,
 Xả thân này tịnh luyện trọn đời,
 Nhưng ai đã đáp đúng lời ?
 Thí sinh còn đứng cổng chờ ai đây ?
 Mở trường thi chọn tài Thánh Đức,
 Tìm người hiền lãnh vực thiện lương,

Nhưng không giữ vững lập trường.
 Tâm viên ý mã buông cương chạy hoài.
 Thì làm sao đạo khai Mật Diệu ?
 Bởi sanh lòng liễu lộ đường bao,
 Muốn đi mau đến động đào.
 Mà chơn chìm bước làm sao về Thầy ?
 Miệng cứ nói thật hay lý Đạo,
 Nhưng tâm lòng chẳng tạo chánh chơn,
 Thì sao diệu điền phục hườn,
 Hào quang xá lợi sắt son vẹn gìn.

Phải không Đệ ? Đòi đỗ, đỗ cho cao mà lười
 biếng học làm sao đỗ được, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Muốn giải thoát không tu sao giải thoát ?

X-T-Cổ :

Lão đây thương thế nghiệp hành,
 Mãi tu cái miệng luận tranh cuộc đời.
 Đây trường thi mở lời tuyển trạch,
 Mà nguyên nhân đèn sách không dùng,
 Làm sao cơ Đạo trùng phùng ?
 Trả bài đã học Huyền Khung mở đầu.
 Học từ bi nhiều câu yếu lý,
 Trọn tình thương hòa vị ái nhân,
 Học đi mau bỏ xác thân,
 Học cầu đạo pháp chuyên cần ngày đêm !
 Đã không học, bồi thêm lười biếng.
 Thì làm sao thi tuyển vào đây ?
 Tên mình chẳng hiệp về Thầy,
 Hư linh khí thái ngất ngậy lụy đời.

Thầy dạy rằng học lời Đạo lý,
 Phủ thân này đừng nghĩ viển vông,
 Đoạn trần ái nhiễm trong lòng,
 Hãy dùng huệ kiếm trừ xong yêu tà !
 Trừ lục dục là ma ác Đạo ;
 Đoạn thất tình để tạo lưu ly.
 Chớ dùng phiền não bị trì.
 Đó là câu học trường thi của Thầy !
 Nhưng nào thấy người hay học đặng ?
 Tuy học rồi nhưng chẳng nhập tâm,
 Cho nên gậy mãi lạc làm.
 Trả bài quên hết sao tâm chánh chơn !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đúng vậy.

X-T-Cổ : (Cười...) Bởi vậy học mà nó học miệng không
 đâu có thuộc.

P.Nguyên : Rốt ráo, ý rốt ráo mà không tu, là óc nó đã
 chai rồi, Đại Huynh há ! Phật, Thánh, Tiên xuống trần
 giảng thế này mà không tu thì ngu ngốc, vô minh đó !

X-T-Cổ :

Thầy dạy rằng bỏ đi vật chất !
 Là đề tài đúng thật nguyên sinh,
 Dù cho cuộc sống khổ mình,
 Nhưng hòa tất cả thuộc kinh trong lòng.
 Nhưng đâu thấy tâm kinh chí mật,
 Học Đạo Thầy chơn chất từ đây,

Lão thương cuộc thế còn say,
Tu ngoài miệng nói hằng ngày không yên.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng vậy !

X-T-Cổ : Nói tu mà trong lòng chẳng sửa... Học mà không thực hành sao đặng ? Bởi vì học thì phải trả bài, mà trả bài là bài gì ? Học phải trả bài với Thầy, muốn về với Thầy đặng thì phải làm sao ?

P.Nguyên : Mình tu, mình học thì phải trả bài bằng cách thanh tịnh, dứt lòng trần, hiệp với đấng huyền vi, hiệp lại với bốn nguyên của mình, tức là đã thuộc bài rồi đó.

X-T-Cổ : Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Chỉ tô bồi cái lớp giả bên ngoài, tu theo sắc tướng âm thanh, tu theo cái miệng thôi, chuốc bao câu kinh để nói, nói rồi mang theo nghiệp, có sướng ích gì, chớ hàng chánh giác đâu cần cái việc bên ngoài.

X-T-Cổ : Rồi sao ? Huynh Đệ mình lai rai tiếp, Đệ đi !

P.Nguyên :

Lấy đề tài Đôn Mê Khai Ngô,
Hòa Đại Huynh để độ khách trần ;
Khách trần lắm nổi mê tân !
Dùng lời chơn lý chí chân tình đời.
Đời lắm khổ dùng lời mặc khải,

Hỡi người ơi ! Tỉnh lại mau mau,
 Tu luôn năng gắng hăng trau,
 Lòng trần phủ sạch lầu lầu chơn như.
 Được như vậy Đại Từ trợ điểu,
 Hoát huệ khai ứng hiện tại trần,
 Để mà phục bổn Kim Thân,
 Chơn dương sáng lạng ngươn thần tiêu diêu.
 Ngược bằng không nuông chiều vật chất,
 Nên ma lòng đầy tật chúng sanh,
 Thế nên trí huệ không phanh,
 Làm sao thấy Đạo trọn lành chơn như ?
 Vì phiền não lao lu u tối,
 Vì lỗi lầm chuốc tội dày thêm,
 Làm cho lấm khổ khuya đêm,
 Âm thần mù mịt tạo niềm khổ đau !
 Mang giả thân lộn nhào lao lý,
 Rồi tâm hồn làm quỷ làm ma,
 Ấy là lạc Đạo với Cha,
 Cam đành phải chịu thiết tha oại oản !
 Người chánh giác tầm phăng yếu lý,
 Mượn tham thiền trực chỉ Tây Đài,
 Định Tâm huệ tánh hoằng khai,
 Không còn nhiễm tục Như Lai phục hườn.

Xin thỉnh Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Này Đệ ơi ! Lão còn triết giảng,
 Về đề tài giải nạn nhân gian,
 Đón Mê Khai Ngộ vạch đàng,
 Trực truyền bốn giác đầy thoàn cứu tai.

Vì cõi trần hằng ngày diêu động,
 Thì làm sao mở công chơn như ?
 Con đường đi đến thiện từ,
 Tam Trung Chiếu Kiến vệt mù phong đô.
 Nhưng người mê đắm tô vật chất,
 Thế cho nên Đạo mất bên lòng,
 Lão thương thiên điển thông đồng,
 Hòa cùng hiền Đệ trọn vòng Như Lai.
 Nay Đệ ơi ! Hoằng khai cứu thế,
 Nhập vào đời hầu để tùy duyên,
 Khai nguồn chơn lý chánh truyền,
 Tam gia qui nhứt Phục Nguyên ban hành.

Phải không Đệ ?

Này Đệ ơi ! Nguyên lành khai lối,
 Lão thương đời căn cõi đạo tâm,
 Gây chi đau khổ thậm thâm,
 Ngày nay gặt quả nghiệp mầm sanh ra.
 Nguyên tu học dung hòa hai nẻo,
 Mà không hành đực đẽo thanh tâm !
 Lão thương cú mãi ca ngâm,
 Quyền năng đón kẻ mê làm xác thân.
 Dung thiên điển rìu thần Lão đực,
 Lấy quyền oai búa vệt bên đầu,
 Để mà tỉnh ngộ đạo mầu.
 Đánh tan ác khí đứng nhào văng ra.

Phải không ?

P.Nguyên : Đúng, chí lý lắm. Bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Nói hoài không nghe thì phải đánh, phải đực !

P.Nguyên : Đứng kỳ sát phạt vậy !

X-T-Cổ :

Vì có thương Lão già mới đánh,
 Đánh điên thần lập trận hư linh,
 Độ cho người thể hườn minh,
 Quay về đạo đức đón nghìn lời chơn.
 Ráng học đi vẫn còn kịp đó !
 Để nhập trường tuyển độ Long Hoa.
 Không vào ắt sẽ là ma,
 Hồn phi phách hoại lìa xa bây giờ !
 Bởi hạ ngươn chân chờ không kịp,
 Chuyển đồ chiều chẳng tiếp ai đâu,
 Mau mau học Đạo tròn câu,
 Kéo đồ tách bến khổ nhào sông mê !
 Lão thương thể diệu đề phải nói ;
 Nói lời lành bỏ thói chúng sanh,
 Không tu ắt chịu tan tành ;
 Tan hồn lẫn xác chỉ mảnh treo chuông.
 Lão vì thương giảng nguồn chơn lý,
 Khi nghe rồi thấm vị đài mây,
 Không nên để thể cuồng say,
 Lụy tình hãy dứt bi-ai chẳng còn.
 Chớ đã nghe véo von lời Đạo,
 Khen hay rồi rớt ráo bỏ qua,
 Thì mê vẫn mãi làm ma,
 Tắm lòng điên đảo không hòa lý chơn.
 Nghe phải hành sắt son tâm ý,
 Trọn dung hòa bé khí Ma-ha,

Tâm kinh Bát-Nhã Mật-Đa,
 Giải sao hườn tục ắt là khổ đau !
 Hãy diệt bỏ công cao tật đố !
 Mãi giận hờn ái ó sân si,
 Nảo phiền ma quỷ lôi trì,
 Buồn, vui, cười, khóc nào ly tình đời ?
 Đã nói học đạo Trời không pháp ;
 Hòa hư linh phải thoát tánh tâm,
 Có sao hành mãi lộn lăm ?
 Khổ đau trong kiếp oại oần nhân sinh.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng, chí lý lắm, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Thôi mấy lời vì tình nhân loại,
 Lão ra bài mở trói oan khiên,
 Hư linh bắt diệt diệu huyền,
 Nghe mà đoạn tướng triền miên đọa đày !
 Hãy nghe đi cái bài chơn lý,
 Nghe phải hành Trục Chỉ Qui Nguyên.
 Sửa Tâm gìn Tánh lúc thiền,
 Diệt trừ vọng ngoại là yên tu hành.
 Cho tròn câu tử sanh ly biệt,
 Thân giả hợp ai biết khổ đau ;
 Nó là tứ đại hợp vào,
 Một khi tan rã ta nào về đâu ?
 Đã biết thế không trau luyện tánh !
 Hiệp mạng lòng thoát cảnh tử sanh,
 Buồn cho đời mãi khôn lành,

Thương đời Lão nói tri phanh lý tình.
 Thôi già Đệ trọn kinh Bát-Nhã,
 Tiếp đề tài để phá vô minh,
 Đệ mau chơn bốn giữ gìn,
 Hôm sau tiếp Lão hòa minh đề tài.

Thôi Lão thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 08 tháng 05 niên Mậu Thìn.
 (21 – 06 – 1988)

ĐÓN MÊ KHAI NGỘ (tiếp theo)

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đêm hôm qua giờ Sửu lúc Đệ đang ngủ, các phần oan nghiệt của những người theo Đệ xung quanh, về rút lực của Đệ, phá Đệ, đó Đại Huynh. Rồi Tiện Đệ giật mình ngồi dậy. Đệ thấy nó ngồi lốc ngốc vây xung quanh, nó vây nó đòi...Đệ, Đại Huynh !

Vì xung quanh nam nữ đây họ không thiết tu, rồi trong lúc đó Đệ xây dựng, Đón chỉ, do đó họ không biết ăn năn sám hối, nên oan nghiệt nó dội lại, siết không thể tưởng ! Do nơi đó, như hồi xưa kia Thầy của Đại Huynh là Trùng Dương Lão Tổ sợ độ người là chỗ đó, chỉ chọn một số đặc biệt người trong Thất Chơn mà thôi, phải vậy không Đại Huynh ? Kính xin Đại Huynh thuyết một bài!

Giờ Đại Huỳnh nói người tu phải thiệt tu, đừng có tu cái miệng, như có phạm lỗi phải ăn năn sám hối đó ! Bây giờ xin Đại Huỳnh thuyết lại nữa để cho một số người này hiểu việc mà Đệ mới vừa nói với Đại Huỳnh đó. Chớ mình thiệt tu thì oan nghiệt nó xả ra, nó trở lại làm hộ pháp mình và người Thầy dẫn nó, đỡ cho mình và người thầy phải không Đại Huỳnh ? Còn trái lại không thiệt tu thì nó tự phá mình và trở lại phá thầy. Xin Đại Huỳnh trở lại đề tài ! Nó cũng nằm trong đề tài : “Đốn mê khai ngộ” phải không Đại Huỳnh ? Đây là Đệ bổ túc thêm, mà có hiện tượng như thế đó để Đại Huỳnh rõ mà Đại Huỳnh thuyết cho nó sáng ý thêm, đành rằng Đại Huỳnh đã nói rồi, muốn cho họ lãnh hội thêm nữa, mà chính đó cũng làm đề tài. Bạch Đại Huỳnh có đồng ý không ? Nếu Đại Huỳnh đồng ý xin thuyết để dạy số nam nữ ở đây họ nghe.

X-T-Cổ :

ĐỐN cho giác tỉnh phủi tham sân,
MÊ tục oan khiên vướng nghiệp trần,
KHAI ý duyên lành hòa vũ trụ,
NỘ hườn trực tánh hiệp kim thân.

Phải đề tài “ Đốn mê khai ngộ” không ?

P.Nguyên : Đúng đó Đại Huỳnh, mình lai rai !

X-T-Cổ :

Hiệp Kim Thân đề tài đã rõ,
 Đốn mê lòng để ngộ lý mâu,
 Tùy theo mức thấp cạn sâu,

Nhân duyên tiền kiếp tròn bầu thiêng liêng.

Này Đệ ơi ! Gieo truyền chơn lý,

Hạnh độ đời đâu nghĩ xác thân,

Phong ba bão táp bao lần !

Chịu trong nhẫn nhục hồng trần giáo tha.

Do chí nguyện nhập hòa với thế,

Ngày hôm nay thời Đệ độ đời ;

Độ đời phải lăm luân voi !

Ta đây chấp nhận bao lời thị phi !

Vì oan nghiệt lời trì mãi kéo,

Tam Tâm bình đục đẽo buông lung,

Là do chẳng có đại hùng,

Cho nên tứ tướng vẫy vùng trần gian !

Tâm quá khứ bàng hoàng xao động ;

Hiện tại thời lạc lõng đường tu,

Tương lai mờ mịt ngút mù,

Làm sao hiểu đạo chơn như diệt lòng ?

Do nhân tướng mình không diệt trọn,

Chúng sanh thời chẳng đoạn công phu,

Ngã như thấy mãi mờ lu,

Sanh ra tứ tướng đi từ bên trong.

Thọ giả tướng làm không hiểu Đạo,

Nhận vào chi ma khẩu quỷ lời,

Làm sao thấy Đạo tô bồi ?

Cho nên chẳng định khi ngồi hườn tâm !

Đúng không Đệ ? Thì như Đệ nói đó là oan nghiệt ; vì do oan nghiệt tiền kiếp bởi Tâm quá khứ, Tâm quá khứ nên nó mới có oan nghiệt tiền kiếp. Do oan nghiệt tiền kiếp mình còn vay nợ nên phải chấp nhận trả nợ. Bởi vì do cái Tâm hiện tại buông lung, tạo nên quả báo

thêm, mới có cái nghiệp hiện tại đây ; rồi từ cái nghiệp hiện tại mới sanh ra cái Tâm tương lai vì bởi còn vọng động cho nên mới gây ra nghiệp chướng về tương lai.

P.Nguyên : Cho nên không phải nghiệp hiện tại một lúc này mình tu mà nghiệp từ bao đời : hiện tại, quá khứ và tương lai.

X-T-Cổ : Đúng không ? Nhưng nếu hiện tại mình đoạn dứt hết nó đi thì tương lai không nảy sanh đặng, dù cho quá khứ nó có kéo đến đòi mình cũng trả từ từ. Tu phải chấp nhận bị khảo, bị nhồi, bị trả quả, phải không Đệ ? Mình có vay nợ mình phải trả, đừng có tạo thêm thì không bao giờ nợ chồng chất phải không ? Vì hiện tại mình còn vay thêm nên mới có nợ tương lai, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Đúng vậy, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Thôi Huynh Đệ mình lai rai đi, chớ có một mình Lão độc xướng, khô khan quá !

P.Nguyên : Đúng vậy. Giờ tới Tiệm Đệ.

BÀI :

Tu phải biết dòm vô thấy tánh,
 Trừ mê lầm là hạnh chơn tu ;
 Chơn tu vệt áng mê mù,
 Không còn xao động tâm tư rồi nùi.
 Thiệt là tu tối thui phải vệt ;
 Vệt vô minh bít nghệt linh hồn,

Làm cho Phách ám mờ hôn,
 Không còn Thần sáng bảo tồn chơn linh !
 Do giải đãi không gìn chơn tánh,
 Thế cho nên mất hạnh người tu,
 Tạo thêm quả báo mịt mù,
 Quanh năm suốt tháng giả tu không thành.
 Lại tạo thêm nghiệp oan dày xéo,
 Làm cho Hồn thắc thẻo não phiền,
 Tâm kia rối loạn đảo điên,
 Quanh năm suốt tháng ưu phiền khổ đau !
 Vì không tu lộn nhào quả báo,
 Tánh đời sanh, xa Đạo chánh truyền,
 Làm sao nhập trọn định yên,
 Đó là quả nghiệt xích xiềng bấy lâu.
 Còn thiệt tu mong cầu giải thoát,
 Gắng năm ngòi bòn mót quả công,
 Đứng đi tự tại thông dong,
 Không còn xáo trộn trong lòng tiêu diêu.

Xin mời Đại Huynh ! Phải vậy không Đại Huynh ?

X-T-Cổ : Đúng !

Tiêu diêu định tánh giải tân toan.
 Thoát kiếp trần mê nghiệp lỗ mang,
 Nay trả cho rồi oan nghiệt chướng,
 Không còn nặng mỗi nợ trần gian.

TRƯỜNG THIÊN :

Nay Đệ ơi ! Trần gian nặng mỗi,
 Bởi do mình tạo lỗi mà ra,
 Đường đi trọn đến Phật Tòa,

Nào đâu có dễ đường xa mịt mù !

Vì quả báo dật dờ oan nghiệt,
Quá khứ đời chưa tuyệt đến nay,
Hiện tiền gieo quả ngày mai,

Tam tâm xáo trộn lạc loài tánh chơn.

Do tứ tướng giận hờn ngã nặng,
Giải đãi lòng tinh tấn chưa qua,
Biết rằng thân xác của ta,

Nào đâu có thiệt gây ra quả hoại !

Đã thệ nguyện từ nay tu tỉnh,
Chấm dứt đi cái bịnh chúng sinh,
Từ từ gột rửa tự mình,

Mấy ai giảiặng muôn nghìn quả vay ?

Minh vay quả thì nay phải trả !
Hãy vui lòng chí cả đại hùng,
Chớ đừng suy nghĩ lung tung,

Làm cho sáu cửa gió chun lòn vào.

Gió trần gian dạt dào lạnh buốt !
Nhập bụi đời chung cuộc liên hoan,
Làm sao Tâm định vững an ?

Rối nùi tư tưởng đa đoan nã phiền.

Là ma chướng còn nguyên tại đó,
Bởi vì mình chưa bỏ dây oan,
Cho nên siết chặt buộc ràng ;

Mối tơ đã rối lạc đàng chỉ giảng.

Thế cho nên tâm thần bấn loạn,
Nó quay về từ đoạn đời tư,
Làm cho mơ nghĩ mịt mù,

Con đường giải thoát ngời thừ biết chi ?

Bởi không định chẳng ly cái giả,
Nên ác lòng bản ngã chưa tiêu,

Làm sao nhập bốn linh tiêu ?

Hườn không viên giác cao siêu lý mầu.

Tu ngoan không, mãi trau chẳng hiểu !

Gây nghiệp nhiều thì yếu đời ta,

Con đường đạo pháp càng xa,

Sức mòn hơi mỏi gục ra ma rồi !

Hơi thở dứt xác thời lạnh lẽo,

Hồn đắm chìm các nẻo trần gian.

Tội mình xuống chôn Diêm Đàng,

Cùm tra nào bỏ bớt hàng tội gây.

Uổng kiếp tu cuồng ngậy tư tưởng,

Oái oăm thay ! Lợi vương nghiệt gieo,

Đường tu chẳng vững sơn keo,

Ba hoa tu miệng hiểm nghèo tánh linh !

Dù có đọc đoạn kinh Bát-Nhã,

Thuộc nằm lòng mô tả nó ra,

Nhưng mà cái tánh quý ma,

Làm sao giải thoát vượt qua biển đời ?

Đạo đã nói không lời mô tả ;

Cũng không hình chi cả, nào tên,

Công phu hãy vững đắp nền,

Sáu đường đã chỉ đừng quên hằng ngày !

Ba La Mật sen đài thơm phức,

Bồ thí là mình dứt Tâm mê,

Trở về nguồn gốc Bồ Đề,

Nào đâu đắm nhiễm lê thê chợ đời !

Rồi trì giới không lời diễn tả,

Hạnh Thịnh Văn đả phá vô minh,

Thì sao đắm tục lụy tình ?

Vô thừa viên giác hy sinh cứu đời.

Do trì giới buộc thời tư tưởng,

Mà chế kèm chẳng vương nghiệp thêm,
 Để cho nung chí vững bền,
 Sáng soi mùi Đạo đừng quên phận mình !
 Đến nhẫn nhục vẹn gìn chơn ý,
Hạ mình đi, đừng nghĩ cao lên !
 Dù cho có xác không tên,
 Biết rằng nó giả nhờ nên tu hành.
 Mau tinh tấn trưởng sanh đạo lý !
 Hòa ngũ hành đoạt khí hư vô,
 Vòng tròn “Thái cực” nam mô ;
 Điềm vào “Một chấm” mê mờ phải đi.
 Đến thiền định phải ly tất cả,
 Hòa **không không** để phá hữu tình,
 Dù cho thân xác của mình,
 Nhưng mà đừng tưởng vì tình trần gian !
 Hòa “thái hư Kim Cang nhập bản”,
 Hiệp linh cơ về chốn “Phật tòa”,
 Thiền trong, ngoài tiếp tinh hoa,
 Hấp hô đủ số vòng qua “lư đài”.
 Sẽ phát sanh Như Lai trí huệ ;
 Huệ kiếm lòng nào dễ gạt Tâm !
 Bởi vì trừ dứt mê lầm,
 Phải mùi trực cầu không nằm ở trong.
 Thì làm sao vương vòng oan trái ?
 Dù có thân ở tại thế gian,
 Nhưng mà tâm tánh Niết Bàn,
 Hòa về vũ trụ nhập tàng Linh Tiêu. (Cười...)
 Thôi nhân duyên bóng chiều nhấp nháy,
 Lão thương đời nghĩ lại mà xem !
 Cuộc đời như một bức rèm,
 Kéo lên buông xuống bồi thêm quả đầy.

Nay hữu phúc hòa ngay Mật Diệu,
 Có thân này để hiểu Chơn Kinh,
 Đủ đầy “trí giác chí linh”,
 Sao không tu học đấm mình trái oan ?

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Đúng như vậy.

X-T-Cổ :

Nay Lão giảng Niết Bàn vô hữu.
 Cùng Đệ hiền gồm đủ chơn kinh ;
 Chơn kinh đâu vẽ ra hình !
 Nhưng mà mô tả lời sinh ý lành.
 Do đó lành tâm thanh mới ngộ,
 Đảo điên lòng không rõ Đệ ơi !
 Cho nên đường đạo xa vời,
 Bởi vì mộng tưởng không lời mộng lung.
 Tâm điên đảo không dùng thiền định,
 Mà nghe lời giải bệnh trầm kha,
 Đường đi ta đã đi qua,
 Mau mau lướt tới đến Tòa Thiên linh !

Đúng không Đệ ? Huynh Đệ mình lai rai, chớ một
 mình Lão hoài sao đặng ?

P.Nguyên : Xin thỉnh Đại Huynh ! Đại Huynh là đáng
 thiêng liêng, kính Đại Huynh giảng cho người thế gian
 nghe và để Tiễn Đệ thân lấy làm giáo lý giúp ích cho đời
 sau này, bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ :

Này Đệ ơi ! Chơn kinh Bát-Nhã,
 Lão ra lời giải họa nhân sinh.
 Bởi tình thương ở chốn hữu hình,
 Do chìm đắm trong nghìn tội lỗi.
 Lão nói rồi mau mau sám hối !
 Xét trong lòng mở lối Huỳnh Tương,
 Chuyển Pháp Luân định tánh thông đường ;
 Hòa mạch Đốc khai trương lý Đạo.
 Đường Nhâm hiệp mau rớt ráo,
 Há Nê Hườn thì Đạo mới sanh !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Đúng vậy.

X-T-Cổ :

Cửa Huyền Khung chỉ rõ đàn rành,
 Khai lương lộ Tam Thanh bí chỉ.
 Tổ Huỳnh Trung đạt rồi linh vị,
 Mở máy huyền hóa khí Tiên thiên,
 Ôi ! Hữu phúc cùng với hữu duyên,
 Gặp đường Đạo xích xiềng cởi bỏ.
 Tu định tánh mau đi thì rõ !
 Đừng nũng lòng nào có lợi chi ?
 Ủng cái kiếp thân xác nương tùy,
 Một cuộc đời ma trì quỷ kéo.
 Đã tu rồi Đạo lòng đừng héo,
 Mãi tươi hoài đục đẻo bồn chơn,
 Đục làm sao chớ có giận hờn !

Dù khảo đảo qua cơn sẽ tỉnh.
 Biết trong thân rất nhiều chứng bệnh,
 Uống thuốc vào mới tỉnh Hồn linh.
 Biết nghiệp chướng vây mãi bên mình,
 Đọc Bát-Nhã hườn sinh cực lạc.
 Hãy bươn mau trên đường giải thoát !
 Cái không chơn bày bác nó ra,
 Còn bợn như tuy nhỏ tránh xa,
 Dù thiện ít nhưng ta làm đặng.
 Chớ yếu lòng thì thôi Đạo ần,
 Đâu sáng Tâm lậu tận viên minh,
 Thì làm sao bốn thái hồi sinh !
 Hòa chơn thể giữ gìn Tam Bảo ?
 Tu tự mình nội tâm cõi thác,
 Suy nghĩ gì lạc Đạo không nên !
 Nấu nung lòng từng bữa đừng quên !
 Biết cảnh giả làm nền Đạo Đức.
 Tu làm sao đúng thời, đúng lúc ,
 Giải đãi nhiều ma giựt quỷ trì,
 Thì làm sao đoạt máy huyền vi ?
 Thống Tam Tài chưa tri bí chỉ.
 Bởi trần gian còn say túy lúy,
 Thế cho nên đãi vị chẳng thông,
 Khai Thất Bảo chưa đạt một vòng,
 Năm Lục Yêm thời không định đặng !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, thật chí lý lắm !

X-T-Cổ :

Đệ ơi ! Huynh Đệ ra lời,
ĐÓN MÊ KHAI NGỘ cho đời tỉnh tu.
Vì còn mê títt mù xa Đạo,
Đón giác truyền để tạo chơn như,
Kẻ say trở gót Đại Từ,
Khai mùi Đạo lý vệt mù chướng gây.
Huynh Đệ ta lời này mặc khải,
Hãy lai rai thư thái diệu huyền,
Đoạn trần chẳng có tiền duyên,
Hay là hậu sự nơi miền trần gian.
Dứt tam Tâm chưa an định Tánh ;
Tứ Tướng còn tạo cảnh góm ghê,
Làm cho thân xác não nề,
Tánh linh phải nhuộm lê thê chợ đời.
Nhuộm chợ đời màu khơi u tối,
Tô chi hình gây tội nhiều thêm ?
Lão thường khuyên xác không bền,
Có chi giả tướng không quên cho rồi ?
Mãi nhớ nhưng nó nhồi thêm quả,
Niệm tướng hoài chưa phá vô minh,
Vọng cầu nên đắm lụy mình,
Ấy là tác hại Chơn Linh sau này !
Mau mau tu về Thầy chơn lý,
Định tỉnh lòng trực chỉ hườn đơn,
Trọn Tâm một dạ sắc son,
Nợ ta hãy trả mót bòn quả công.
Vì còn nợ lên lòng chưa định,
Nay gây thêm toan tính chuyện đời,
Làm sao nghiệp chướng lưng voi ?
Mà ta nhẹ gót lánh đời tỉnh tu ?

Phải không Đệ ? Huynh Đệ mình lai rai.

Này Đệ ơi ! Tâm kinh Bát Cú,
 Sáu phép là bồi đủ oai năng,
 Đượm nhuần qui luật chuẩn thẳng,
 Nấu nung mùi Đạo tiếp lần điển quang.
 Vì bởi nặng còn mang nghiệp chướng,
 Mãi chờ đời Tâm vương bùn nhờn,
 Người tu tánh ý lãng ngơ ;
 Buông lung phải khổ dật dờ hôn mê !
 Thế cho nên nhàn quê Niết Cảnh,
 Nào thấy đâu trực tánh Như Lai ?
 Đạo lòng chưa sáng mở khai,
 Làm sao giáo hóa đoạn ngày qua đêm ?
 Do Tánh sanh bồi thêm chướng ngại,
 Tâm phóng hoài Bắc hải, biển Nam.
 Nhuộm toàn ý tục tánh phàm,
 Thế nên lòng chẳng thực tâm tu hành.
 Tâm phàm ý còn sanh viển tượng,
 Ngày qua ngày thụ hưởng quả thêm,
 Công phu chẳng gắng xây nên,
 Cho nên lục đạo làm quên Thái Huyền.
 Nó làm chủ đảo điên tư tưởng,
 Gây cho mình phải lưỡng lự thôi,
 Khi tu lúc muốn trở đời,
 Lắm phen nó quấy vậy thời trong tâm !
 Làm xáo trộn đứng nằm ăn ngủ,
 Càng nghiệp hành tích tụ dày lên ;
 Nghiệp duyên đứng cận kề bên ;
 Đốc vào nó xúi ta quên Đạo lòng.
 Chủ Nhơn Ông mà không định đặng,

Để người ngoài cứ lấn vào thôi,
 Làm cho xáo trộn rã rời,
 Nghĩ vợ nghĩ vẫn vậy thời quên tu !
 Bởi do ta không trừ tạp nhiễm,
 Để nó nhiều sanh biến trong Tâm,
 Làm sao thấy Đạo uyên thâm ?
 Thấy lòng trước cầu phóng tâm viển vông.
 Thôi Lão khuyên trọn vòng hư thái,
 Nay Đệ hiền ! Bươn chải diu nhân.
 Đạo lòng cố gắng tĩnh Thần,
 Để mà trưởng dưỡng láng láng khí huyền.
 Lão khuyên cả nhân duyên tỏ ngộ,
 Khải bao lời trong chỗ tu hành,
 Ráng mà tịnh định tri phan !
 Đùng cho phóng nữa ma giành qui lồi.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Người trực giác trau dồi tu học,
 Thì dòm tâm tẩy lọc ý phàm,
 Mùi đời nào có mẩn ham !
 Chú chuyên tu luyện lo làm quả công.
 Trừ ma chướng khử lòng phóng diễn,
 Để chơn không thể hiện trọn lành,
 Mùi đời trước cầu hôi tanh,
 Không còn vương bận giựt giành làm chi ?
 Biết một kiếp qui y Phật tánh,
 Hằng ham tu xa lánh hồng trần,
 Đó là chánh giác chí chân,
 Tham, sân, si, hận chuyên cần phủi tiêu.

**Lấy thanh tịnh nương chiều hơi thở,
 Hòa Tiên Thiên tháo gỡ dục lòng,
 Pháp Luân Thường Chuyển khai thông,
 Đốt mùi tục lụy trong vòng oan khiên.
 Phải chánh tâm tham thiền định tánh !
 Không nhiễm cầu là hạnh tu hành,
 Chỉ chơn hôm sớm tri phan,**
Hồi Quang Phản Chiếu rõ ràng đăm mê.
 Diệt đăm mê Bồ Đề soi sáng,
 Ánh Đạo vàng tỏ rạng chơn như,
 Thành tâm hiệp điển Đại Từ,
 Không còn phàm ngã lao lu tiêu mòn.

Phục Nguyên xong. Kính bạch Đại Huynh hòa tiếp !

X-T-Cổ :

Nhờ tiêu mòn không còn nghiệp chướng,
 Trưởng quả công, thiện hướng qui y.
 Tùng khuôn giới luật hành trì,
 Nương đường chánh giác mà ly tình đời.
 Vì tình đời ở nơi trực cấu,
 Lạc lòng ra nào thấu Đạo màu ?
 Cho nên hôm sớm chẳng trau,
 Biến lòng giải đãi làm sao tu hành ?
 Không tu hành nghiệp sanh quấy động ;
 Nghiệp tiền khiên núp bóng bên lòng,
 Bởi vì tư tưởng không trong,
 Cho nên hiện tại mắc vòng oan khiên !
 Do tư tưởng triền miên tà vạy,
 Làm gây thêm vướng phải lỗi lầm,

Tam Tâm đau khổ âm thầm,
Cũng vì Ý phóng, Tánh sanh luân hồi !

Phải không Đệ ?

Này Đệ ơi ! Ra lời giáo hóa,
Hãy bình tâm gắng tả Đạo màu,
Trọn lòng đức hạnh cao sâu,
Lấp Trời vá Bề đão đầu Nam San.
Đường ái hà sang ngang hiểm trở,
Bắc hải bờ tỏ ngộ đi mau !
Do lòng thiết thạch một màu,
Không lung lạc ý làm sao luân trầm ?
Xóa dục vọng, đi tâm thiện hướng.
Hạnh bố thí sẽ hưởng Ma-ha,
Tịnh lòng tịch độc luân xa ;
Pháp luân thường chuyển Tam gia qui Huỳnh.
Nhưng trước hết trưởng sinh công quả ;
Công quả dày là trả tiền khiên,
Nghịệp mình đâu có được hiền !
Lấy công bồi đức là duyên tu hành.

Thôi Lão thẳng...

P.Nguyên : Cung kính Đại Huỳnh !

Ngày 09 tháng 05 niên Mậu Thìn.
(22-06-1988)

ĐÓN MÊ KHAI NGỘ (tiếp theo)

P.Nguyên :

ĐÓN người muội tánh chẳng bình tâm,
MÊ tục đa đoan chuốc lỗi lầm.
KHAI bỗng “Huỳnh Trung” mau tỉnh giác !
NGỘ duyên học đạo **phải tri tâm !**

HỰU :

Phải tri tâm uyên thâm diệu lý,
Trừ tánh phàm tục chỉ qui nguyên,
Hành thâm Bát-Nhã tham thiên.
Đón trừ nghiệp chướng trần duyên bao đời.
Tham, sân, si, là nơi đau khổ.
Phải đọa trần ở chỗ nhớp nhơ !
Nghiệp vay tâm mãi dật dờ,
Tánh không tịch lặng ngày giờ trôi qua.
Thế cho nên Ta-bà đau khổ,
Chịu tử sanh ở chỗ hồng trần.
Giác rồi Đón ngộ mê tân,
Không còn đắm tục nã nồng lao lư.

Kính thỉnh Đại Huynh !

X-T-Cổ :

ĐÓN cho thức tỉnh phục linh hồn.

MÊ mãi trần gian lạc kiếp chơn.
KHAI pháp âm dương hòa hiệp đặng,
NGỘ lòng trực tánh chớ buồn hờn !

BÀI :

Đề tài **KHAI NGỘ ĐÓN MÊ**,
 Lão nay xin tiếp luận về tri căn.
 Hỡi Đệ hiền ! Chọn phần thiệt tướng,
 Tu Đầu Đà chẳng vương trần gian.
 Nếu mê còn lắm đa đoan !
 Làm sao giác ngộ con đàng tu tâm ?
 Vì không giác mê lầm buộc trời,
 Tọa niệm sanh chuốc tội giờ ngày,
 Chơn linh chìm đắm đặc dày ;
 Biết bao u tối trùm ngay Phách Hồn !
 Do chơn ý mãi còn điên đảo ;
 Mộng tưởng hoài chưa tạo huyền linh,
 Tánh tâm chẳng đặng yên bình,
 Làm sao thấy Đạo trong mình **hồi minh** ?

Đúng không Đệ ?

THI :

Hồi minh trực giác ngộ Bồ Đề,
 Tánh lặng Tâm yên giải não nề.
 Ý định hồng khai câu yếu lý,
 Hồn hườn phục bản trở nhàn quê !

Đúng không Đệ ? Hôm nay Huynh Đệ mình lai
 rai tiếp đề tài **ĐÓN MÊ KHAI NGỘ**, bây giờ chấm dứt
 nơi đây hay tiếp đề tài khác ?

P.Nguyên : Còn đề tài khác, Tiệp Đệ kính xin Đại Huynh cho !

X-T-Cổ : Đề tài chi ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Hết đề tài này rồi, thì Đại Huynh hoặc Đệ chọn đề tài khác.

X-T-Cổ : Tùy nơi Đệ, bây giờ tới đề tài nào ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Huynh Đệ mình cứ lai rai, chẳng luận tháng ngày, hồng khai đạo lý, trực chỉ hành thâm, để phóng tâm độ thế. Chuyện của mình là lai rai tiếp thâu chơn truyền, không có nói tháng ngày gì hết đó, kính bạch Đại Huynh !

X-T-Cổ : Rồi ! Bây giờ Đệ cho đề tài đi !

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Đề tài **Tu Thân Hành Đạo**.

X-T-Cổ : Tu Thân Hành Đạo phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh đúng vậy ! Tu Thân Hành Đạo.

THI :

TU trì trực giác bổn kim thân ;
THÂN hiệp tam gia ý định hành ;
HÀNH giả chơn lòng qui mỗi đạo ;
ĐẠO tâm cố gắng phải chuyên cần !

BÀI :

Phải cố gắng con đường Đạo pháp,
Trước tu thân giải thoát tâm lòng,
Để rồi hành Đạo **hườn không**,
Nêu gương độ thế dứt vòng trầm luân.
Đề tài đó dò chừng lối bước,
Lão trả lời sau trước vẹn chơn,
Muốn hườn cho đặng Kim Đơn,
Thân này tịnh tọa không còn động lay.

PHÚ :

Vì động lay thân này phải khô !
Bởi không tu lộn chỗ trần gian.
Ôi ! Lắm chuyện thế sự đa đoan,
Gây quả báo trong màng u tối.
Thế cho nên tạo thêm tội lỗi !
Nghiệp càng dày, khôn nổi trầm kha !
Chí quyết tâm phục bổn qui gia ;
Ráng tu thân tìm ra chơn lý.
Tu làm sao thân này hườn khí !
Tịnh tọa hoài trực chỉ Như Lai,
Thân phải tu cho trọn tháng ngày ;
Ngày bốn buổi mà khai chơn tánh.
Đã quyết tu, chợ đời hãy lánh ;
Lánh vòng đời, những cảnh oan khiên,
Hễ nhiễm vào nó sẽ đảo điên,
Làm hồn muội, không yên phách chí.
Trước tu thân mình mau phục vị,
Tẩy trừ trần khôn lụy tiêu tan,
Mượn xác giả hườn lại Kim Cang,
Tạo Phật tánh vén màng huyền bí.

Hành giả tu mau mau cho kỹ,
 Đừng phóng Tâm suy nghĩ mông lung,
 Thế cho nên trí mãi hỡi hùng.
 Là ma trược vây cùng vào đó !
 Thân đã tu làm sao sáng tỏ !
 Nhẹ gót đời mà ngộ chơn kinh ;
 Ngộ Tâm Kinh, trí huệ viên minh.
 Là chánh giác dứt tình thế thái.
 Cõi trần gian thảng ngày hồ hải,
 Thì thân này chuốc mãi quả vay,
 Thế thì sao máy Đạo an bày ?
 Mà chuyên pháp Thiên Đài lộ dạng ?
 Ngày thoãn thoát thảng năm có hạn,
 Còn xác trần lấm nạn tử sinh,
 Nếu biết rõ ra hãy tri tình.
 Tình giả tạo, hườn kinh Bát-Nhã.
 Cửa trần gian có rồi cũng giả,
 Nào đặng lâu nó đã theo mình.
 Nay hãy bỏ, tâm tánh hồi minh,
 Để trực giác “Chí linh chí bửu”.

BÀI :

Đệ hiền ! “Chí bửu chí linh”,
 TU THÂN HÀNH ĐẠO vẹn gìn tâm chơn.
 Đường hành đạo vẫn còn chướng ngại,
 Nhưng thân này hồ hải độ đời ;
 Biết rằng độ phải chơi voi !
 Nhưng Tâm đã nguyện trọn lời Thiên ban.
 Hành Đạo lý mở mang trí hóa,
 Khai chơn truyền giải họa nhân quần.
 Ôi thôi ! Cố gắng dò chừng,

Cứu đời lăm nạn vầy vùng khốn đả !

Này Đệ hiền ! Xông pha lăm khổ !

Hành Đạo Đời tận độ nhân gian.

Kỳ Tam đầy chiếc từ hoàn,

Vượt qua sóng lớn lan tràn biển xô.

Lập công đức điềm tô Đạo quả,

Vẹn hạnh lòng Tâm đã hư vô,

Kiên thiền Bát-Nhã nam mô.

Qui nguyên trực giác bày phô lý mâu.

Trước tu thân gìn câu lập đức,

Nêu gương này là bực thông tri,

Điền linh tiếp máy huyền vi,

Nhập vào bốn thái phải ly cảnh trần.

Lão sẽ giảng tu thân hành Đạo,

Để cứu đời rớt ráo không lằm,

Trọn lòng chí tịnh thậm thâm,

Hườn không bốn vị đoạn mầm khổ đau.

Do khổ đau lộn nhào căn tánh,

Bởi trước trần nhiễm cảnh môi sinh.

Làm cho chìm đắm chơn linh,

Trường đời đã học Lão nhìn chán chê !

Trước tu thân quay về nguyên bản ;

Tánh định rồi thoát chốn trần ai ;

Thân tâm thanh tịnh hằng ngày,

Không còn nhiễm thể đắm say mùi đời !

Thân đã tu diệt ngòi tư tưởng,

Thì tịch lòng chẳng vướng bụi nhơ.

Thân tâm liền lạc chẳng ngờ,

Ra đi HÀNH ĐẠO tùy thời nhân duyên.

Thân đã cõi rồi yên tịnh tọa ;

Tâm lặng bình giải họa tử sinh ;

Thân tâm phối hợp tùy mình,
 Ta-bà tế khổn giải nghìn thê lương.
 Lòng phải sáng kỹ cương Đạo lý ;
 Tâm hườn vô phục vị thiên ban,
 Triệt thâm thấu rõ Nhãn Tàng,
 Chơn kinh thoát tục tìm sang Tây Đài.
 Trước tu thân mà khai cái giả ;
 Rồi tu tâm để phá vô minh,
 Con đường hành đạo độ sinh ;
 Hoằng dương chánh giác hội minh Bồ Đề.
 Trước phải tu quay về linh vị,
 Thân sạch rồi nào nghĩ trần duyên !
 Tâm thường an lạc tịch nhiên,
Hườn không chiếu kiến qui nguyên Phật Đề.

Thôi Lão thẳng ...

P.Nguyên : Đệ kinh Đại Huynh !

HẾT./.

Tài Liệu Đăng Trong Trang Web

<http://antruong.free.fr/TienThienDaiDao.html>

<http://antruong.free.fr/DanhSachKinhLoai-pdf.html>

